

Bồ nôi

TRẠM LỘ

Vương gia

BỎ RƠI VƯƠNG GIA

Tác giả: **Trạm Lộ**

Thể loại: **Cổ trang, HE**

Độ dài: **10 chương**

Convert: **ngocquynh520**

Edit: **cafe_chaud**

Ebook: **Smiley Su**

Nhân vật: **Long Đồ Bích x Uyển Chỉ U**

Truyện được chia sẻ miễn phí tại diendanlequydon.com

Giới thiệu

Bởi vì Long Đồ Bích lỗ mãng phóng túng, không tuân thủ phu đạo, từ hôm nay Uyển Chỉ U hưu phu, rời phủ. Từ nay về sau, phu thê hết duyên, nam hôn nữ giá, đều không liên quan, vĩnh viễn không gặp, đến chết mới thôi! Hắn là thái tử người người đều muốn tranh giành xu nịnh, nàng là vị hôn thê tránh né hắn chỉ sợ không kịp.

Nàng làm mình có tiếng xấu, trăm phương nghìn kế làm cho hắn chán ghét nàng. Chỉ vì nàng không muốn làm hoàng hậu của hắn, muốn cả đời sống cuộc sống bình thường. Nào ngờ quý kẻ chẳng những bị hắn đoán được, còn bị sự cơ trí, ôn nhu của hắn thuyết phục. Hắn nói hắn lấy nàng không phải bởi vì thánh mệnh, cũng hứa hẹn hắn chỉ biết có một người vợ là nàng. Không ngờ đem tâm hôn, hắn cùng những nữ nhân khác mây mưa bị nàng bắt được. Nguyên lai hắn cưới nàng không phải bởi vì yêu nàng, mà là bởi vì nàng là “Phúc tinh” của hắn.

Chỉ có nàng có thể làm tiêu tan đi nguy hiểm của hắn, bảo vệ hắn an ổn ngồi trên ngôi vị hoàng đế. Nếu hắn có thể thất tín, vậy nàng cũng sẽ không ngoan ngoãn làm oán phụ trong khuê phòng. Đầu tiên, bắt đầu là “Dẫn bóng” chạy đến doanh trại địch nhân. Nếu không phải đủ kích thích, nàng không ngại nói cho hắn biết, nàng muốn tái giá với thái tử địch quốc...

Mục lục

[Mở đầu](#) [Chương 1](#)

[Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [Chương 6](#) [Chương 7](#)

[Chương 8](#) [Chương 9](#) [Chương 10](#)

Mở đầu

Mặt trời Long Cương Quốc mỗi ngày đều từ sau núi Thanh Long nhô lên, tia sáng mặt trời đầu tiên tựa như một hải tử bướng bỉnh, đột ngột lộ ra khuôn mặt từ phía sau núi, nhìn quanh từng tấc đất của Long Cương Quốc.

Hoàng cung Long Cương Quốc nằm ở ngay phía trước mặt trời mọc, cho nên mỗi ngày tia sáng đầu tiên đều ở trên cửa chính cao lớn của hoàng cung, trên cửa đỉnh có một gương đồng thật lớn, ánh sáng sẽ từ gương đồng này phản chiếu bốn phía, đem ánh sáng rực rỡ chiếu khắp con dân hoàng thành.

Mà hôm nay, dân chúng bỗng nhiên phát hiện ánh mặt trời này không đúng hạn chiếu tới, mọi người bàn luận, phỏng đoán, cho là thiên văn có thay đổi, nhưng ngẩng đầu, lại có thể nhìn thấy mặt trời đỏ quen thuộc đang ở phía sau núi Thanh Long từ từ dâng lên.

Vì sao trong thành không có kim quang chiếu khắp chứ?

Bởi vì trên mặt gương đồng lớn kia, hôm nay bị người dán một khối giấy vuông ba thước, viết vài câu rõ ràng ——

Bởi vì Long Đồ Bích lỗ mãng phóng túng, không tuân thủ phu đạo, Uyển Chỉ U từ giờ trở đi hưu phu, rời phủ. Từ nay về sau, phu thê hết duyên, nam hôn nữ giá, đều không liên quan, vĩnh viễn không gặp, đến chết mới thôi!

Chương 1

Ba tháng trước ——

Long Đồ Bích năm nay hai mươi tư tuổi, mẹ của hắn đã từng là đệ nhất mỹ nữ Long Cương Quốc, mà hắn trời sinh là người may mắn, không chỉ được hưởng mỹ mạo của mẫu thân, còn có dáng người cao lớn của phụ thân, ở trong hoàng tộc Long Cương Quốc, hắn lại là nhân vật quan trọng, người ta gọi là “Ngọc Vương gia”.

Nhưng một người nam nhân chỉ có bề ngoài là lợi thế, thì còn lâu mới đủ, cũng may Long Đồ Bích gần như là nhân vật chủ đề của Long Cương Quốc, có thể để người ta đàm luận không chỉ có bề ngoài của hắn, mà còn có tài năng của hắn.

Mười hai tuổi hắn lần đầu tiên ra chiến trường, trong vạn đại quân lấy được thủ cấp của Thượng tướng, bởi vậy thanh danh lan truyền rộng. Mười tám tuổi thì hắn đi sứ bốn nước, không chỉ có mang về các đặc sản trân quý của các nước, cũng mang về rất nhiều nhân tài ưu tú, đem Long Cương Quốc vốn đã hùng mạnh lại càng hùng mạnh hơn.

Bởi vậy, tuy rằng Long Đồ Bích không phải nhi tử của đương kim hoàng đế, nhưng điều kiện tiên quyết là Long Trữ Nam không có con nối dõi, hắn được liệt vào người đầu tiên được thừa kế vương vị, cũng là hợp lẽ, không thể dị nghị.

Chẳng qua là, lúc này nhất cử nhất động của Ngọc Vương gia ở Long Cương Quốc đều có ảnh hưởng, bây giờ lại rơi vào phiền não

vô cùng —— về hôn sự của hắn.

Hai mươi tư tuổi còn chưa thành thân, điều này ở Long Cương Quốc xem như là đã qua tuổi thành hôn. Cái này cũng chẳng thể trách hắn, chỉ tại hoàng đế thúc phụ kia của hắn, khi hắn bốn tuổi, cho hắn cùng nữ nhi của Thiên Tinh quan Uyển đại nhân Uyển Chỉ U định ra hôn sự. Vốn là để nhà gái mười tám tuổi thì thành thân, nhưng khi Uyển Chỉ U mười bảy tuổi thì Uyển đại nhân ốm chết, nàng kiên trì muốn giữ đạo hiếu ba năm.

Chỉ chớp mắt, đã hết ba năm, đã nhiều ngày, Long Cương hoàng đế vẫn thúc giục Long Đồ Bích nhanh chút chuẩn bị mọi thứ cưới Uyển Chỉ U, nhưng hắn lại chậm chạp không hề động.

Xét đến cùng, người tên Uyển Chỉ U này, làm cho hắn thực đau đầu.

Hắn chưa từng gặp qua nàng, cho dù hai người hứa hôn đã hai mươi năm. Uyển Chỉ U ít giao du với bên ngoài, cũng không tham gia các hoạt động của tiểu thư quý tộc, có chút thần bí. Cho dù sau này nàng có kế thừa sản nghiệp phụ thân, làm Thiên Tinh quan của Long Cương, cũng chỉ là suốt ngày lưu lại ở trong Thiên Tinh Cung của nàng. Bởi vì quan lại Thiên Tinh có phần đặc thù, không cần tham dự triều chính, cho nên cả triều văn võ đều không có gặp nàng.

Nhưng mà, về chuyện xưa của nàng, Long Đồ Bích cũng nghe nói không ít.

Nghe nói Uyển Chỉ U tướng mạo bình thường, mà tính khí lại rất xấu. Thân là con gái một của Uyển đại nhân, ở nhà cung chiều từ

nhỏ, hết ăn lại nằm không, hơn nữa tham muốn nam sắc, ở trước khi phụ thân qua đời, ở trong nhà cũng có một gã sai vặt lờ mờ. Sau khi Uyển đại nhân qua đời, mặc dù nàng chuyển đến Thiên Tinh Cung ở, nhưng mà trong Thiên Tinh Cung lại không có lấy một thị nữ, chỉ có thị vệ cùng thái giám hầu hạ nàng, này không thể không khiến người chỉ trích.

Nếu kiên quyết muốn hấn cưới một lão bà như vậy, hấn thà rằng cả đời không lập gia đình.

Nhưng mỗi khi hấn vô tình hoặc cố ý nhắc tới cái đề tài “Tù hôn” này thì hoàng đế thúc phụ từ trước đến nay rất thương yêu hấn, hấn luôn muốn gì được đó thì lại luôn là thái độ kiên quyết nói rằng ——

“Đồ Bích, rất nhiều chuyện không thể nghe lời đồn. Người chưa từng gặp qua Chỉ U, nàng là cô gái thông minh xinh đẹp, hiếu thuận cha mẹ, hơn nữa rất biết suy nghĩ, làm thê tử của người tuyệt sẽ không ủy khuất người.”

Long Đồ Bích không có biện pháp, lại không thể làm gì khác hơn là trước tránh nói cái đề tài này. Chỉ là trong lòng hấn vẫn như cũ cho rằng: không có lửa làm sao có khói. Uyển Chỉ U thật sự là một cô nương trong sạch, thì sao có thể bị người ta nói như vậy? Huống chi, một cô nương tài hoa chưa gả đi, sẽ có bao nhiêu phiền phức, bên người vì sao ngay cả người thị nữ cũng không có?

Nam nhân, có thể hầu hạ chu đáo sao? Hoặc là... Căn bản là một loại hầu hạ khác?

Nghĩ đến đây, Long Đồ Bích cũng có chút không thoải mái. Bất quá thúc phụ có câu hắc cũng đồng ý —— mọi việc không thể nghe lời đồn, hắc là phải mắt thấy để chứng thực.

Như vậy, trước khi thành thân, hắc hắc là có quyền gặp mặt một lần vị thê tử chưa từng biết mặt chứ?

♥ *Edit by cafr_chaud @ [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)* ♥

Thiên Tinh Cung nằm ở địa thế cao nhất Long cương Hoàng Thành. Nơi này gọi là Thông Thiên Cung, là nơi Thiên Tinh quan cùng thần tiên đối thoại, cũng là nơi thần bí nhất Long Cương quốc xưa nay.

Uyển Chỉ U đang ở bên hồ trong Thông Thiên Cung dùng một cây kiếm gỗ chọc vào trong nước, lẳng lặng ngưng mắt nhìn từng vòng tròn sóng rung động trong nước, lông mày dài thanh tú khẽ chau lại ở mi tâm.

Không bao lâu, gợn sóng trở lại yên tĩnh, làn nước trong suốt in lên khuôn mặt tú nhũ như đoá bạch liên^(*) thanh lệ.

() hoa sen*

“Tiểu thư, quả bói như thế nào?” Ở sau lưng nàng, nô tài áo xanh tay bưng cái khay bạc mở miệng thăm dò. Nô tài này cũng thật kỳ quái, mặc dù là ăn mặc nam tử, nhưng là thân hình nhỏ nhắn mảnh mai, tiếng nói thanh thúy sáng ngời, trên cổ ngay cả hầu kết cũng không có, thì ra “hắc” chính là tiểu cô nương nữ giả nam trang.

Thấy Uyên Chỉ U không trả lời, Nghênh Mai lại thử gọi chủ tử một tiếng, nàng lúc này mới ném kiềm gỗ đi, thản nhiên nói: “Có thể như thế nào? Mười năm rồi, mỗi lần quẻ bói đều giống nhau.”

Nàng khẽ thở dài, lộ vẻ u oán cùng than thở. “Long Ngâm Cửu Tiêu, phong vân đại biến. Chẳng lẽ cuộc đời ta đây đều phải cùng tám chữ này dây dưa không rõ sao?”

“Tiểu thư, có phải hay không là ngài hiểu sai quẻ bói?” Nghênh Mai ý tốt an ủi khuyên giải, “Cô gia là người thừa kế vương vị, tương lai một ngày kia đăng cơ làm hoàng đế, tiểu thư đi theo sẽ làm hoàng hậu rồi, đến lúc đó đương nhiên là Long Ngâm Cửu Tiêu, phong vân đại biến, Uyên gia chúng ta, chưa từng có phúc khí lớn như vậy!”

“Im miệng!” Uyên Chỉ U đột nhiên quát làm ngưng lại lời nói của nha hoàn. “Uyên gia chúng ta ở Long Cương Quốc đã nhiều đời làm quan, cao nhất cũng chỉ là tam phẩm. Không phải tổ tiên không có năng lực làm quan nhất phẩm, mà là biết rõ đạo lý trèo càng cao ngã càng đau. Người cho rằng ngôi vị hoàng hậu này tốt như vậy sao?”

“Từ cao tổ(*) hoàng đế trước và sau khi diệt A Liên Đồ Quốc, Phổ Lỗ Đồ Quốc cùng Tiên Vu Quốc, Long Cương chúng ta có vẻ như yên ổn phát triển, nhưng người có biết phải khai hoang đất đai, hàng phục lòng người rất khó khăn. Vị trí Long Cương hoàng đế không phải là người nào cũng có thể ngồi, nghe nói hai năm qua, Nguyệt Dương Quốc vẫn thăm phái thích khách tới Long Cương Quốc chúng ta, nếu là làm hoàng hậu, tương lai có thể sẽ rơi vào cái chết không minh bạch, ta thà làm bình dân bách tính.”

() tổ tiên*

Nghênh Mai bỗng nhiên bừng tỉnh gật đầu. “A, khó trách tiểu thư ngài để cho ta ra ngoài tung những lời đồn không thật về ngài. Ta đã nói rồi, tiểu thư chúng ta rõ ràng là người băng thanh ngọc khiết, tại sao lại muốn bôi nhọ chính mình như vậy, thì ra là ngài không muốn làm hoàng hậu, mới...”

Uyển Chỉ U vung tay lên, lấy tay áo che lại miệng của nha hoàn, cáu giận nói: “Nghênh Mai, có một số việc, trong lòng người hiểu là được rồi, không nên nói ra? Vạn nhất tai vách mạch rừng, một phen tâm huyết của ta đây không phải đều là uổng phí?”

Nàng bỏ tay ra, Nghênh Mai liên tục ho khan vài tiếng. “Ta hiểu rồi, tiểu thư, nhưng... Cô gia bên kia chẳng phải ủy khuất? Hơn nữa, tiểu thư cũng rất đáng tiếc! Nghe nói cô gia là một nhân vật rất đặc biệt, ta cũng chưa từng gặp qua...”

Uyển Chỉ U nhú mi nói: “Mở miệng một tiếng cô gia, nói như là ta đã gả cho hấn rồi. Ta nghe nói hấn lúc này đang nghĩ cách làm sao để từ hôn với ta mà nhưc đầu đây, cho nên người cũng không cần âm ức thay hấn. Hấn là người thông minh, đương nhiên không muốn làm trò cười cho người ta, cưới nữ nhân “lỗ mãng” như ta về làm vợ.”

Nghênh Mai lặng một hồi lâu, còn nói: “Tiểu thư, nhưng... Vạn nhất cô gia là một người tốt, ngài không lấy hấn, không phải là uổng phí một mối nhân duyên tốt, làm lỡ hạnh phúc của ngài? Lão gia trên trời có linh, cũng đều vì tiểu thư thương tiếc.”

“Nữ nhân nhất định phải lập gia đình, có nhân duyên mỹ mãn mới gọi là hạnh phúc cả đời sao?” Uyển Chỉ U xoay người trở về phòng. “Nếu là giả đến nơi không thuộc về mình, không bằng cả đời cô độc.”

“Nhưng tiểu thư...” Nghênh Mai đuổi theo vào còn muốn mở miệng, lại bị nàng quay đầu trừng mắt liếc.

“Nha đầu ngươi hôm nay nhiều lời quá, ta hẳn là nên đem ngươi về trong phủ, không cần ở lại ta đây, để bên tai thanh tĩnh chút.”

“Nô tỳ không dám nữa.” Nghênh Mai vội vàng ngậm miệng, lui ra phía sau, từng bước cúi đầu.

Bỗng nhiên, Uyển Chỉ U dừng bước chân, cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh một chút, sau đó thấp giọng nói: “Có phải có người tới? Kêu thủ vệ ở cửa cơ linh một chút.”

Nàng thuở nhỏ tập võ, tuy rằng nội công không tính thâm hậu, nhưng trời sinh nhĩ lực khác người, có thể phát hiện động tĩnh chung quanh trước người khác. Nàng ngày ngày đêm đêm cũng đều tiếp xúc với thiên tượng^(*), cảnh vật chung quanh có bất kỳ biến hóa gì cũng hết sức nhạy bén. Hôm nay trong bầu trời đêm truyền đến tiếng gió so với ngày thường tựa hồ rít lên rất nhiều, giống như có người đang lấy tốc độ cực nhanh tới gần phía bên này.

() thiên tượng: hiện tượng thay đổi trong không gian.*

Thiên Tinh Cung nho nhỏ này, không có tài phú khuynh quốc, cũng không có kho báu bí kíp, ngoại trừ thái giám thỉnh thoảng tới tuyên chỉ hỏi quẻ bói thì không có người đến.

Tối nay, lại có người âm mưu lên vào, sẽ là ai chứ?

Nàng chợt lách người, vào trong phòng trước, sau đó Nghênh Mai ở bên ngoài thông báo hộ vệ, cũng bị nàng kéo vào trong.

Người đến đúng là Long Đồ Bích.

Hắn vài lần muốn gặp Uyển Chỉ U, nhưng đều bị nàng cự tuyệt, nói cái gì đã là hôn phu hôn thê, trước khi cưới phải tránh gặp mặt.

Hắn nói với thúc phụ tỏ ý muốn gặp mặt nàng một lần, thúc phụ cũng chỉ ha ha cười nói: “Gặp cái gì? Thành thân, đêm động phòng hoa chúc còn sợ người nhìn không đủ?”

Chẳng lẽ Uyển Chỉ U này là yêu quái ba đầu sáu tay hay sao? Tại sao lại không thể gặp?

Hơn nữa lúc trước hắn nghe được đủ loại tin đồn về nàng, làm hắn thật sự không yên lòng, cho nên tối nay hắn quyết định mạo hiểm, tới đến thăm dò Thiên Tinh Cung, nhìn xem rốt cuộc là gì.

Thiên Tinh Cung tuy rằng thần bí, nhưng không có của cải quý giá, cho nên thủ vệ không tính là nghiêm mật, đối với người võ công cao cường như Long Đồ Bích mà nói, ra vào nơi này và đi dạo trong hậu hoa viên nhà mình thì không có gì khác nhau.

Thiên Tinh Cung trước sau cùng sở hữu ba tòa cung thất, qò thứ nhất ở đầu phía Nam, là nơi để đồ cúng tế; tòa thứ hai ở giữa, là trung tâm của Thiên Tinh Cung, cũng là nơi hướng lên trời xem

bói, truyện thánh mệnh lên trời; tòa thứ ba là nơi ở của Thiên Tinh quan, gần sát sông Thông Thiên.

Long Đồ Bích không trì hoãn chút nào, hơi xoay nhẹ mũi chân ở trên nóc nhà, thả người về phía trước liền qua hai tòa cung thất, thẳng đến tòa cuối cùng.

Dọc theo đường đi, hắn nhìn vài tên hộ vệ lác đác, đúng như lời đồn, hắn không nhìn thấy có thị nữ nào ra vào.

Tới trước cửa tòa cung thất thứ ba, hắn do dự một chút, bởi vì trong cung một ngọn đèn đều không có, tối đen đến mức không thấy rõ cả hai ngón tay.

Nàng đã ngủ chưa? Nếu đã ngủ say, hắn nên làm cái gì bây giờ? Lén vào trong phòng, đứng ở bên giường, nhìn nàng cho rõ ràng? Hay là gọi nàng, tâm tình một phen?

Nhưng mà nên nói cái gì? Hỏi nàng rốt cuộc là nữ nhân như thế nào? Có nguyện ý làm thê tử của hắn không? Có an phận thủ mình cả đời với hắn không?

Một đồng vấn đề này hiện lên trong đầu, Long Đồ Bích bị chính ý nghĩ ngây thơ của mình chọc cười. Nhưng nếu bảo hắn không tiến mà lui, hắn rất không tình nguyện.

Năm đó khi hắn đối mặt với thiên quân vạn mã cũng chưa từng tiến thoái lưỡng nan như thế, thế nào mà chỉ một nữ tử đã làm khó hắn rồi?

Ngay lúc hấn vẫn còn đang suy tư nên làm như thế nào thì trong phòng bỗng nhiên có động tĩnh truyền tới ——

Đó là thanh âm của một nữ tử, thực mềm mại đáng yêu, có thể quyến rũ đến tận lòng người..., nhưng theo từng lời từng chữ, mỗi câu nói, lại làm cho Long Đồ Bích như tiến vào trong hầm băng, hấn cũng là hấn tử chính trực, tiếng nói nũng nịu này, cũng từng nghe qua ——

“Ai nha, người nhẹ nhàng thôi, thô lỗ như vậy làm chi?”

“Đau, người không biết thương hương tiếc ngọc sao?”

“Người thật đáng ghét, ta thật sự đã đánh giá cao người.”

“Lại dùng thêm chút sức chứ sao...”

Trong phòng, Nghênh Mai cố gắng lấy tay che miệng lại, hai mắt mở thật to, trợn mắt há miệng mà nhìn tiểu thư ở bên cửa sổ cố ý dùng tiếng nói nũng nịu, nói xong lời này thật khiến cho nàng mặt đỏ tim đập.

Lão Thiên của ta, Bồ Tát của ta, tiểu thư nhà nàng là người rụt rè lạnh nhạt với chuyện tình cảm, từ nơi nào học được những từ ngữ đó? Còn nói được lưu loát mà không đỏ mặt không thở gấp, nếu không phải nàng ở cạnh tận mắt nhìn thấy, nàng thật đúng là sẽ nghĩ rằng trong phòng tiểu thư có giấu nam nhân, mà tiểu thư đang cùng nam nhân kia...

Xấu hổ, mắc cỡ chết người!

Uyển Chỉ U tuy rằng trong miệng nói những ngôn từ phóng đảng của nam nữ trên giường, nhưng đôi mắt sáng ngời trước sau vẫn nhìn thấu qua cửa sổ hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh.

Nàng biết có người đến, mà người đến công phu không thấp. Một nhân vật như vậy đột nhiên đêm khuya đến thăm, không có vào nhà, không có hành động, hiển nhiên là muốn thám thính chuyện của nàng.

Là Long Đồ Bích phái người tới sao? Đến tra xét nàng thật sự có phải nữ tử phóng đảng tùy tiện? Tốt lắm, nàng sẽ trò hay cho đối phương xem.

May mắn khi cha nàng còn sống, cả ngày cùng các di nương quần lấy nhau, “mưa dầm thấm đất”, nàng đối với chuyện nam nữ coi như cũng biết đại khái, chỉ cần đối phương không vào trong phòng, chuyện này chắc chắn không bị phát hiện.

Nhưng vào lúc này, nàng đột nhiên cảm giác được ngoài cửa sổ có bóng người lác lác, hiển nhiên là người đến muốn tới gần bên cửa sổ.

Không được! Chẳng lẽ nàng lừa gạt người nọ chưa đủ, đối phương thật sự muốn “nghiệm minh chính thân”^(*) sao?

() nghiệm minh chính thân: tự mình kiểm tra cho rõ ràng.*

Nàng đưa tay lên, kéo Nghênh Mai vẫn luôn che miệng, không dám lên tiếng qua bên cạnh, vươn tay rút trâm cài tóc của Nghênh

Mai, vò rối mái tóc của nàng, lại lật xuống thắt lưng của nàng, cố ý làm vạt áo ngoài của nàng lộn xộn.

“Tiểu...” Nghênh Mai sợ tới mức luống cuống, căn bản không rõ chủ tử rốt cuộc đang giở trò quỷ gì.

“Hừ ——” Uyển Chỉ U lộ ra khuôn mặt tươi cười lại quỷ dị khó lường, ngón trỏ đặt trên đôi môi đỏ của nàng, nói nhỏ: “Nha đầu ngoan, giúp ta một việc, sau khi ra ngoài, cái gì cũng không cần nói.”

Tiếp theo nàng lại mở cửa phòng ra, đẩy Nghênh Mai ra khỏi cửa.

Nghênh Mai cùng Long Đồ Bích cũng không nghĩ tới Uyển Chỉ U có chiêu này, cho nên Long Đồ Bích căn bản chưa kịp tránh né, ngay tại dưới ánh trăng đối mặt với Nghênh Mai.

Hắn kinh ngạc trừng mắt nhìn người con gái đang người có chút mượt mà này, sau đó hít mắt lại. Nàng, chính là Uyển Chỉ U sao?

Thật sự tư sắc bình thường không nói, lại còn mặc quần áo nam tử, tóc tai rối loạn, vẻ mặt hoảng hốt, như là nữ nhân phóng đảng bị bắt gian trên giường.

Hắn nhin không được mà nặng nề hừ một tiếng. Đây là tiểu thư khuê các mà thúc phụ vì hắn ngàn lần chọn sao?

Hay cho một tiểu thư khuê các!

Hay cho một thiên kim quan gia hiếu thuận cha mẹ!

Hay cho một vị hôn thê thông minh!

Hắn liếc mắt nhìn lần nữa, đúng là tự rước lấy nhục!

Không nói hai lời, hắn xoay người bay lướt lên mái hiên, nháy mắt cả bóng dáng đều biến mất.

Nghênh Mai bị dọa sợ, ngã ngồi trên mặt đất, tay che ngực, lâu lâu nói: “Vị kia, vị công tử kia, rốt cuộc là người nào a?”

Lúc này, bên trong phong, Uyển Chỉ U mới chậm rãi hiện thân, tựa vào khung cửa, Hồi tưởng vị nam tử trẻ tuổi mới vừa rồi cùng Nghênh Mai nhìn thẳng vào mắt nhau, khóe môi không khỏi nhếch lên: “Nếu ta đoán không sai, hắn chính là Long Đồ Bích.”

Nghênh Mai cực kì hoảng sợ “Là cô gia?”

Uyển Chỉ U cải chính từ của nàng “Lúc trước chính xác là cô gia, sau này... đại khái không liên quan gì đến ta nữa?”

Đây cũng chính là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Long Đồ Bích. Mặc dù là giữa đêm khuya khoắt từ khe cửa vội vã nhìn coi một cái, nhưng nàng không thể không thừa nhận, khí chất, tướng mạo, võ công, sự can đảm của Long Đồ Bích, không khỏi là trong một vạn tuyển được một, cũng khó trách nàng vẫn nghe được tin đồn: trong Hoàng thành có không ít danh môn khuê tú cảm mến hắn, nếu không phải vận quẻ của nàng cùng hắn trong mười năm đều là hung quẻ, đại khái nàng cũng sẽ khuynh đảo vì hắn đi?

Cũng may, người này sẽ phải cùng nàng đoạn tuyệt hết thủy quan hệ.

Phật có dạy: không tức là sắc, sắc tức là không. Ham muốn mỹ mãn đích xác là cội nguồn của tai họa.

Nàng vẫn nên yên lặng, bình bình đạm đạm trải qua cuộc sống an ổn này, đây mới thực sự là hạnh phúc.

Long Trữ Nam ngưng mắt nhìn tờ điều động trên tay mình, sau một hồi mới ngẩng đầu lên, cười hướng về phía Long Đồ Bích đứng trước mặt, nói: “Đồ Bích, xảy ra chuyện gì? Đang yên lành, tại sao lại muốn điều đến biên cương?”

Mặt Long Đồ Bích không biểu tình, nói “Bệ hạ nên biết, cao tổ hoàng đế cùng Nguyệt Dương quốc định ra một hiệp nghị bất chiến, nhưng Nguyệt Dương quốc thủy chung vẫn không buông tha dã tâm. Gần đây ta nhận được không ít hồi báo, nói Nguyệt Dương quốc đang rục rịch, hơn nữa có thể bí mật phái một đạo nhân mã, muốn bắt đầu từ biên giới Phổ Lỗ Đồ quốc lặng lẽ lén vào Long Cương quốc, vì vậy ta muốn trấn giữ biên quan, trước đem nhóm người này bắt được hăng nói.”

Long Trữ Nam cười nhạt, nói: “Ý tưởng tốt, nhưng chuyện như vậy hoàn toàn không cần người địch thân vi hành, giao cho tướng lĩnh biên quan đi làm là được, người còn phải chuẩn bị hôn sự đây.”

“Bệ hạ, chuyện liên quan đến trọng đại, chuyện cá nhân trước nên để một bên, chỉ xin bệ hạ chuẩn cho ta đi biên quan.”

Nụ cười Long Trữ Nam biến mất mấy phần, nhìn hần nói: “Người sẽ không phải là không muốn hôn sự này cho nên cố ý kiếm có chứ?”

Trên mặt Long Đồ Bích hiện lên một chút thần sắc nhàn nhạt châm chọc: “Bệ hạ, nếu như ta nói ta hủy bỏ hôn sự này, bệ hạ nghĩ như thế nào”

“Trẫm không cho phép” Long mày của hần trầm xuống “Hôn sự này, là chừng mười năm trước trẫm định ra cho người_____”

“Chúng ta không thể bội ước, đúng không?” Long Đồ Bích bắt đầu dĩ cắt đứt lời nói của thúc phụ “Nhưng bệ hạ, ta cảm thấy quan hệ này liên quan đến hạnh phúc cả đời của ta, có phải ta nên tự làm chủ hay không? Cái nhà đầu kia... cùng ta bất hòa.”

“Các người còn chưa sống chung với nhau, làm sao biết là sẽ bất hòa?” Long Trữ Nam cười, nói “Tốt lắm, Đồ Bích, chớ oán trách, trẫm đảm bảo, nếu người nhìn thấy nàng sẽ rất vui mừng. Nếu đến lúc ấy người cảm thấy nàng không đủ đẹp, không đủ đáng yêu, trẫm sẽ chấp thuận cho người cưới tiểu thiếp khác, nhưng trước hết người phải cưới Uyển Chỉ U làm chính phi.”

Long Đồ Bích âm thầm cười lạnh một tiếng “Vui mừng, ta đã đủ vui mừng.”. Hần ngẩng đầu lên, như chém đinh chặt sắt mà tỏ vẻ “Ta tuyệt đối không cưới nàng, tốt nhất bệ hạ nên bỏ cái ý niệm này đi? Cho dù ta cả đời không có vương phi, cũng sẽ không cưới nữ nhân kia!”

Nghe vậy, Long Trữ Nam cũng nổi giận, thấy hấn cư nhiên phát tay áo rời đi, lập tức đứng dậy quát lên “Đồ Bích! Ngươi đứng lại!”

Long Đồ Bích bất đắc dĩ dừng bước lại, Long Trữ Nam cũng đi xuống án thư, đi tới trước mặt hấn.

Đối mặt với khuôn mặt nam tử tuần mỹ trẻ tuổi, hấn khẽ thở dài: “Được rồi, có một bí mật, trẫm vẫn không nói cho ngươi biết, ngươi đã kiên quyết như thế, trẫm không thể làm gì khác hơn là đành nói. Ngươi tới đây.”

Long Đồ Bích không biết lúc này làm sao lại có bí mật, chẳng lẽ bí mật này liên quan đến hôn sự của hấn?

Hấn không thể làm gì khác hơn là đi theo hoàng thượng, một đường đi vào bên trong điện, Long Trữ Nam cẩn thận lấy một tờ giấy đã ố vàng từ trong rương ra, hiển nhiên đã từ lâu rồi.

Đem tờ giấy kia đến trước mặt Long Đồ Bích, hấn nghiêm mặt nói: “Năm đó phụ thân ngươi qua đời sớm, cho nên trẫm may mắn ngồi lên ngôi vị hoàng đế này. Đại khái trời cao nhận định, ngôi vị hoàng đế này không nên do ta tới ngồi, cho nên đến nay trẫm vẫn không có con cháu. Toàn bộ mọi người trong Long Cương quốc đều biết, ngươi là người thừa kế duy nhất cho ngôi vị hoàng đế này. Cho nên mười mấy năm trước, trẫm liền sai người đi xem nhóm bát tự của ngươi, bát tự nói ngươi cả đời sẽ có địa vị cao quý nhưng sẽ có đại kiếp.”

Hắn chỉ vào những chữ trên tờ giấy, chậm rãi nói: “Đây chính là kiếp số của ngươi.”

Long Đồ Bích nhìn tám chữ rõ ràng trên tờ giấy —— Long Ngâm Cửu Tiêu, thay đổi bất ngờ. Hơi cau mày, hỏi “Đây là ý gì?”

“Nhóm chữ cùng sĩ, thuật sĩ, tinh quan, trăm tìm vài cái, cuối cùng nhóm ra ngoài cũng chỉ có tám chữ này, rốt cuộc đại biểu có ý gì, ai cũng không nói được, đại khái ý trời khó dò đi?” Long Trữ Nam than thở, một tay nhẹ nhàng khoác lên trên vai Long Đồ Bích “Sau khi tám chữ này được nhóm ra, trăm vẫn luôn lo sợ bất an, khắp nơi tìm kiếm phương pháp phá giải.”

“Sau lại có người đề nghị với trăm, nhất định phải tìm cô gái có bát tự hợp với ngươi mới có thể hóa giải kiếp số. Ngươi mang chúa mệnh Tinh là Nhật Đế Tinh, nàng kia cũng mang chúa mệnh Tinh là Nguyệt Hậu Tinh. Vì vậy mà trăm gọi quan hộ tịch tìm tất cả những bé gái trên Long Cương quốc sinh ra trong mấy năm đó thì chỉ có Uyển Chỉ U phù hợp với mạng này.”

Nói tới đây, Long Đồ Bích coi như đã hiểu rõ, hắn nhin không được cười lên “Bệ hạ, chuyện ngu xuẩn như vậy mà ngài cũng tin? Cái gì chúa mệnh Tinh, Nhật Đế Tinh, ta trước kia thế nào chưa có nghe qua? Chẳng lẽ đời này ta bình an hay xui xẻo còn phải do thế tử quyết định? Coi như là vậy, ta cũng sẽ không cưới nữ nhân như Uyển Chỉ U!”

Long Trữ Nam nóng lòng vỗ bàn “Đồ Bích, có phải trăm đem ngươi nuông chiều thành hư? Trăm tận tình khuyên bảo, cùng ngươi nói nhiều như vậy, ngươi cứ nhiên một chút cũng không thông cảm? Ngươi là vì những tháng ngày an ổn, bình yên của

Long Cương quốc, bất kể người có nguyện ý hay không, trăm không thể xin lỗi liệt tổ liệt tông Long Cương quốc! Người nhất định phải cưới Uyển Chỉ U, ba tháng sau là ngày thành hôn? Trăm cảnh cáo người, nếu như người nhắc lại chuyện từ hôn này, trăm...liền đem nàng trực tiếp đưa đến vương phủ của người!”

Long Đồ Bích nghe vậy mặt xanh mét, nhưng sắc mặt của hoàng đế so với hắn còn khó nhìn hơn. Nói đến cuối cùng, Long Trữ Nam vừa là trưởng bối của hắn, vừa là vua của một nước, vô công vô tư, hắn cũng không thể không vâng lời hắn.

Chẳng qua vừa nghĩ đến thanh âm tối hôm qua mình nghe được, hắn liền không nhịn được đối với ba chữ Uyển Chỉ U này buồn nôn. Những thứ kia coi như là đoán chữ, chẳng lẽ gia đình Uyển Chỉ U âm thầm mua được tên lương gạt sao? Vì để cho một ngày nữ nhi nhà mình có thể trèo lên ngôi vị hoàng hậu, làm rạng rỡ cửa nhà, cho nên liền một tay che trời, lừa dối hoàng đế?

Hừ, chỉ sợ là...

Sau lần đó, Long Đồ Bích vẫn ưu nhã như trước, tính tình khó có thể thân cận, hành vi đột nhiên trở nên phóng đảng, mỗi ngày, mỗi đêm, đều có người thấy hắn ra vào quán rượu, kỹ viện, cũng bừa bãi trêu chọc cô gái mới lớn, thậm chí còn đem hoa khôi thanh lâu mang về ngủ trong vương phủ.

Tính tình hắn đại biến, lập tức đưa đến những ý kiến thảo luận của dân chúng Hoàng thành, mà Long Trữ Nam càng thêm cực kỳ tức giận. Hắn biết đây là thủ đoạn cố ý phản kháng của đứa cháu đối với cuộc hôn nhân do hắn an bài này.

Hắn cho triệu Long Đồ Bích, sau khi khiển trách một phen, Long Đồ Bích vẫn không chút nào sửa đổi, thậm chí ngày càng tệ hại hơn, mua một thiếu nữ ven đường bán mình chôn cất phụ thân, lấy một tiểu thiếp có tư sắc vào trong phủ.

Nghe những tin tức này xong, người duy nhất mừng thầm chỉ có Uyển Chỉ U.

Có thể nói phản ứng của Long Đồ Bích so với dự đoán của nàng tốt hơn rất nhiều. Nàng hiểu, Long Đồ Bích làm thế này là hướng nàng thị uy, ý là: người có thể chơi, ta so với người còn có khả năng hơn.

Xem ra, nàng chỉ cần nhàn nhã ngồi đợi, không được bao lâu, hoàng thượng sẽ giống như ban đầu, hạ chỉ giải trừ cái cọc hôn nhân hoang đường buồn cười này.

Nàng lặng lẽ chờ đợi, hơn mười ngày sau, quả nhiên hoàng đế triệu kiến nàng, lòng nàng tràn đầy vui mừng phụng chỉ vào cung.

Long Trữ Nam ở chính điện Đạp Nguyệt điện thấy nàng, hiện tại nơi này thuộc về hoàng hậu, mà hoàng hậu đã nằm trên giường bệnh nhiều năm, nghe nói mỗi lần hoàng thượng xuống triều, cũng sẽ tới bên này thăm hoàng hậu một canh giờ. Bên ngoài vẫn có tin đồn nói: hoàng thượng cho đến nay vẫn không có con cháu, nguyên nhân lớn là do tình cảm vợ chồng sâu đậm giữa hoàng thượng và hoàng hậu. Sau khi hoàng hậu bệnh nặng, hoàng thượng rất ít khi lâm hạnh các phi tử khác.

Trước kia Uyển Chỉ U chỉ nghĩ rằng đây là cách nói ảo tưởng, lãng mạn của các thiếu nữ dân gian, nhưng hôm nay, khi nàng ở

Đạp Nguyệt điện, tận mắt thấy hoàng thượng cầm khăn lông trên tay, ôn nhu lau mồ hôi cho hoàng hậu, nàng cũng không khỏi cảm động.

Nàng bước lên trước mấy bước, nói: “Bệ hạ, để cho ta tới làm”

Long Trữ Nam quay đầu lại nhìn nàng một cái, cười nói: “Không, chuyện tuy nhỏ nhưng trẫm đã làm mười mấy năm, khăn phải đủ ấm, vắt vừa đủ ẩm ướt, hành động nặng nhẹ như thế nào, trẫm so với người rõ hơn, người hay là trước ngồi bên cạnh một chút. Hôm nay không phải trẫm muốn gặp người mà là hoàng hậu muốn gặp người.”

Lời nói này ngoài dự liệu của Uyển Chỉ U, nàng cùng hoàng hậu không có bất kỳ giao tình nào, ngay cả hoàng thượng cũng chỉ mới gặp mặt vài lần mà thôi. Vì vậy nàng lặng lẽ đưa mắt nhìn hoàng hậu nằm trên giường.

Bởi vì hoàng hậu bệnh nhiều năm, dáng vẻ tiêu tụy, không nhìn ra vốn là người nghiêng nước nghiêng thành, chẳng qua là đôi mắt thật lâu vẫn ngưng mắt nhìn hoàng thượng, trong mắt chứa đựng ôn nhu làm người ta cảm động.

Uyển Chỉ U không khỏi suy tư, thì ra trong nhà đế vương cũng có thể cùng nhau bạc đầu đến già, cùng chung hoạn nạn.

Đợi hai người bọn họ nói một chút lời, Long Trữ Nam mới cười xoay người lại nói với Uyển Chỉ U “Người ở chỗ này bồi hoàng hậu đi, trẫm còn có công việc phải xử lý.”

Nàng vội vàng đứng dậy tiến, hoàng hậu lại nhẹ giọng gọi nàng “Chỉ U không cần phải tiến hoàng thượng. Tới, ngồi xuống bên cạnh ta.”

Cung nữ bên cạnh mang một chiếc ghế hình tròn đến trước giường, Uyển Chỉ U theo lời đến gần, quỳ gối hành lễ.

Hoàng hậu đưa một đôi tay khô gầy đến, nhẹ nhàng cầm tay nàng, ôn nhu quan sát nàng một hồi, mới mỉm cười nói: “Thật là một cô nương tốt, ngày thường xinh xắn như vậy, bây giờ ta cũng yên tâm, đứa trẻ Đồ Bích kia cũng coi như có phúc khí.”

Trong lòng Uyển Chỉ U lập tức khẩn trương, nàng vốn tưởng rằng những ngày gần đây Long Đồ Bích huyền nào lớn như vậy, bệ hạ sẽ đứng về phía nàng, nhưng nghe khẩu khí của hoàng hậu như vậy, tựa hồ... nàng mới xui xẻo?

Hoàng hậu lại khẽ thở dài “Ta biết hiện tại có một chút lời đồn nhảm, người không nên quá so đo, từ trước đến nay đứa trẻ Đồ Bích kia làm việc rất có chừng mực, nó sẽ không làm loạn, chẳng qua tâm tư của nó tương đối sâu, trong lòng có cái gì cũng chưa bao giờ nói với người khác, ngày sau người làm thê tử của nó, khuyên răn nó nhiều hơn, giữa vợ chồng không nên có khúc mắc, hướng chỉ các người còn muốn qua một đời. Người là người thông minh, hiểu ý ta không?”

“Ta... hiểu”. Nàng cắn cắn môi dưới, bất đắc dĩ lên tiếng.

“Ngày sau nếu có gì khó xử hoặc Đồ Bích khi dễ người, nhớ tới nói cho ta biết, người có thể đem chỗ này của ta làm nhà mẹ đẻ người”

Hoàng hậu càng nói càng kiên nhẫn thành khẩn, tâm Uyển Chỉ U càng lạnh, rơi xuống càng sâu.

Cuối cùng hoàng hậu còn lấy ra một chiếc vòng tay hoàng kim được chế tạo tinh xảo trong một hộp gỗ đen mạ vàng đặt bên gối, tự mình đeo vào cổ tay nàng.

“Chiếc vòng tay này, cũng coi là vật gia truyền của gia tộc Long thị, trước đây lúc ta gả cho hoàng thượng là hoàng thái hậu tặng ta, hôm nay ta tặng cho ngươi, mong ngươi có thể vì Long thị mà khai chi tán diệp, nhiều con nhiều cháu.”

Nói tới chỗ này, mặt hai nữ nhân đều đỏ. Hoàng hậu đỏ mặt là bởi nhớ tới đêm động phòng ngọt ngào thời thiếu nữ lúc gả cho trượng phu mà Uyển Chỉ U đỏ mặt vì nóng lòng phiên nào không phát tiết được đưa lên mặt.

Chẳng lẽ nàng bị một chiếc vòng tay cầm tù, thật trốn không thoát sao?

Từ Đạp Nguyệt điện ra ngoài, lúc tới Uyển Chỉ U không khỏi hưng phấn, bây giờ thì ử rữ cúi đầu giống như phượng hoàng đỏ bị người ta dội nước, chỉ muốn tìm một góc cuộn tròn đứng lên.

Bởi vì quá mức chán nản, nàng không chú ý tới người đối diện đi tới, cho đến khi thái giám dẫn nàng ra khỏi cung chợt dừng cước bộ, cung kính kêu lớn “Ngọc vương gia, nô tài thỉnh an người” mới gọi về lực chú ý của nàng.

Cả người nàng chấn động, khóe mắt liếc trộm bóng người mặc màu xám bạc cách đó không xa đang hướng bên này đi, áo choàng màu xám bạc... chỉ có vương gia mới có thể mặc như vậy.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, chẳng lẽ muốn ở chỗ này chính thức chạm mặt Long Đồ Bích?

Nàng không suy nghĩ quá lâu, chột lách người, trốn vào bên trong bụi hoa.

Long Đồ Bích cũng tới thăm hoàng hậu, giờ phút này nhân nhặt gậy đầu một cái, ánh mắt đuổi theo bóng dáng mỹ lệ đột nhiên biến mất kia, nghi ngờ hỏi tên thái giám: “Mới vừa rồi người cùng ai ở chung một chỗ?”

Thái giám cười một tiếng, cố gắng thấp giọng nói “Ngài suy nghĩ một chút, toàn bộ Long Cương quốc, cô nương nhà nào thấy ngài sẽ tránh?”

Hắn vẫn không hiểu, cau mày nói “Đem lời nói nói rõ.”

Thái giám không dám thừa nước đục thả câu nữa “Là Uyển cô nương”

“Uyển Chỉ U?” Vừa mới nhắc tới tên này, toàn thân Long Đồ Bích liền muốn bốc lửa, hung tợn hướng bóng lưng Uyển Chỉ U mà trừng mắt, lạnh lùng hừ một tiếng “Không thấy là tốt nhất!”

Dứt lời, hắn ngay cả nhìn một cái cũng lười muốn nhìn, nhắc chân đi về phía Đạp Nguyệt điện.

Mà lần thay đổi này hai người cũng không muốn tin tưởng, sau lần này duyên phận của bọn họ sẽ bị tơ hồng của nguyệt lão trói càng chặt hơn...

Chương 2

Mới đầu Uyên Chỉ U còn cho rằng hôn sự của mình cùng Long Đồ Bích chẳng qua là câu nói đùa của hoàng thượng nhiều năm trước, nếu như Long Đồ Bích phản đối kịch liệt, hôn sự này liền có thể dễ dàng hủy bỏ, dù sao, tuy nàng xuất thân là tiểu thư nhà quan, nhưng gia tộc cũng không hiểm hách, lại thâm sâu cứ trốn tránh nhiều năm như vậy, đức hạnh lại chưa tới cỡ nổi bật.

Trước mặt người ngoài nàng tung nhiều tin đồn như vậy, thậm chí ngay cả Long Đồ Bích cũng bị mắc lừa, chỉ cần hoàng thượng dễ dàng tin ba, bốn phần, liền sẽ không nhận nàng làm cháu dâu hoàng thất, sau này làm quốc mẫu.

Nhưng, tại sao hoàng thượng cùng hoàng hậu tựa như rất quyết tâm, không thể không đem nàng gả cho Long Đồ Bích? Nàng cũng không phải là một mỹ nhân, cũng không phải là con gái của tướng quân cầm binh quyền trong tay, càng không có gia tài bạc vạn có thể làm cho quốc khố lớn mạnh, rốt cuộc hoàng thượng coi trọng điểm nào ở nàng?

Nàng sống sờ sờ chừng mấy ngày trong Thông Thiên Cung, cũng không nhìn ra được trên khuôn mặt nhỏ nhắn có điểm bất đồng gì so với người khác.

Cha a, ban đầu tại sao ngươi lại chết sớm như vậy? Nếu người còn sống, nữ nhi cũng sẽ biết người cùng hoàng thượng tính toán cái gì a?

Nàng than thở với bóng dáng của mình, tiện tay vút lên hai đồng tiền.

Đồng tiền rơi trên mặt đất, hai đồng đều là mặt trái hướng thượng.

Hạ hạ que, dấu hiệu báo trước như vậy.

Uyển Chỉ U thuận tay quét một chút cát vào bên cạnh, định đem đồng tiền chôn dưới đất, nhắm mắt làm ngơ.

Sau lưng chợt chuyển đến tiếng bước chân dồn dập, tiếng Nghênh Mai thở hồng hộc, nét mặt kinh hoàng chạy vào, kêu to: “Tiểu thư, không tốt, xảy ra chuyện lớn!”

Nàng lười biếng quay đầu lại “Làm sao? Chẳng lẽ Nguyệt Dương quốc cùng Long Cương quốc chiến tranh sao?”

“Không phải, là hoàng hậu, hoàng hậu nương nương qua đời!”

Uyển Chỉ U sửng sốt, cho rằng mình nghe lầm, thân thể không không chế được đứng lên, vòng tay trên tay đụng phải một khối ngọc bội treo trên y phục, phát ra tiếng va chạm dễ nghe.

Cô sợ run mà giơ tay lên, nhìn vòng tay rực rỡ chói mắt trên cổ tay, đột nhiên có chút hoảng hốt.

Đây chính là cảnh còn người mất sao? Mấy ngày trước hoàng hậu nương nương còn tung cùng nàng trò chuyện thân mật, vậy mà bây giờ lại qua đời? Nghĩ lại, quả bói vừa rồi, vốn là tiện tay bói ra,

thì ra là chỉ hoàng hậu... “Giúp ta chuẩn bị một bộ y phục màu trắng, ta muốn vào cung.” Bàn về cấp bậc, nàng là nữ qua tam phẩm, bàn về họ hàng, chính miệng hoàng hậu đã từng hứa coi nàng như người trong nhà, dù về công hay về tư, nàng đều phải vào cung phụng viếng.

Vào lúc này Nghênh Mai lại do dự một chút, nhỏ giọng nhắc nhở: “Nhưng tiểu thư, nếu vào cung người sẽ có thể gặp Ngọc vương gia?”

Nga, thật đúng là vấn đề phiền toái đây. Lúc này Long Đồ Bích nhất định sẽ ở trong cung giúp đỡ công việc mai táng hoàng hậu, mà hiện tại nếu nàng vào cung tất sẽ vừa vụng đụng mặt hắn, tránh còn sợ không có nơi để tránh, tại sao mình liền hồ đồ mà tự lật bài?

Nàng cắn đầu ngón tay suy nghĩ kỹ một hồi, rốt cuộc cũng có quyết định: “Buổi tối chúng ta hãy đi, ra ngoài từ cửa sau của cung là tốt rồi”

Theo cung quy, không phải người trong cung sẽ không cho phép qua đêm trong cung, mặc dù Long Đồ Bích là người hoàng tộc, dù sao cũng có phủ đệ ở ngoài, cũng sẽ không ở lại qua đêm trong cung. Chỉ cần vận khí tốt, tính toán thời gian thích hợp, sau khi Long Đồ Bích ra khỏi cung nàng liền nhanh đi vào phụng viếng một lát rồi lập tức ra ngoài, kết thúc tâm ý, người cũng trốn ra, phiền toái cũng sẽ không có.

Uyển Chỉ U tính toán tốt, thở nhẹ một hơi.

Cửa cung giờ Hợi sẽ đóng lại, khoảng cách tới giờ Hợi còn hai khắc, Uyển Chỉ U lặng lẽ tới ngoài cửa cung.

Nàng một thân tuyết trắng, lấy ra ngọc bài đại biểu thân phận, bính lính giữ cửa lập tức để nàng đi qua, còn rất tốt tâm nhắc nhở —— “Ở trong cung cũng không thể ở lại quá lâu, một khi cửa cung đã đóng, người ở bên trong không ra được là chuyện nhỏ, bị nghi là thích khách thì thật oan uổng”

“Đa tạ tiểu ca”

Uyển Chỉ U yếu ớt hơi cười, nhưng nụ cười kia lại làm cho tên lính lo sợ, nghi hoặc không dứt “Cô nương kia tốt như vậy, nhìn qua rất hiểu biết, làm sao lại bị đồn đãi nhiều chuyện xấu như vậy?” Hắn không nhìn được cùng người bên cạnh nhỏ giọng thì thầm.

“Biết người biết mặt nhưng không biết lòng” Một gã vệ binh khác thêm thường nhìn bóng dáng uyển chuyển của Uyển Chỉ U, cũng không khỏi cảm khái “Bàn về tướng mạo, cùng Ngọc vương gia của chúng ta cũng coi như là một đôi, đáng tiếc...”

Chợt Uyển Chỉ u quay đầu lại, hỏi “Ngọc vương gia vẫn còn ở trong cung sao”

Hai tên lính cho là nàng nghe được được lời nói của mình, giật nảy mình, vội vàng trả lời “Ngọc vương gia mới ra cửa cung một khắc trước.”

Nàng hoàn toàn yên tâm, theo sự giúp đỡ của thái giám, đi vào bên trong Đạp Nguyệt điện.

Di hài hoàng hậu được đặt vào giữa quan tài bằng ngọc, Uyên Chi U nhìn tông ngọc kia, ở trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Cho dù khi còn sống bà ấy có đẹp, chói lọi, sau khi chết cũng ở trong quan tài lạnh như băng này. May mắn chính là, bà đã gả cho người nam nhân cả đời quý trọng mình, bất ly bất khí. Nhìn quan tài ngọc này, tất nhiên là đã sớm chuẩn bị, nói cách khác, đối với sự rời đi của bà hoàng thượng sớm đã chuẩn bị tâm tư. Đối với một người sẽ chết, còn có thể duy trì tình yêu cùng sự kiên nhân kéo dài như vậy, là một chuyện không dễ dàng biết bao a.

Uyên Chi U dập đầu mấy cái ở trước quan tài, thái giám bên tong dẫn nàng ra cung. Đi tới nửa đường, tầm cung của hoàng thượng bên kia chợt loạn, có người đã chạy tới, một tay chỉ vào thái giám dẫn đường cho nàng, lo lắng nói: “Mau, bệ hạ bất tỉnh, người nhanh đi tìm thái y tới.”

“Nga, hảo, ta phải đi đây!” Thái giám kia xin lỗi Uyên Chi U: “Uyên cô nương, không thể làm gì khác hơn là phiền chính người ra cung, đường ra cung...”

“Ta biết” Nàng liền vội vàng gật đầu, lại ân cần hỏi: “Bệ hạ không sao chứ.”

“Từ trước đến nay thân thể bệ hạ vẫn khỏe mạnh, nương nương đột nhiên qua đời là đả kích quá lớn đối với bệ hạ. Cô nương yên tâm, sẽ không có đại sự.” Thái giám trấn an nàng mấy câu, sau đó vội vã chạy đi tìm thái y.

Uyển Chỉ U đứng tại chỗ do dự trong chốc lát, không biết có nên đi thăm bệ hạ không, hay vẫn nên hồi Thiên Tinh Cung như vậy? Nghĩ tới nghĩ lui, dù sao nàng cũng không phải đại phu, lúc này đi thăm bệnh không khác gì thêm phiền, vì vậy nàng cất bước hường ngoài cung đi.

Trong cung lúc này loạn thành một đồng, nàng vẫn thấy có không ít người vội vàng chạy tới chạy lui, không tự chủ được mà bước nhanh hơn.

Vòng qua một con đường hoa, đi về phải trước chính là cửa cung, lúc này, thỉnh linh nàng nghe được có một thanh âm nam tử truyền đến ——” Ngươi, tới đây”

Khoảng cách thanh âm này rất gần, giống như hướng về phía nàng nói, Uyển Chỉ U không khỏi dừng bước, hồ nghi nhìn chung quanh, quả nhiên phát hiện dưới gốc cây hoa quế có một bóng dáng cao gầy, một thân áo bào gấm màu bạc lóng lánh làm cho trong lòng nàng nhất thời thâm kêu không ổn, bước chân không nhịn được lại bước về phía cửa cung mấy bước.

Nàng cắn răng một cái, nhắm mắt đi tới, cúi đầu hơi quỳ gối “Ngọc vương gia, có cái gì phân phó?”

Người này chính là Long Đồ Bích. Mới đầu hắn thấy bóng dáng của nàng là một màu trắng, chỉ nghĩ nàng đổi quần áo cung nữ màu trắng, chờ sau khi nàng đến gần, mới phát hiện nàng cũng không phải là người trong cung, cung nữ có phục sức^(*) cùng kiểu tóc riêng, nhưng nàng đều khác biệt, không giống.

() trang phục, trang sức*

“Người là ai?” hấn cảnh giác hỏi.

“Ta... ta tới bái tiền nương nương, thời điểm không còn sớm, muốn xuất cung...” nàng lặng lẽ đem ngọc bài thay mặt cho thân phận của mình từ trên hông lấy xuống, nắm trong lòng bàn tay.

Long Đồ Bích chợt đưa một tay ra, nâng mặt nàng lên, trông mắt đen sáng lấp lánh như sao cứ như vậy mà kỹ càng, sắc bén nhìn vào ánh mắt mùa thu của nàng.

Đây mới là lần đầu tiên gặp nhau a!

Trái tim Uyển Chỉ U đập thành thạch, thật sợ tiếng tim đập của mình sẽ bị hấn nghe được, bởi vì trong mắt của hấn nhìn thần sắc của nàng có chút cổ quái. Chẳng lẽ bị hấn nhìn thấu cái gì?

Long Đồ Bích đích xác là đầy bụng hồ nghi. Hôm nay thân tộc^(*) cùng gia quyến hoàng thất đến không ít, người đến người đi, hấn cũng không thấy mọi người.

() họ hàng thân thuộc*

Cô bé này đơn độc một mình tới hay đi cùng người nhà? Thế nào đã trễ thấy còn một mình đi ở đường nhỏ trên cung?

Lúc trước hấn vốn ra khỏi cung, nhưng bởi vì nhớ tới vấn đề phòng giữ kinh thành trong thời gian gian tới phải nắm rõ cùng hoàng thượng, lại cố ý trở lại. Không nghĩ tới mới vừa vào cung, nhưng lại nghe nói hoàng thượng ngắt xỉu.

Theo như lẽ thường, hấn trước nên lập tức đi thăm, nhưng hấn tự nhận mình không phải là thái y, giờ phút này cũng chỉ có thể nói chút lời an ủi hời hợt, không nói chính xác còn quấy rầy thúc phụ nghỉ ngơi, cho nên hấn đang do dự có nên về phủ trước hay không. Ngày mai trở lại, trong lúc vô tình đụng phải bạch y nữ tử này.

Hấn vẫn luôn ý trí nhớ mình cực tốt, binh lính bảy, tám năm trước đã từ cùng hấn ở trên chiến trường kề vai chiến đấu, hiện tại gặp lại, hấn như có thể kêu tên đối phương, càng không cần phải nói đến những yến tiệc hoàng thất, hoặc du xuân, du hồ, những thứ kia luôn xoay quanh bên cạnh hấn, làm cho hấn chịu không nổi đám oanh oanh yến yến phiền toái kia.

Hấn nàng phải là thiên kim tiểu thư nhà nào đi? Nhưng là khuôn mặt khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh lệ, uyển chuyển, trắng trong thuần khiết như vậy, hấn thế nào một chút ấn tượng cũng không có? Cô gái có một đôi mắt đen nhánh trong suốt, mắt lúc lóe lên bất định đang cùng hấn nhìn thẳng, lại đang vòng vo một cái, sau lại dừng cảm cùng hấn nhìn nhau lần nữa.

Ánh mắt như vậy, nếu như hấn gặp qua tuyệt sẽ nhớ.

Không nhận được, ngữ điệu của hấn ôn nhu một chút “Người là tiểu thư nhà nào?”

“Ta... ta họ Hồ” Uyển Chỉ U nói dối “Bác ta là Ngự sử Lưu phu nhân, ta mới tới thăm người thân.”

“Ngự sử Lưu phu nhân?” Hấn nheo mắt lại “Hôm nay ban ngày Lưu phu nhân không phải đã tới rồi sao?”

Lúc ấy Lưu phu nhân còn mang một đôi nữ nhi bên mình, con mắt của hai nữ nhi kia còn dụ dỗ hấn, luôn luôn lớn vồn trên người hấn làm hấn rất chán ghét. Hấn thế nào không nhớ rõ Lưu phu nhân có một người cháu gái cùng người khác bất đồng như vậy?

Nàng vội vàng che lấp “Ban ngày bác ta đã tới, lúc ấy ta chưa cùng đi. Sau bác lại nói, chuyện lớn như vậy, ta cũng muốn thể hiện một phần tâm ý, cho nên dựng đề cho ta mang theo gia đình, đưa ta đi vào. Nếu như đã ổn thỏa, ta đây liền rời đi, xin vương gia cho phép.”

Nàng biết lời nói dối của mình có trăm ngàn sơ hở, chỉ cầu nguyện vào giờ khắc này ông trời làm Long Đồ Bích hồ đồ một chút, không nên làm khó nàng, hơn nữa... Bàn tay của hấn luôn luôn đặt trên cằm nàng không rời đi, cảm xúc ấm áp mạnh mẽ kia càng làm cho nàng tâm hoảng ý loạn.

Đại khái trời cao thương cảm nàng, Long Đồ Bích giống như là tạm thời tin tưởng lời của nàng, khẽ mỉm cười: “Thì ra là như vậy. Đêm đã khuya, ngươi nên trở về.”

“Kia, dân nữ cáo lui” Nàng hành lễ lui về phía sau mấy bước, muốn nhân cơ hội thoát khỏi tay hấn.

Không nghĩ tới mới vừa quay người lại, lại bị hấn ở phía sau kéo cổ tay. Cái tay ở giữa đang cầm ngọc bài đại biểu thân phận của nàng, lòng của nàng lập tức nhảy lên.

“Vương gia... có có gì phân phó?” Nàng lo sợ hỏi, hoàn toàn không dám quay đầu lại.

“Ta xem, ta nên đưa ngươi trở về” Ngữ điệu hắn ôn nhu, không đợi sợ tấm lòng bị Uyển Chỉ U cự tuyệt, cư nhiên không chút nào tình nghi, tự mình kéo cổ tay của nàng, hướng bên ngoài cung đi.

“Vương gia, sao có thể vậy? Thân thể vương gia nghìn vàng, dân nữ chẳng qua là một thảo dân, không dám vọng tưởng kết thân với những người cao hơn mình, đường về nhà, ta tự biết...?” Uyển Chỉ U luôn miệng vừa nói vừa chán nản từ chối, muốn nhanh lên một chút từ bên cạnh hắn tránh ra.

Nhưng tâm ý Long Đồ Bích tựa hồ vô cùng cương quyết, hắn cười nói: “Cũng không cần phải khách khí với bản vương. Lưu đại nhân cùng ta là bạn tốt, người nhà của hắn cũng chính là người nhà của bản vương, sắc trời đã trổ thế này, bản vương để ngươi một người trở về phủ, khó tránh khỏi sẽ có nguy hiểm.”

Hắn kéo nàng ra khỏi cửa cung, vừa vắn tên lính vừa kiểm tra lệnh bài Uyển Chỉ U vẫn còn ở đó, vừa thấy Long Đồ Bích đi ra, trước cười nói “Vương giá ngài làm xong chuyện rồi?” Ánh mắt thoáng nhìn về phía sau, tên lính kia cũng ngậy ngấn cả người, vừa muốn mở mồm gọi tên Uyển Chỉ U, nàng vội vàng nháy mắt, ý bảo hắn không cần nhiều lời. Mặc dù tên lính không hiểu lắm, nhưng cũng ngừng miệng.

Long Đồ Bích đứng ở cửa cung nhìn chung quanh “Di, không phải người cùng gia đình đến sao? Xe ngựa nhà ngươi thế nào lại không có ở đây?”

Uyển Chỉ U ho khan hai tiếng: “Ta nói hấn không cần chờ ta, muốn trở về thì tự mình trở về, xem bóng đêm kinh thành một chút”

Hấn cười một tiếng: “Thật là trẻ con, từ nơi này tới phủ đệ Lưu đại nhân cần hải đi hơn một canh giờ, đôi chân người nhỏ như vậy chỉ sợ đi đến nửa đường đã phồng chân. Gia đình kia cũng thật thất trách, cho nên liền nghe người an bài”

Xe ngựa của Long Đồ Bích đang chờ ở gần cửa cung, vừa thấy chủ tử ra ngoài, phu xe lập tức đem xe ngựa chạy đến gần. Long Đồ Bích tự mình mở cửa xe, làm động tác “xin mời” với Uyển Chỉ U.

Thấy thế, Uyển Chỉ U lúng túng cười khỏ, nhìn chung quanh, nghĩ thầm lúc này đừng mong có cái gì cứu binh có thể từ trên trời giáng xuống, không thể làm gì khác hơn là bắt đắ dĩ nhấc váy, chân thành đi lên xe.

Nàng vốn tưởng rằng, Long Đồ Bích biết nam nữ khác biệt, nhưng hấn hiển nhiên tuyệt không cấm kỵ, mở cửa xe cùng nhau ngồi vào. Cũng may buồng xe ngựa đủ rộng rãi, hai người mặt đối mặt ngồi một bên, chính giữa còn có một cái bàn, thân thể sẽ không đụng chạm lẫn nhau.

Nhưng khoảng cách gần như vậy, oan gia trốn tránh, e sợ không nhìn thẳng, cả người Uyển Chỉ U không được tự nhiên.

“Hồ cô nương là người nơi nào?” Long Đồ Bích chậm rãi mà mở lời.

“Ừ... Huyện Tiêu Sơn.” Thỉnh thoảng ánh mắt của nàng lại hướng về phía cửa sổ xe liếc một cái, trong lòng tính toán, cũng không thể để Long Đồ Bích thật đưa mình đến Lưu phủ đi? Chẳng phải lập tức sẽ lộ hết sao?

“Huyện Tiêu Sơn” Hấn suy tư “ Bấy, tám năm trước ta mang binh đi đánh giặc, đã từng đi ngang qua nơi đó, huyện lệnh huyện Tiêu Sơn vẫn là Miêu Như Biển sao?”

Nàng cười cười “Tuy ta là người huyện Tiêu Sơn nhưng từ nhỏ liền theo cha mẹ rời quê hương, cha mẹ ta đều không phải là người ngòi yên, mang theo ta quanh năm giao du, cho nên đối với chuyện quê hương ta biết không nhiều lắm.”

“Nga” hấn cũng không cố hỏi đề tài này, cười cười hỏi: “Lưu đại nhân nổi danh là người keo kiệt, nghe nói người thân của hấn, hấn cũng rất ít khi tiếp đãi, sao lại thu nhận cô nương đến ở trong phủ?”

“Ừ... Năm ngoái cha mẹ ta đều lần lượt qua đời, bác thương hại ta bơ vơ một người, cho nên cầu xin dựng cho ta ở đó một thời gian” Uyển Chỉ U miễn cưỡng ứng phó. Long Đồ Bích là cố ý xét hỏi nàng, hay chẳng qua chỉ là tò mò mà thôi?

Hỏi thêm nữa, nàng thật sẽ bị lộ tẩy.

Hấn nghe vậy gật đầu một cái, yên lặng một hồi, đưa mắt nhìn trên cổ tay của nàng, nghi ngờ hỏi “Vòng tay này... là vật gia truyền của gia đình cô nương?”

Uyển Chỉ U cũng hít một hơi, trong lòng tự chửi mình ngu, tại sao hết lần này đến lần khác lại muốn mang chiếc vòng tay này theo? Đây là hoàng thượng tặng hoàng hậu, là bảo vật hoàng gia, vạn nhất Long Đồ Bích nhận ra được... Nàng còn đang suy nghĩ muốn bịa như thế nào để tránh thoát kiếp nạn này, thành linh bên người có trận gió mát thổi qua, cổ tay của nàng bị người bên cạnh bắt được, nàng hoảng sợ khi thấy Long Đồ Bích đã ngồi vào bên cạnh.

Hắn cầm cổ tay của nàng, xem kỹ chiếc vòng tay, tự lẩm bẩm “Vòng tay dân gian có khắc long phượng? Thật ngạc nhiên.”

Chuyện cho tới bây giờ, nàng chỉ có thể nói dối nhiều hơn. Nàng ha ha cười một tiếng “Đây là bảo vật gia truyền nhà ta, nghe nói là bởi vì tổ tiên nhà ta cùng cao tổ có chút sâu xa, vòng tay này là tổ tiên cung chiêu tặng cho con gái, sau vẫn truyền xuống.

“Nga” Long Đồ Bích ung dung, nhàn nhạt như cũ đáp lại lời nói dối của nàng, nếu là lừa gạt người bình thường cũng thôi nhưng muốn lừa gạt Long Đồ Bích trừ phi ông trời giúp nàng ném đồ xuống đập đầu hắn, làm hắn bất tỉnh.

Len lén dò xét vẻ mặt ưu nhã, thoải mái mà lộ ra một cổ trầm lặng của Long Đồ Bích, con ngươi sâu kín lóe lên ngọn lửa giống như có thể làm cháy pháo đài nói dối mà nàng khổ tâm xây dựng.

Hắn, thật tin tưởng lời của nàng sao? Còn cố ý mang nàng lên xe, chỉ vì ép nàng lộ ra dấu vết.

Lòng của nàng càng nghĩ càng rối rắm, bản năng đưa tay dùng sức kéo, rút tay hắn ra. Mà Long Đồ Bích nhìn nàng, vẫn như cũ

thanh thanh nhàn nhật cười, biểu hiện sâu xa không lười mà tiến tới. Hai cánh tay chống đỡ, đem nàng giam giữ ở giữa tám ván cùng lồng ngực của mình.

“Hò cô nương, người cũng nghe nói qua bốn vương đi?”

Ánh mắt của hắn cách nàng rất gần, gần đến nỗi nàng không dám hô hấp. Nàng không biết bước kế tiếp hắn muốn làm gì, chỉ có thể đề phòng lúng túng cười khổ gật đầu, thậm chí ngay cả nói cũng không dám nói, phảng phất chỉ cần nàng vừa lên tiếng, ngay cả hô hấp cũng bị hắn nắm trong tay.

“Gần đây bốn vương đối với mỹ nữ như người rất có hứng thú” Hắn giơ lên một cánh tay, không phải để nàng tự do mà là để chạm vào hai má trắng nõn trong veo mà lạnh lùng của nàng. “Người ở tạm Lưu phủ, ăn nhờ ở đậu, không bằng theo bốn vương đi, bốn vương sẽ cho người danh phận, cho người vinh hoa phú quý, như thế nào?”

Uyển Chỉ U kinh hãi, nàng cắn chặt môi, hơn nửa ngày mới áp a áp ứng nhẹ nhàng từ chối “Vương gia, không cần cười chê, ta... dân nữ như thế nào xứng đôi...”

“Xứng hay không là do bốn vương định đoạt.” Ánh mắt của hắn vốn trong suốt thâm thúy nhất thời trở nên tà mị, cổ quái, cơ hồ muốn áp lên đôi môi giống cánh hoa tường vi của nàng.

Bỗng nhiên xe ngựa xóc nảy một phen, tay hắn không tự chủ được mà buông ra, Uyển Chỉ U thừa cơ di chuyển ra phía trước cửa xe, liền dùng lực đẩy cửa ra, hô một tiếng “Dừng xe”

Phu xe cho rằng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng ghì chặt dây cương.

Uyển Chỉ U khẩn trương nhảy xuống xe ngựa, cũng không chờ hấn mở miệng nói, nhanh chóng xuyên qua đường phố, ẩn thân đi vào giữa đường phố.

Phu xe ngăn người, xoay người lại hỏi “Vương gia, hiện tại...”

“Đi đến phủ Lưu ngự sử” Long Đồ Bích lạnh lùng phân phó.

“Hiện tại. Đêm đã khuya...” Phu xe cho rằng chính mình nghe nhầm mệnh lệnh hoặc chủ tử nhớ lầm thời gian.

Long Đồ Bích lạnh lùng nói “Bổn vương muốn gặp người, dù là ngày hay đêm cũng phải gặp mặt. Người sợ gia đình không mở cửa cho bổn vương sao.”

“Vâng” Phu xe mắng chính mình lẩm miệng, lau mồ hôi lạnh, vội vàng đóng cửa xe, thúc ngựa chạy đi.

Bên trong xe, khóe môi Long Đồ Bích nhếch lên một tia cười lạnh.

Vừa rồi lai lịch của nha đầu kia cực kì khả nghi, tuy nhiên hấn không nguyện ý tin tưởng, đã có thận phận một người trong lòng hấn cùng cô gái này có điểm trùng nhau.

Khi nàng mới mở miệng, hấn cảm thấy thanh âm của nàng rất quen tai, tuy nhiên ngôn ngữ cùng giọng điệu không giống nhau,

nhưng kỳ thật âm sắc mỗi người đều có đặc sắc riêng, hắc là hắc không nghe lầm.

Bất quá, nữ nhân kia hắc không phải đã gặp qua, cùng cô gái trước mặt này hoàn toàn không giống nhau a, này nên giải thích như thế nào?

Cho dù hắc nghe lầm, nhận sai người, nhưng vì cái gì miệng cô gái này đầy lời nói dối?

Lúc đầu hắc cho rằng nàng có thể là một trong những thích khách mà địch quốc phái tới Long Cương quốc, cố ý lẫn vào trong đám người đến phúng viếng, có ý đồ bất lợi với hoàng thượng.

Song khi hắc nhìn thấy chiếc vòng tay trên tay nàng, đối với suy nghĩ nàng là thích khách trực tiếp xóa đi.

Hắc đương nhiên nhận ra chiếc vòng tay vàng này, trước đây khi còn sống thái hậu đã từng đeo qua, lúc hắc còn bé cũng đã từng dự lễ đại hôn của hoàng đế, chính mắt hắc thấy thái hậu đem chiếc vòng tay này tặng cho hoàng hậu. Mà hoàng hậu cũng vài lần đem chiếc vòng tay này cho hắc xem. Ấm chỉ sau này sẽ đem chiếc vòng tay này làm tín vật của Long Cương hoàng tộc, do hắc tìm được “người thích hợp” để truyền xuống.

“Người thích hợp” kia, hắc tin hoàng hậu muốn chỉ thê tử tương lai của mình, cũng là vị hoàng hậu kế tiếp.

Thời điểm hoàng hậu cùng hoàng thượng nhận định hoàng hậu của hắc là Uyển Chỉ U, cho nên, chiếc vòng tay này đeo trên cổ tay

người nào, không phải không nói cũng biết sao?

Đúng là, nữ nhân phong lưu phóng đảng này, làm sao có thể là nàng? Nàng có một lòng trắng trong thuần khiết, mỹ nhan không nhiễm bụi trần, giống như hoa sen mới nở rộ, đôi mắt trong sáng, linh động cho dù ở trong đêm vẫn rạng rỡ phát sáng.

Mà nếu Uyển Chỉ U thấy hấn sẽ nhận ra hấn, cũng không có cái loại biểu hiện vừa rồi a? Nàng không nên né tránh như vậy, hết lần này đến lần khác lời nói dối đều cố che đi thân phận của chính mình. Chẳng lẽ... nàng không muốn gả cho hấn? Đối với việc sau này làm hoàng hậu một chút hứng thú cũng không có?

Càng làm cho Long Đồ Bích khó hiểu hơn, có phần cảm thấy thất bại, nếu nàng thật là cái sắc nữ yêu thích nam sắc, tổng sẽ không nên một chút phản ứng với hấn cũng không có đi? Nhìn bộ dạng vừa rồi của nàng, phòng tránh sự thăm dò như rắn rết của hấn, trốn chạy nhanh hơn cả thỏ.

Quá kỳ quái.

Cho nên hấn trước nên đi nghiệm chứng thân phận chân thật của nàng, sau đó... sẽ yên lặng đứng phía sau xem nàng dỡ thủ đoạn gì?

Càng kỳ quái hơn là, nếu thật sự nàng là UYỂN Chỉ U, kia từ giờ trở đi hấn cảm thấy có hứng thú với nữ nhân này.

Tuy nhiên, hứng thú này, tuyệt đối không phải xuất phát từ yêu.

Chương 3

Mặc kệ Long Đồ Bích có hoài nghi lời nói dối của nàng hay không, Uyển Chỉ U tự cho rằng mình xem như tránh được một kiếp. Sau khi trở lại Thiên Tinh Cung, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, nàng suy nghĩ chỉ cần chính mình không nên rời nhà, nam nhân kia hẳn là sẽ không chủ động tìm đến nàng gây phiền toái.

Không nghĩ tới cách mấy ngày, nàng lại nghe được tin tức làm cho nàng lo sợ, bất an —— Lưu ngự sử bị điều đi biên quan làm khâm sai đại thần, mà người tiến cử hắn là Long Đồ Bích.

Theo lý thuyết: triều đình muốn điều người nào đi làm khâm sai, tuần tra biên quan cũng không mắc mớ gì tới nàng, nhưng nàng nghi hoặc, Long Đồ Bích vì cái gì mà lại tiến cử Lưu ngự sử đi?

Ngay sau đó, có tin tức của Long Đồ Bích truyền tới, nghe nói ngày ngày hành vi của hắn vẫn phóng đảng như cũ, cả đêm ra ngoài chơi, thậm chí đến chỗ đêm không trở về vương phủ.

Hồi tưởng lại: ngày đó, ở trong xe ngựa, hắn thành tình gây khiêu khích với mình., bất luận là động tác hay ngôn ngữ, làm cho nàng từ trước đến nay tự phụ có thể không chế cũng phải mềm lòng, khả năng thái sơn có sập trước mắt mà tình cảm bất biến, Uyển Chỉ U vẫn không nhận được ở trong lòng thậm chí mắng hắn vài lần.

Muốn phong lưu về sau theo người phong lưu! Đúng là hoàng hậu vừa mới qua đời, tốt xấu gì cũng là trưởng bối đã từng yêu thương hắn, vậy mà cái tên nam nhân này...?

Bỗng nhiên, một ngày, có một thái giám trong cung đến đây truyền chỉ——— lệnh Thiên Tinh quan Uyển Chỉ U, ngay lập tức đi đến hoàng lăng^(*), cầu nguyện, thủ lăng^(**) cho hoàng hậu.

() lăng mộ của hoàng đế*

(**) trông coi lăng mộ

Uyển Chỉ U nhận được ý chỉ nhưng lại cực kì buồn bực. Theo lý thuyết Thiên Tinh Cung chỉ phụ trách nhìn bầu trời, nhìn thời tiết quốc gia, hiện ra cát hung, vì hoàng tộc mà thủ lăng là chuyện từ trước đến nay không liên quan gì đến bọn họ a.

Nhưng hoàng mệnh không thể nghi ngờ cũng không thể cãi lại, thái giám truyền chỉ vẫn cười tí mắt mà thúc giục, nói: “Uyển cô nương, bệ hạ nói, người không cần phải chuẩn bị bất cứ đồ vật gì, chỉ cần người đi là được, bên kia đã vì người mà chuẩn bị tốt. Nếu cần bất kì cái gì, cũng sẽ gọi người chuẩn bị.”

“Bệ hạ có nói muốn ta thủ lăng mấy ngày không?” Uyển Chỉ U hỏi.

“Ước chừng mười ngày đi.”

Thái giám tươi cười làm cho nàng cảm thấy quý dị, vì thế lại hỏi: “Vì sao bệ hạ lại gọi ta đi thủ lăng?”

“Cái này... nô tài không dám nói lung tung” Thái giám kia không dám huyên thuyên nhiều lời, nói xong liền ung dung rời đi.

Mặc dù Uyển Chỉ U thấy khó hiểu nhưng cũng chỉ đơn giản thu dọn một chút quần áo tùy thân, mang Nghênh Mai theo, chạy tới hoàng lăng.

Trên đường, nàng lặng lẽ tháo vòng tay kia xuống, bỏ vào giữa bao quần áo.

Nghênh Mai khó hiểu hỏi: “Tiểu thư, vòng tay này không phải hoàng hậu nương nương đưa cho người à? Vì sao người lại không đeo?”

“Trước mắt người đã chết nên mặc một thân quần áo trắng mới trang trọng. Huống chi, trong hoàng lăng đều là người cao quý, ta mang vòng tay vào nơi đó, ngược lại sẽ bị chê cười.” Nàng nhẹ nhàng băng quơ đáp lại vấn đề này, nhưng kì thật trong lòng lại nghĩ khác.

Chung quy nàng cảm thấy chiếc vòng tay này là một tai họa, một ngày nào đó, nàng sẽ giống lần trước ngoài ý muốn gặp Long Đồ Bích, nàng không hy vọng vì chiếc vòng này mà hại nàng phải trốn tránh, hoặc tiếp tục bịa đặt lời nói dối.

Ước chừng xe ngựa chạy hơn hai canh giờ mới tới cổng hoàng lăng.

Sau khi binh lính trông giữ lăng nhìn qua ngọc bài của nàng, lập tức mở cửa cho đi, cũng vì nàng mà dẫn đường đến hành cung ở phía đông hoàng lăng. Nơi này vốn là vì người nói dối đến trông coi hoàng hoàng lăng mà xây dựng, bây giờ Uyển Chỉ U được an bài tại nơi này.

Vừa mới bước lên bậc thang, nàng liền phát hiện không khí có phần không giống nhau, xung quanh hoàng lăng có mấy hộ vệ cầm binh khí thủ vệ ở mọi nơi.

Nàng tò mò hỏi “Trong hoàng lăng luôn luôn canh phòng nghiêm ngặt như vậy sao?”

Tiểu binh cười, nói: “Ngày thường không có nhiều người như vậy, đây là bởi vì Ngọc vương gia đến đây, ngoại trừ hộ vệ bên ngoài của ngài ấy còn có ngự tiền thị vệ của hoàng thượng phái tới đây để bảo vệ an toàn cho Ngọc vương gia.

Uyển Chỉ U cả kinh, còn tưởng rằng chính mình nghe lầm “Ngọc vương gia? Hửn, hửn cũng ở tại nơi này.” Nàng lắp bắp hỏi lại.

“Đúng vậy a” Tiểu binh dùng lực gạt đầu. “Một canh giờ trước, vương gia mới vào ở. Đúng rồi, vương gia nói người ở điện phía tây, vương gia ở điện phía đông.”

Trước mặt Uyển Chỉ U bỗng tới sầm lại, hận không thể ngất tại chỗ. Hiện tại nàng mới hiểu được: tại sao thái giám đến truyền chỉ lại cười đến cổ quái như vậy, cũng rất cuộc hiểu được, vì cái gì mà hoàng thượng lại muốn nàng thủ lăng, đều là bởi vì —— Long Đồ Bích cũng ở đây.

Trốn không thoát, thật sự trốn không thoát.

Uyển Chỉ U đem chính mình gắt gao nhốt trong phòng, xác định chắc chắn là tránh không thoát, ánh mắt nàng đều đặt tại trên người

Nghênh Mai, ánh mắt nghĩ chuyện bấy bã rõ ràng kia làm cho Nghênh Mai sợ tới mức liên tục xua tay.

“Tiểu thư, người hấn không muốn để cho em làm thế thân của người đi?”

Nàng thở dài thật dài “Nếu như thật có thể như vậy, thì tốt rồi” Cái ý nghĩ này nàng thật động qua nhưng nàng lập tức nghĩ đến lúc nàng một đường đi đến đây, bao nhiêu người đã nhìn thấy bộ dạng của nàng, khuôn mặt “Uyển Chỉ U” không thể đột nhiên thay đổi được?

Đây chính là điểm chết người, nếu Long Đồ Bích phát hiện nàng là Uyển Chỉ U, những lời nói dối nói với hấn trước kia nên giải thích như thế nào?

Thời gian cơm tối, có thái giám qua gõ cửa, theo lẽ thường hoàng lăng không có thái giám, nhưng Long Đồ Bích không những có hộ vệ, còn có thái giám cùng cung nữ, hiển nhiên vị vương gia này sắp xếp không nhỏ.

“Uyển cô nương, vương gia mời người qua dùng cơm”

Uyển Chỉ U cười gượng xua tay “Thay ta tạ ơn vương gia các người, ta... nghĩ muốn dùng bữa ở trong phòng”

Thái giám cũng không kiên trì, tự ý trở về bẩm báo.

Lại qua một chút thời gian, điện đông phía đối diện vậy mà truyền đến thanh âm ti trúc cùng sáo trúc, Uyển Chỉ U kinh ngạc

mà buồng “Kim Cương Kinh” mới đọc một nửa, mở cửa hỏi binh lính trực ở ngoài “Là Ngọc vương gia mang người đến tấu nhạc sao?”

Binh lính cung kính trả lời “Vâng”

Nàng không khỏi phần nộ “Hoàng lăng chính là nơi tổ tiên Long Cương hoàng thất an tĩnh nghỉ ngơi, Ngọc vương gia làm sao có thể ở trong này có chút tà tâm, hủy hoại thanh tịnh nơi đây? Phiền toái nói lại với vương gia một tiếng, một lát nữa ta muốn vì hoàng hậu tụng kinh siêu độ, thỉnh vương gia cấm thanh.”

Binh lính kia gật đầu, đi một lúc, sau liền trở lại, lại chuyển lời của Long Đồ Bích, lại thiếu chút nữa làm Uyển Chỉ U tức giận đến té xỉu — “Vương gia của chúng ta nói, có rất nhiều phương pháp cầu phúc, siêu độ cho hoàng hậu, Uyển cô nương là tụng kinh, Vương gia là tấu nhạc, khi còn sống hoàng hậu yêu nhất là náo nhiệt, vương gia sợ hiện tại hoàng hậu quanh quẩn tỉnh mạch nên mới dùng biện pháp này, thỉnh Uyển cô nương không cần thấy kỳ quái”

Binh lính này thật đúng là trung thành đến đáng giận, không chỉ đem lời Long Đồ Bích một chữ nói cũng không sai, liền ngay cả vẻ mặt, khẩu khí của hắn cũng học đầy đủ.

Uyển Chỉ U lập tức trắng mặt, nặng nề khép cửa phòng lại.

Nàng cực kì hoài nghi Long Đồ Bích làm việc này có phải hay không cố ý nhắm về phía nàng, nhưng nếu như hắn thật sự hoài nghi nàng, có thể gặp mặt chất vấn. Hiển nhiên, hắn không hề vội vã cùng nàng gặp mặt. Mà bây giờ như vậy, nàng cảm giác ngực

của chính mình như bị một sợi dây kéo về bên phía đối phương, độ chặt lỏng cũng do người.

Lúc bầu trời tối đen, lại có thái giám gõ cửa, nói: “Uyển cô nương, bệ hạ phái người tặng cho người vài thứ, thỉnh người đến cửa chính của hoàng lăng nhận. “

Cửa chính hoàng lăng, có ba chiếc xe ngựa đậu ở chỗ này.

Một chiếc có các loại dưa và trái cây mới nhất, một chiếc bày đầy các bộ sách, còn có một chiếc chở bốn cung nữ, toàn bộ đều cung kính đứng ở bên cạnh xe chờ.

Những thứ này, đều là hoàng đế tặng cho nàng.

“Bệ hạ đây là... “Uyển Chỉ U có chút kinh sợ, cũng có chút bất an.

Hoàng thượng không chỉ quyết tâm muốn nàng làm người trong hoàng thất, lại vẫn hao tổn tâm trí mượn sức nàng, nàng cũng không có biện pháp ngăn cản.

“Uyển cô nương, bệ hạ nói, mấy ngày nay ngài ấy đang sai người tu sửa Ngọc vương phủ, chuẩn bị cho hôn sự của người cùng Ngọc vương gia, nếu như cần gì, thỉnh cô nương tùy thời cho biết, ngài ấy sẽ sai người đi chuẩn bị” Thái giám đi theo truyền đạt thánh ý.

Uyển Chỉ U chỉ có thể cười khổ. Từ trước đến nay nàng không phải là người nhiều chuyện, còn cần cái gì? Ý nghĩ duy nhất của

nàng là không làm Ngọc vương phi, bây giờ ý nghĩ ấy hiện tại đã trở nên xa vời.

♥ *Edit by cafr_chaud @ [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)* ♥

Một số lớn hàng hóa cùng người hầu, lập tức được an bài thỏa đáng. Uyển Chỉ U lấy từ trong đồng hoa quả ra một quả lê, cầm trong tay.

Vỏ quả lê nhẵn bóng, màu sắc óng ánh, trơn bóng, cả ngày nay nàng bận rộn, lại bởi vì Long Đồ Bích mà cơm chiều cũng chưa ăn, thời điểm nhìn thấy quả lê thật đúng là nghĩ muốn nuốt vào một ngụm, nhanh đầy bụng.

Phía xa, lại có một chiếc xe ngựa lẳng lẳng chạy về phía nghĩa trang, nàng duỗi thẳng cổ nhìn, cũng tò mò hỏi người bên cạnh. “Người trong xe ngựa kia là ai?”

Người lao động bên cạnh đơn giản, nhẹ giọng trả lời “Là linh cữu hoàng hậu”

Nàng chấn động “Linh cữu hoàng hậu? Tại sao lại yên tĩnh chuyển tới như vậy?”

Lúc này đôi thành thái giám tặng đồ cho nàng nói tiếp “Bản tính hoàng hậu đơn giản, trước khi qua đời từng dặn bề hạ không cần vì bà mà tổ chức tang sự quá mức phô trương, Ngọc vương gia cũng đề nghị không nên cho linh cữu của hoàng hậu bày trước mặt mọi người, sợ thích khách Nguyệt Dương quốc sẽ có những cử chỉ không hề tôn kính. Cho nên bề hạ hạ chỉ, tối nay đem linh cữu lặng lẽ chuyển vào hoàng lăng, sau này sẽ làm đại tang.”

Một nữ nhân dưới một người mà trên vạn người, trước một khắc mất đi sinh mệnh lại hướng trọng phụ yêu cầu đơn giản như vậy, Uyển Chỉ U không khỏi cảm thấy kính nể hoàng hậu, đi nhanh vài bước, đi theo chiếc xe ngựa vào trong lăng tẩm của hoàng hậu.

Lăng tẩm này tổng cộng chia thành ba tầng, sau khi linh cữu của hoàng hậu đi vào, trực tiếp an bài ở chính giữa phía dưới cùng của tầng một, mà trên mặt phòng có giữ nhiệt, có tác dụng giữ ấm cùng bảo mật.

Nàng cúi đầu trước cửa chính lăng tẩm, nhìn binh lính vạn cơ quan, lẳng lặng mà đóng lại miệng đạo thứ nhất, đột nhiên, hốc mắt của nàng có chút ẩm ướt.

“Hai cánh cửa còn lại không cần đóng, còn rất nhiều tế phẩm cần bỏ vào, mỗi ngày mở ra, đóng lại quá phiền toái.”

Đột nhiên một giọng nam trầm bổng mà nàng sợ nghe nhất truyền đến, tiếp theo, Long Đồ Bích từ phía đối diện đi tới làm nàng trốn không kịp đành đứng ngốc lăng tại chỗ.

“Hò cô nương? Thật khéo, ngươi cũng đến hoàng lăng?” Ánh mắt của hắn có vẻ đăm chiêu ngừng trên người nàng, từ đầu đến cuối khóe miệng vẫn treo một nụ cười khó hiểu. Nhìn biểu tình hoảng sợ của nàng, giống như con chuột nhát gan gặp phải con mèo hiệu chiến vậy.

Lúc này bất kỳ lời nói dối nào cũng không thể tự bào chữa nữa, Uyển Chỉ U không biết làm thế nào cho phải, chỉ có thể ngơ ngác

nhìn hắn, đôi môi mím chặt, không nói một câu.

“Lui xuống trước đi.” Long Đồ Bích vẫy vẫy tay, cho toàn bộ binh lính rời đi.

Hắn tự nhiên mà sáng chói đứng trước mặt nàng, cười “Nhu thế nào? Là đối với đề nghị của ta có hứng thú, cho nên ngươi cố ý đuổi tới nơi này?”

Nàng ngoài cười nhưng trong không cười mà liếc nhìn hắn một cái: “Vương gia thật biết nói đùa”

“Nói đùa? Ta cũng không có nói đùa a!” Hắn bỗng nhiên kéo cổ tay nàng, nghi hoặc hỏi.

“Hôm nay như thế nào lại không mang đồ gia truyền của ngươi.”

“Đây là hoàng lăng, đeo vàng đeo bạc quá mức bất kính.” Uyên Chỉ U bất đắc dĩ phải mở miệng đáp lại, đồng thời, ánh mắt hướng xung quanh tìm kiếm đường lui.

Ánh mắt Long Đồ Bích chợt lóe, cánh tay vươn ra, lập tức ôm eo nàng: “Đi, ta đem ngươi đi dạo xung quanh hoàng lăng.”

Nhất thời mặt mày nàng biến sắc, muốn cự tuyệt, nhưng cũng đã bị hắn bắt đi về phía trước.

Hoàng lăng được tu sửa phi thường to lớn, chiếm diện tích 5, 6 trăm mẫu đất, chung quanh Thanh Sơn đều là nước màu xanh biếc, cây thông cùng cây bách đứng lặng trong đó, còn được tô điểm bởi

các loại hoa tươi, nếu trước đó không biết đây là đâu, đại khái sẽ nghĩ mình đi nhầm vào lâm viên hoàng thất.

Long Đồ Bích hứng trí bưng bưng mà giới thiệu cảnh trí bốn phía cho nàng, nhưng nàng không có tâm tư lắng nghe.

Giờ khắc này, hai người bọn họ cùng đi một chỗ, thật là phi thường cổ quái, buồn cười.

Rốt cuộc bọn họ lấy thân phận gì để sóng vai mà đi a?

Một dân nữ bình thường cùng một người hoàng thất cao quý?

Hay một đôi hôn phu hôn thê “nghe danh đã lâu”?

Dạo qua một vòng, lại tới trước cửa lăng mộ hoàng hậu. Mọi thanh âm trong bóng đêm đều yên tĩnh, chỉ có ánh trăng tĩnh mịch đang bao phủ trước cửa đá xanh, sự yên lặng ấy quấn quanh hai người.

“Đa tạ vương gia, ta, ta phải đi.” Loại an tĩnh này làm cho nàng bất an, đánh phải mở miệng trước.

Nhưng không nghĩ tới nàng mới mở miệng liền dẫn ra một trận cười của hắn.

“Nên đi nhưng là ngươi muốn đi đâu a?”

Uyển Chỉ U sững sốt, phát hiện chính mình còn nói dối. Khó trách khi còn sống phụ thân đã nói “Vạn ngôn vạn đường^(*) không

bằng im lặng” hiện tại nàng vẫn còn không xác định được chính mình nên lấy thân phận gì trước mặt Long Đồ Bích, vừa rồi nói một chữ “đi”, lúc này lại nên đề cho chính mình đi đâu a?

() mười nghìn lời nói mười nghìn đường đi*

“Bồn vương vẫn nói câu nói kia, nếu người muốn làm nữ nhân của ta, bồn vương sẽ rất thích ý tiếp nhận” Long Đồ Bích như là cực kì thích giam cầm nàng, khẽ vươn tay, đặt trên tường đá màu ngọc bích, ánh trắng u lạnh chiếu vào đôi mắt màu đen xinh đẹp của hắn, nhiễm ra một mảnh ánh sáng trắng bạc.

Cái nam nhân này, thật sự cực kì mỉa mai, cũng thật sự rất nguy hiểm!

Uyển Chỉ U mơ màng mà nhắc nhở chính mình không cần bị nam sắc mê hoặc, trên mặt vẫn hiện ra một bộ dạng cười ngây ngô “Vương gia, người luôn thích cùng ta nói đùa...” Nàng chỉ cảm thấy hơi thở của Long Đồ Bích càng ngày càng dày đặc, cái loại cảm giác này khiến nàng hít thở không thông, muôn từ trong vây khốn của hắn tránh ra, cho dù bị hoài nghi triệt để cũng được, dựa vào khinh công chính mình, có thể trốn xa thật xa rồi tính tiếp!

Không nghĩ tới thân thể hơi nghiêng sang một bên, dưới chân liền không cẩn thận trượt chân xuống cửa lăng mộ của sư tử nhỏ, thân thể của nàng nhoáng lên một cái, cả thân thể chúi chồm vào trong lăng mộ.

Đột nhiên, cửa đá lăng mộ vang lên một trận, cửa đá cực lớn “rầm” một cái liền hạ xuống.

Nghìn cân treo sợi tóc a, Long Đồ Bích lắc mình nhảy lên, nhưng là hai người cũng không kịp nhảy ra, cửa đá liền đóng lại, hoàn toàn đem bọn họ giam tại giữa lăng mộ.

Sau một hồi yên tĩnh, Uyển Chỉ U cười ngượng mở miệng: “Vương gia, người nên biết biết làm thế nào để đi ra ngoài đi?”

“Bỏn vương không biết?” Thanh âm Long Đồ Bích ngay bên tai nàng, nơi này có vẻ trống trải, cũng có vẻ mờ mịt, trong trẻo.

“A?” Nàng cơ hồ muốn nhảy dựng lên “Ngài không biết? Ngài không biết sao còn tiến vào?”

“Bỏn vương muốn cứu người a, ai ngờ cửa lại đóng nhanh như vậy.” Hắn chẳng hề để ý mà nói, lại cố nén giận khẩu khí lỗ mãng của nàng.

“Kia... làm sao bây giờ?” Chẳng lẽ bọn họ bị nhốt ở nơi này sao?

Long Đồ Bích thở dài” Khi còn sống hoàng hậu cực kì thích ta, ta xem bà là cố ý lưu đồng nam đồng nữ^(*) như chúng ta chôn cùng bà đi?”

() chỉ người chưa kết hôn, xử nam, xử nữ*

“Vương gia,... đừng nói giỡn!” Nàng cắn chặt hàm răng, không biết vì khản trương hay vì nhiệt độ trong lăng mộ so với bên ngoài thấp hơn nhiều mà hàm răng của nàng đã bắt đầu run lên. Cái gì đồng nam đồng nữ? Hừ, nàng là đồng nữ không sai, hắn cái quý phong lưu, phóng đảng này tự nhận chính mình là đồng nam?

“Đừng nóng vội, sẽ ra ngoài được” cư nhiên Long Đồ Bích còn đang cười “Cho dù hôm nay người của ta không đến tìm ta, ngày mai cũng sẽ có tể phẩm đem vào đây, nhiều nhất là một ngày chúng ta có thể đi ra ngoài.”

Lúc này Uyển Chỉ U mới hơi nhẹ nhàng thở ra, nhưng lập tức nghĩ đến phải cùng hần bị nhốt tại nơi này ít nhất một ngày... càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi. Chỉ là đêm này, nàng không biết vượt qua như thế nào.

“Chúng ta trước đi vào tìm chỗ ngủ đi.” Tại nơi không có ánh sáng này Long Đồ Bích giữ chặt tay nàng, sau đó mò mẫm thạch bích, đem nàng vào phía bên trong.

“Bên trong là lăng tẩm của hoàng hậu, chúng ta... quá mức bất kính đi?”

“Hoàng hậu nương nương ở phía dưới cùng của tầng một, hai tầng mặt trên không có quý” hần nói một cách âm trầm, u ám như là cố ý hù dọa nàng.

Quả nhiên, bàn tay nhỏ bé trong tay hần cứng ngắc một phen.

Hần không tiếng động mà cười, lại cố ý hỏi: “Tay ngươi như thế nào lại lạnh như vậy? Lá sợ lạnh sao?”

“Ừm... không tồi” Nàng biết tay mình không chỉ lạnh lẽo mà còn đỏ mề hôi lạnh tại chỗ, nhưng nàng không dám buông tay ra. Nàng chưa bào giờ vào đây, nên không biết kết cấu bên trong thế nào, trước mắt chỉ có thể ỷ lại vào hần.

“Chú ý nơi này có một loạt thềm đá, tổng cộng có mười bảy bậc” Long Đồ Bích cẩn thận chỉ điểm, dẫn nàng từng bước từng bước đi xuống tầng thứ nhất, tới tầng thứ hai.

“Bên tay trái của nơi này trống rỗng, sau này đặt một chút đồ đựng bằng vàng bạc, bên phải là gian phòng ngủ, có mấy tấm giường đá...” Tuy tối đen như mực như vậy, cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng Long Đồ Bích giới thiệu kết cấu nơi này như tận mắt nhìn thấy.

“Vương gia, người tiến qua vài lần?” Mỗi bước đi của Uyển Chỉ U đều thật cẩn thận, so với nàng, hắn đi lại không chút trì trệ.

“Hai lần. Một lần là lúc lẳng tấm mới xây, bốn vương tới tuần tra, một lần là ngày hôm qua, xem xét tình huống mật thất” Dẫn nàng đến giữa gian phòng trống, trên giường đá cái gì cũng đều không có, nhẵn bóng, sờ lên vừa lạnh vừa cứng.

Làm cho nàng khó hiểu là nơi này làm sao có thể có giường đá?

Thời điểm nàng hỏi cái nghi vấn này, Long Đồ Bích sâu xa cười nói “Vì sau này những cung nữ thái giám chôn cùng, có khả năng ở trong này lẳng lẳng chờ chết.”

Uyển Chỉ U nghe vậy trong lòng trầm xuống, mà Long Đồ Bích tựa hồ vẫn cảm thấy không khí tô vẽ chưa đủ, lại bổ thêm vài câu “Trước bọn họ uống thuốc độc tiến vào, cũng không biết hôm nay có hay không những người bị đưa tới như vậy, có lẽ cạnh chân của cả ta và người đang có người chết...”

Nàng kinh hô một tiếng, vì dùng lực mà đôi má mềm mại đung vào cái ẩm áp mềm mại gì đó, nàng ngẩn ra, mới ý thức nhìn về mặt Long Đồ Bích, cũng hiểu rõ lời nói vừa rồi của hấn là cố ý dọa mình.

Nàng không khỏi cả giận, nói: “Vương gia, hù dọa người như vậy rất thú vị sao?”

“Có thú vị” hấn hừ một tiếng” Gần đây bốn vương luôn luôn bị người ta dọa cho nên cũng rất muốn nếm thử tư vị dọa người.”

Sợi dây trong lòng lại giống như bị hấn kéo chặt, làm cho trái tim nàng gia tốc đập mạnh. Trong lời của hấn nói có chuyện gì? Chẳng lẽ hấn ám chỉ cái người hù dọa hấn là... “Ai, vừa rồi thực không nên cùng người nói nhiều như vậy, hiện tại khát nước, đáng tiếc nơi này không có thức ăn cũng không có đồ uống, sớm biết bị nhốt ở nơi này như vậy, nên gọi bọn họ đưa thức ăn vào.”

“Long Đồ Bích cười lời than vãn buột miệng của Uyển Chỉ U “Loại sự tình này như thế nào lường trước được?” Nàng nhớ tới chính mình vẫn mang theo một quả lê, vì thế mò mẫm đặt vào trong tay hấn” Nơi này của ta có quả lê, làbệ... là từ trong nhà mang đến, nếu vương gia khát nước, không bằng ăn cái này trước đi”

“Cảm ơn” Hấn không khách tiếp nhận, nhưng đồng thời, bao tử nàng rất không tao nhã mà kêu lên hai tiếng “cô lỗ... cô lỗ...”

Nếu trong phòng có ánh nến, Uyển Chỉ U tin rằng mặt mình so với ánh nến còn hồng hơn.

“Người còn chưa ăn cơm tối?” Ngữ khí hần cường ép cổ che đi ý cười, đưa ra đoản kiếm tùy thân, đem qua lê bỏ thành hai nửa, đưa cho nàng một nửa” Vậy cho người một nửa”

Nàng không cự tuyệt, trông bóng đêm, một người khát, một người đói, cũng bất chấp có sạch sẽ hay không, miệng lớn ăn đồ ăn duy nhất trên tay.

Một trận gió thổi qua huyết mộ, Uyển Chỉ U không nhìn được co rúm người lại, hoang mang hỏi: “Nơi này như thế nào lại có gió?”

“Tất nhiên là có gió, thời điểm xây dựng cố ý mở một lỗ nhỏ, vì để cho nơi này thoáng khí hơn” Long Đồ Bích giải thích, sau đó truyền tới một chút thanh âm cời quần áo.

Nàng cảnh giác ngồi về phía bên cạnh, bỗng nhiên có một kiện quần áo khoác lên trên người nàng.

“Nữ hài tử luôn luôn mảnh mai”

Hần cười đồng thời cũng mang kiện quần áo ấm áp bao lấy nàng.

Nàng sững sốt, vội vàng khước từ “Cái này làm sao được? Vương gia, vạn nhất làm người lạnh rồi bị bệnh...”

“Khi đó lên chiến trường giết địch, ta ẩn náu trong nước sông băng lãnh suốt một đêm cũng không nhúc nhích, lạnh này thì có là gì?” Hần khẳng khẳng không cho nàng cời y phục ra, dứt khoát ôm người trong vật áo.

Đây là lần đầu tiên Uyển Chỉ U bị một nam tử gắt gao ôm vào trong ngực, hơi thở của hắn tùy ý hòa vào giữa hô hấp của nàng, nàng không khỏi thở dài. Cái nam nhân này kỳ thật không có xấu như nàng nghĩ, nếu không phải quẻ bói kia cảnh cáo nàng, có lẽ... Nàng cho rằng vụng trộm thở dài ở đáy lòng, lại không biết mình đã than ra tiếng.

Hắn lên tiếng hỏi: “Sao? Có gì phải thở dài?”

“Ta...” nàng mới mở miệng, ngón tay của hắn liền đặt đặt trên môi nàng.

“Hư—hiện tại hô hấp của người cũng có hương vị giống ta, thật đúng là để cho ta cảm thấy chúng ta có phần giống như... tuy hai mà một”

Lời nói của hắn mang theo hương vị của lê đưa vào mũi nàng, đại não của nàng hoàn toàn không lý giải được những hàm ý khi đó của hắn, chợt phát hiện cánh môi của mình bị thứ gì đó che lại, không phải ngón tay của hắn, mà là hai mảnh mềm mại giống như kẹo đường, lại nóng giống như lửa... Nàng ngơ ngác để hắn ngậm chặt đôi môi của mình, mềm nhẹ, từng giọt từng giọt hấp thụ hô hấp của nàng, mãi đến khi chiếc lưỡi nóng bỏng nhiệt tình của hắn chui vào trong miệng nàng, khiêu khích chiếc lưỡi của nàng, nàng mới đột nhiên hoảng sợ mà phản ứng kịp, đẩy mạnh hắn ra, dòn dập mà thở dốc, giống như sắp hít thở không thông.

Mà hắn – cái tên đầu sỏ vừa mới trêu chọc lại bỗng nhiên lạnh giọng, làm như trào phúng, lại làm như nghi ngờ mà nói ra đánh giá: “Biểu tình của người non nớt như vậy, thật đúng là làm cho bốn vương thất vọng, bây giờ người cho bốn vương ấn tượng

không tương xứng so với trước đây, chẳng lẽ người diễn trò cho ta xem sao?”

Tay Uyển Chỉ U gắt gao bao lấy ngực, cả trái tim như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hắn... đã nhận ra nàng sao? Nếu không hắn sẽ không nói như vậy. Nhưng rốt cuộc hắn nhìn thấu nàng khi nào? Là ngày ấy tại Thiên Tinh Cung, ở hoàng cung hay ở trong này.

Chương 4

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên Uyên Chi U buồn chán cả một đêm.

Trong phòng tối đen, không nhìn thấy được bên kia, bởi vì quá căng thẳng mà nàng càng thêm mệt mỏi, buồn ngủ nhưng nàng không dám ngủ, lo lắng một khi nằm xuống ngủ, lại càng có thêm bí mật được vạch trần trước mặt Long Đồ Bích.

Long Đồ Bích cũng không ngủ, tiếng hít thở của hắn theo cảm giác mà đi ra. Hắn không phải không giống nàng nhìn trộm hắn, ngấm nhìn nàng a?

Uyên Chi U ôm hai đầu gối, cuộn mình tại một góc trên chiếc giường đá. Thời gian từ từ trôi qua, mà lại giống như một dạng yên lặng, loại cảm giác này thực sự làm cho người ta khó chịu.

Rốt cuộc, nàng thiếu kiên nhẫn, đứng thẳng, hơi thở chậm lại, buông thả thanh âm.

“Vương gia, nếu như người tỉnh, chúng ta nói chút chuyện, như thế nào?”

Long Đồ Bích ngáp một cái, chậm rì rì mà nói: “Muốn nói cái gì, chỉ cần đừng nói đến nỗi làm cho ta ngủ thiếp đi.”

Uyên Chi U cắn cắn môi, lại lặng im một lúc, mới thận trọng mà lựa lời nói: “Vương gia, người... đều biết đường đi?”

“Biết cái gì?” Hấn không đáp hỏi lại.

Nàng gắt gao cau mày, không biết vì sao hấn lại giả ngu, bất cứ già nào đều phải nói rõ ràng: “Nếu vương gia cái gì cũng không biết. Vì cái gì vừa rồi muốn cùng ta bị nhốt vào đây?”

Long Đồ Bích cười ha ha: “Bỏn vương không phải nói, vừa mới là vì cứu ngươi cho nên mới bị nhốt vào đây.”

“Vương gia căn bản là cố ý!” Nàng nói như chém định chặt sắt: “Vương gia biết cửa này chỉ có thể mở ra từ bên ngoài, cho dù ta bị giam ở trong này, vương gia có thể dễ dàng mở cửa, cứu ta ra ngoài, hiện giờ lại lựa chọn mạo hiểm cùng ta bị nhốt ở trong mộ, thật sự là hạ sách. Vương gia mang binh đi đánh giặc, cũng dùng loại biện pháp ngu dốt này để chống lại quân địch à?”

Sau khi nghe nàng nói xong, đổi thành Long Đồ Bích trầm mặc trong chốc lát, sau đó lại đáp: “Cứ cho là bỏn vương cố ý bị nhốt vào đây đi. Bỏn vương cực kỳ thích ngươi, muốn cùng ngươi một mình ở chung một chỗ, thế nào a?”

“Vương gia nhất định phải nói mình là một người dê xồm sao?” Nàng đáp ứng nói: “Người không sợ tin tức nhục nhã như vậy sao, còn có thể phá hủy hình tượng của người? Chờ một ngày kia người đăng cơ, những lời này truyền ra ngoài, muốn cho người trong thiên hạ thấy Long Cương quốc chúng ta thế nào?”

“Một nữ tử tốt cũng không để ý nói mình là dâm phụ, ta bất quá cũng chỉ phong lưu một chút, còn sợ bị người khác nói sao?” Hấn

hừ cười, hiển nhiên nụ cười kia mang ý châm biếm.

Tâm Uyển Chi U co rút một phen, cúi thấp đầu, ấp úng nói: “Vương gia sao không thử suy đoán, có lẽ nữ tử kia có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ?”

“Nỗi khổ tâm? Ta xem là thích thú đi! Ta thật sự khó có thể tưởng tượng, một cô nương chưa xuất giá, vậy mà có thể học được tiếng rên rỉ của nam nữ hoan ái giống như thế.”

Nàng thật muốn một phen che miệng Long Đồ Bích, làm cho hắn không thể nói những lời khiến nàng vừa thẹn vừa giận như vậy nữa. Nàng chịu thua, cùng nam nhân này đấu võ mồm, chính mình một chút tiện nghi cũng không chiếm được, nàng không muốn lại rước lấy nhục.

Nhưng trầm mặc của nàng lại đưa tới phản kích của hắn: “Không phải ngươi nói ta biết sao? Tóm lại ngươi muốn để cho ta biết cái gì??”

“Không có gì, vương gia có biết hay không với ta mà nói đều đã không sao cả.” nàng xoay người nằm xuống, mặt dính sát vào thạch bích, tuy nhiên hắn không nhìn thấy.

“Ngươi người này nói chuyện luôn ấp a ấp úng a, thật sự là không thoải mái.” Long Đồ Bích cười cười “Được rồi, kỳ thật ta cũng không thích cùng ngươi quanh co lòng vòng như vậy, nhưng tư vị bị ngươi đùa giỡn thật sự không dễ chịu, nếu ta không phản kích mấy chiêu, như vậy chẳng phải ta quá không có năng lực, có phải hay không a, Uyển cô nương?”

Phía sau lưng Uyên Chỉ U đột nhiên cứng ngắc, tuy rằng sớm biết hắn đã phát hiện, nhưng bị hắn vạch trần như vậy, nàng vẫn không có dũng khí che giấu xấu hổ.

“Đứng lên đi, ngươi không phải muốn nói rõ với ta sao?” Dường như dù ở trong bóng tối hắn vẫn có thể thấy rõ được từng động tác của nàng” Hơn nữa ngươi vẫn thiếu ta một lời giải thích, vì cái gì ngươi trăm phương ngàn kế muốn cho ta hiểu lầm, ngươi vừa rồi nói ta nhục nhã chính mình sẽ bị người khác chế giễu, vậy ngươi một đại cô nương chưa gả, sao lại cực lực quét tâm làm nhục chính mình như thế?”

Uyên Chỉ U chậm chạp mà xoay người, nhìn thẳng phương hướng về phía hắn trong bóng tối: “Vương gia làm sao biết ta trăm phương ngàn kế? Có lẽ ta thật sự là cái loại nữ nhân trong truyền thuyết này, vương gia không phải ——”

“Ta không phải đã từng tại Thiên Tinh Cung chính tai nghe được cái thanh âm không nên nghe sao?” Long Đồ Bích ngắt lời nàng, sau đó tà ác đề cao thanh âm “Kỳ thật muốn chứng minh chuyện này không khó.”

Nàng mới bừng tỉnh, hắn lại đè vai nàng lại, một bàn tay ngăn cách bởi y phục mò mẫm xuống phía dưới: “Chỉ cần ta tự mình nghiệm chứng một phen, liền biết ngươi không phải là dâm phụ muốn tìm bất mãn, ai cũng có thể làm chồng.

Toàn thân nàng một trận run sợ, không phải vì sự rùng mình ở trong mộ, mà là ngón tay hắn đang xoa nhẹ địa phương riêng tư của nàng, vùng mẫn cảm rất ít khi được chạm vào bởi vì ngón tay mà trở nên run rẩy cùng cứng ngắc, Long Đồ Bích chưa hề thăm dò

sâu vào, dừng động tác lại, hừ hừ cười nói: “Như vậy liền không chịu nổi sao? Còn cần ta chứng minh như thế nào?”

Uyển Chỉ U lén lút thở dài: “Vương gia, người cũng không thích hôn sự này đi?”

“Ừm?” Hắc thuận miệng đáp lời, cũng buông lỏng sự ràng buộc đối với nàng.

“Lấy thân phận cùng tướng mạo của vương gia, kỳ thật có rất nhiều tuyệt sắc giai lệ xứng đôi hoặc là công chúa nước láng giềng. Ta so sánh cùng với các nàng, bất kể là xuất thân hay dung mạo cũng đều không bằng.”

“Cái này, tựa hồ nên do bốn vương quyết định mà không phải do người đoán.” Ngón tay hắc lưu luyện gương mặt bóng loáng, non mịn của nàng.

“Đúng là do vương gia, nhưng ngay từ đầu không phải hoàng thượng không cho người cơ hội quyết định, không phải sao? Vương gia chỉ là bị động mà tiếp thu con người ta mà thôi.”

Long Đồ Bích âm thầm nhú mày. “Người một mực dụ dỗ ta, hiện tại lại khuyên bảo ta, truy nguyên^(*), đều là muốn cản trở ta cưới người. Vì cái gì?”

() truy tìm nguồn gốc*

“Ta... ta không xứng với vương gia.”

“Đây là lý do, bọn vương không nghĩ nghe bất kỳ lời nói dối nào từ trong miệng của ngươi.”

“Ta không muốn làm vương phi.”

“Làm vương phi của bọn vương, ngươi sẽ cực kỳ chịu thiệt.”

“Mỗi người đều có tiếng nói của riêng mình, chẳng lẽ không được?”

Bỗng nhiên Long Đồ Bích cảm thấy cực kì bị thương: “Mỗi người đều có tiếng nói riêng? Vậy chí hướng của ngươi là như thế nào?”

“Gả cho người thường, hoặc là... cả đời không lấy chồng.”

Hắn chau mày: “Ngươi cảm thấy như vậy mới hạnh phúc?”

“Hội bình yên” Nàng dùng một từ để nói ra lời thật lòng.

Hắn cười lạnh: “Nguyên lai ngươi cho rằng đi theo ta không an toàn?”

“Bất luận là quá khứ hay tương lai, vương gia đều là đối tượng được vạn người kính ngưỡng^(*), đồng thời cũng là cái đích cho mọi người chỉ trích. Ta tài sơ học thiển^(**), trời sinh tính nhát gan, sợ nhất là gian khổ, càng sợ bản thân gánh chịu trọng trách.”

() kính trọng + ngưỡng mộ*

(**) tài hèn học ít

Lúc này hắn cười ra tiếng, bất quá là cười xem thường: “Một người dám giở trò trước mặt bốn vương lại nói chính mình “tài sơ học thiên, trời sinh tính nhất gan”, ta không biết đây là người khiêm tốn a, hay vẫn là nhục nhã ta?”

Uyển Chỉ U thở dài, nàng không thể nói cho hắn nguyên nhân thật sự mà nàng không chịu gả cho hắn, nàng là người Thiên Tinh Cung, chức trách hàng đầu là không được tùy ý tiết lộ thiên cơ, huống chi lấy tính tình nóng nảy, hung hãn của Long Đồ Bích, cho dù nói tình hình thực tế cùng hắn, hắn cũng sẽ chẳng thêm ngó tới đi?

“Người qua đây” Hắn bỗng nhiên kéo nàng, đi ra thạch thất. Cũng không biết là vận cái cơ quan gì, trước mặt vang lên thanh âm “chi chi nha nha”, cửa đá mở ra, nàng khó khăn theo sát hắn lại xuống một tầng thêm đá, trong lòng đoán bọn họ hắn là đi tới tầng dưới cùng của lăng mộ, có lẽ trước mặt nàng cách đó không xa là linh cữu của hoàng hậu... nàng không khỏi rung mình một cái.

“Là sợ? Hay kính sợ?” Long Đồ Bích thủy chung nắm tay nàng, đối với phản ứng của nàng rõ như lòng bàn tay. Hắn dắt nàng, đem tay hai người cùng nhau đặt trên nắp quan tài “Hiện tại trước mặt người là người nào, chúng ta đều nhận ra. Ta hi vọng trước mặt vong linh của bà, chúng ta thẳng thắn thành khẩn một chút.”

Có lẽ do lăng mộ ở tầng thứ ba dưới cùng cho nên càng rộng rãi, thanh âm của hắn ở đây cũng vang vọng, có vẻ mờ mịt mà trống trải.

“Chỉ U...” Lần đầu tiên hắn dùng thanh âm vô cùng thân thiết gọi tên nàng như vậy “Vòng tay này là bà tặng cho người đi? Nếu không phải cực kì yêu thích người, bà sẽ không dễ dàng đem vòng tay quý giá kia tặng cho người. Cho nên, ta hi vọng người ở trước mặt bà mà trả lời chi tiết cho ta, người thật sự không muốn gả cho ta sao?”

Uyển Chỉ U một hơi hít vào hàn khí, trong lòng xoắn xuýt cùng một chỗ. Nàng rất muốn lập tức đưa ra đáp án phủ định, thế nhưng áo khoác ngoài trên người đều màng theo hơi thở của hắn, bàn tay cũng bị hắn bá đạo ôn nhu mà cầm, thậm chí ngay cả bả vai cũng dính sát vào thân thể hắn... Nàng chưa từng nghĩ tới nguyên lai cùng một người gần gũi đứng chung một chỗ như vậy, muốn nói lời thật lòng là khó như vậy. Có lẽ... Sở dĩ gian nan là vì không có cái gì gọi là chân tâm?

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc người bên ngoài mở cửa mộ ra, đưa lễ phẩm vào, mới phát hiện Long Đồ Bích cùng Uyển Chỉ U bị nhốt ở trong mộ, sợ tới mức không nhẹ.

Long Đồ Bích cực kỳ lạnh nhạt mà cười nói: “Cuối cùng cũng thấy lại ánh mắt trời, nguyên lai trong huyết mộ cũng không có gì hứng thú, ngày sau ta cũng không nghĩ muốn cô đơn quạnh quẽ ở nơi này như vậy. trừ phi có người đồng ý cùng ta cùng nhau ngủ, chết chung huyết.” Sau khi nói xong, ánh mắt từ từ nhẹ nhàng hướng về phía Uyển Chỉ U bên cạnh.

Nàng cúi thấp đầu, không đáp lại lời hắn.

Từ hôm qua sau khi hắn hỏi nàng có hay không nguyện ý gả cho hắn, nàng liền trở nên trầm mặc. Nói là phủ nhận cũng được, cũng

có thể là phủ nhận.

Lặng lặng nhìn nàng, cũng không lý giải được vì cái gì lại tìm mọi cách để ý đến nữ hài tử tâm cơ như vậy, lại vẫn chủ động cùng nàng thân cận. Là vì hắn nhận định hai người có hôn ước cho nên hành vi có thể làm càn sao? Mấu chốt chính là hắn đối với nàng có điểm hứng thú đi, lúc bắt đầu đã không thể không chế?

Cách đó không xa một gã sai vặt chạy tới, cách ăn mặc thanh tú, mượt mà, khuôn mặt nhỏ nhắn làm cho Long Đồ Bích cực kỳ nhìn quen mắt.

Nghênh Mai nhìn thấy Uyển Chỉ U liền “oa” một tiếng, đồng thời bắt được tay chủ tử, lóng ngóng, vụng về mà oán giận: “Tiểu thư, cả đêm người đã đi đâu? Em đi nơi tìm người còn tưởng rằng người bị kẻ xấu bắt cóc.”

Long Đồ Bích nghe vậy cười ra tiếng, làm cho Nghênh Mai quay đầu vừa nhìn, nháy mắt sợ tới mức nói không ra lời.

“Vân nên đổi về trang phục nữ nhi cho người ta đi.” Hắn nhàn nhạt mà nói với Uyển Chỉ U “Hảo hảo nữ nhân gia, có mấy người nguyện mặc trang phục nam nhân? Chẳng lẽ người không nghĩ muốn lập gia đình, liên liên lụy nàng cả đời không lấy chồng?”

Uyển Chỉ U liếc nhìn hắn một cái, sau đó “Ừm” một tiếng, làm như tiếp thu đề nghị của hắn.

“Vương gia, có người đến tìm.” Lại có hai người đi tới, một trước một sau, đi ở phía trước là một nữ tử, chạy vội tới trước mặt

Long Đồ Bích, sau đó làm như muốn ôm hấn nhưng tay vươn ra đột nhiên lại rút trở về.

Uyển Chỉ U nhìn nàng kia liếc mắt một cái, đã bị hấp dẫn —— bên người Long Đồ Bích còn có nữ tử đẹp như vậy a! Xinh đẹp, thanh tú giống như hoa lan, mặc dù không diễm lệ lóa mắt nhưng lại thanh tú, vừa thấy đã thương, mặc dù nàng là nữ nhân, cũng không nhìn được muốn thân cận nữ tử này, càng không cần phải nói nam nhân.

Thiếu nữ này là ai? Cùng Long Đồ Bích quan hệ như thế nào?

Long Đồ Bích nhìn thiếu nữ này thật có phần ngoài ý muốn “Lăng Lăng, sao ngươi lại tới đây?” Hấn cùng nam tử hộ tống kia cùng nhau chào một tiếng: “Lăng Thiên, người như thế nào không ngăn cản muội muội?”

Nguyệt Lăng Thiên nghe vậy cười khỏ nói: “Vương gia nên biết, từ trước đến nay tính tình muội muội của ta, ta không quản nổi. Tối hôm qua nàng nghe người ta nói vương gia người bỗng nhiên ở trong này mất tích, liền phát điên muốn tới tìm người, ta ngăn như thế nào cũng không được. Nàng vừa mới đi quanh ba vòng ở trong này.”

Long Đồ Bích nghe đối phương nói, khóe mắt lại liếc về phía Uyển chỉ U một bên trầm mặc không nói—— vẻ mặt của nàng có diễm đam mạc, nhưng kỳ thật động tác chuyên chú lại lộ ra tâm tình thật sự của nàng vào giờ phút này. Vì thế hấn mỉm cười, đưa tay kéo nàng qua, chủ động giới thiệu—— “Đây là Nguyệt Lăng Lăng, năm trước ta từ biên giới Long Cương quốc cứu nàng trong miệng sói, nàng vẫn giống như muội muội của ta, sống trong

vương phủ. Đây là Nguyệt Lăng Thiêng, ca ca của Lăng Lăng, sau khi thiên tân vạn khổ^(*) tìm Lăng Lăng, cũng bị ta giữ lại, hiện tại là trợ thủ đắc lực nhất của ta.”

() trăm cay nghìn đắng*

Nguyệt Lăng Lăng mắt to trong suốt, sâu xa mà ngưng tụ nhìn trên người Uyển Chỉ U, ôn nhu hỏi: “Vương gia, vị cô nương này là...”

“Uyển Chỉ U” Long Đồ Bích nói ra đơn giản tên của nàng nhưng cho dù không giới thiệu cái khác, vẫn như cũ làm cho Nguyệt Lăng Lăng biến sắc.

Uyển Chỉ U nhạy cảm mà bắt được sự kinh ngạc cùng u oán hiện lên trong mắt đối phương, cái này đối với nàng từ nhỏ đến lớn đều nhìn một đồng lớn di nương tranh thủ tình cảm, loại ánh mắt này cực kỳ quen thuộc.

Ài, Thật đúng là một ba vị bình, một ba lại khởi *(Ngư nhi: ko hiểu ý này lắm, ai bik chỉ dùm mình nha)*, chẳng lẽ muốn nàng từ giờ trở đi, liền rơi vào chiến tranh giữa các nữ nhân sao?

Uyển Chỉ U vốn cho rằng phải nán lại hoàng lăng mười ngày, nhưng một ngày sau đó đã bị đuổi về Thiên Tinh Cung, nghe nói bởi vì Long Đồ Bích viết thư cho hoàng thượng, nói nàng bị kinh hách^(*), lại nhiễm chút phong hàn, vẫn nên hồi cung tĩnh dưỡng cho thỏa đáng.

() hoảng sợ*

Thời điểm rời khỏi hoàng lăng, nàng bỗng nhiên có chút mất mát. Vốn tưởng rằng còn có thể cùng Long Đồ Bích cùng tiến một bước tăng thêm sự lãnh đạm, hiện giờ xem ra hẳn là không có cơ hội. Nam nhân kia vội vã đưa nàng rời khỏi như vậy thật vì tốt cho nàng sao? Hay là bởi vì có mỹ nhân đuổi theo, không nghĩ muốn nàng vương bận ngay trước mắt?

Từ trước đến nay tính tình nàng vốn yên lặng nhưng không hiểu sao tâm lại bị người khác khuấy động, gợn sóng, may mắn nàng cũng không chào hỏi Long Đồ Bích, cố y hờn dỗi, an tĩnh mà ly khai.

Ngày thứ ba trở lại Thiên tinh Cung, mọi thứ đều như cũ nhưng Uyển Chỉ U cũng không có biện pháp bình tĩnh như trong dĩ vãng.

Nàng thường xuyên ngồi bên cạnh ao Thông Thiên, một lần một lần không ngại phiền toái mà bói đi bói lại quẻ tượng nàng đã bói trong mười năm.

Rốt cuộc “Long Ngâm Cửu Tiêu, phong vân đại biến” là cái ý tứ gì? Tại sao sự việc lại thay đổi bất ngờ? Số mệnh ngôi vị hoàng đế là của hắn, không phải sao? Chẳng lẽ trước thời hạn hắn cướp ngôi sao?

Ài, tính không được.

Nghe nói ở hải ngoại^(*) xa xôi, có người có khả năng đoán trước được số mệnh của bất cứ kẻ nào khi còn sống. Nếu có thể tìm người tài ba như vậy, nàng có thể biết được tám chữ này cùng vận mệnh của mình và Long Đồ Bích đại biểu có ý gì.

() nước ngoài*

Buổi tối hôm nay, Uyên Chỉ U để chân trần ngồi nghiêng ở bên hồ, dùng nhánh cây viết chữ loạn xạ trên nước, sau khi viết vài lần, nàng mới bất ngờ phát hiện chính mình viết đi viết lại đều là tên Long Đồ Bích.

Long Đồ Bích, Long Đồ Bích, Long Đồ Bích... điệu bộ tươi cười của tên kia giống như thoát ần thoát hiện ở trong nước. Nàng có phần tức giận mà thăm mắng chính mình, như thế nào chẳng qua thấy hắn vài lần, trong lòng lại tựa như không bỏ xuống được? Hiện tại có lẽ hắn đang đắm chìm trong sự dịu dàng của người nào đó, chẳng lẽ nàng thật đúng là bị mê hoặc bởi một câu "Người thật không nguyện ý gả cho ta" của hắn? Nếu lúc ấy nàng cự tuyệt hắn một cách rõ ràng, hắn sẽ trả lời như thế nào?

Nói không chừng hắn cũng sẽ gật đầu tán thành, việc hôn sự này lập tức nhất phách lưỡng tán, chẳng phải là chuyện tốt sao?

Hết lần này tới lần khác, bây giờ chuyện này trở nên tiến thoái lưỡng nan, nàng tự mình ở trong này hồi hận, phiền não không thôi. Cái tên đầu sỏ gây nên lại đi tiêu dao ở nơi nào? Ném nàng trở về là muốn đem thời gian kéo dài đến này đại hôn sao?

Nàng bắt đầu dùng nhánh cây kia quật quật tám hình trên mặt nước, ý đồ muốn đánh nát tất cả dấu vết của Long Đồ Bích ở trong lòng, thỉnh linh phía sau có người cười nói ——" Nguyên lai người cũng sẽ sinh khí phát giận? Bất quá đây mới là bộ dạng mà nữ nhân nên có" Nàng cả kinh, muốn quay đầu lại, lại bỗng nhiên bị người phía sau ôm lấy "Đoán xem ta là ai?"

Nàng tức giận nói: “Vương gia, ngươi là hài tử mới mấy tuổi sao? Lại vẫn chơi mấy trò này!”

“Sợ ngươi đã quên hương vị của ta, có lẽ tình nhân của ngươi có rất nhiều, không thể phân rõ từng người” Long Đồ Bích cố ý nói nhưng mặt lại chôn sau gáy nàng, thật sâu hít vào một hơi “Trái lại hương vị của ngươi không có đổi, đáng tiếc hương vị trái lê ngày đó đã không còn”

Khuôn mặt Uyển Chỉ U đột nhiên đỏ lên, làm cho nàng nghĩ đến nụ hôn nồng nhiệt bất ngờ không phòng bị kia, vội vàng nói: “Vương gia phân biệt được mùi của từng nữ tử sao? Có lẽ đối với vương gia mà nói, hương vị của tất cả nữ nhân đều không khác biệt lắm”

“Đương nhiên không giống nhau, nữ tử thanh lâu đều là mùi vị son phấn tầm thường, còn của ngươi là mùi thơm nhàn nhạt, mặc dù có chút lạnh bất quá có thể làm cho người ta rơi vào thanh tỉnh.”

Trong lời của hắn có mâu thuẫn mà lại mặc danh làm cho nàng hưng phấn. Không biết một hồi ghen tuông từ chỗ nào tới, nàng nhin không được chế giễu nói: “Ngươi cũng cảm thấy được trên người Nguyệt Lăng Lăng có mùi thơm của nữ nhân, vương gia chưa từng hảo hảo ngửi qua sao?”

Hắn đang quấy rầy sau gáy nàng bỗng nhiên dừng lại, buồn cười hỏi: “Ngươi sẽ không là ghen với muội ấy đi?”

“Phi!” Nàng phi một hơi, mặt hồng tim đập mà đưa tay tách hắn ra, quay mặt qua chỗ khác.

Long Đồ Bích đứng bên cạnh nàng, tò mò mà đánh giá hồ Thông Thiên: “Nước này quanh năm đều sạch như vậy sao? Nghe nói mỗi lần tân đế đăng cơ đều phải đến hồ Thông Thiên tắm rửa”

“Đây là nguồn nước tự nhiên từ dưới đất, nhìn như yên ả nhưng cũng có thay đổi mới” Nàng hít một hơi thật sâu, bình tĩnh mà thay đổi đề tài.

“Thiên Tinh Cung lớn như vậy, người ở trong này như thế nào?”

Nàng cười cười: “Nơi này có rất nhiều sách có thể xem, còn có sao. Giống như đêm nay, rất nhiều sao, mỗi hạt đều ở vị trí của nó, các chấm nhỏ được sắp xếp giống như một bức tranh, mỗi ngày nhìn chúng đương nhiên sẽ không chán”

“Nga..., sao sẽ giống tranh?” Hắc ngửa đầu nhìn, nhưng trong lúc nhất thời vẫn không bắt được trọng điểm, không nhìn ra nguyên do.

Uyển Chỉ U cười kéo tay hắn “Ngồi ở chỗ cao có lẽ sẽ nhìn được rõ ràng hơn nhiều.”

Đây không nhưng là lần đầu tiên nàng chủ động kéo tay hắn mà còn thi triển khinh công đồng thời đưa hắn kéo lên trên cây hòe cao lớn bên cạnh ao. Cây cao khoảng chừng bốn tầng lầu, nhìn lên bầu trời giữa những cành là, kỳ thật không hề bị che như dưới đất có thể thấy được rõ ràng, xuyên thấu qua cành lá nàng có thể chỉ cho hắn “bức tranh sao” một cách rõ ràng.

“Người xem ngôi sao bên trái này, so sánh với ngôi sao nhỏ bên phải thì lớn hơn, giống như một đôi mẫu tử, gần bó kề cận cùng

một chỗ bên nhau”

Long Đồ Bích nhìn một hồi, cười giả tạo, nói: “Ta như thế nào cảm thấy nó giống một đôi phu thê? Ngôi sao lớn một chút đích thị là trượng phu, ngôi sao nhỏ hơn đích thị là thê tử”

Uyên Chỉ U buồn cười mà thở dài: “Được rồi, theo người thấy thế nào. Một loạt phía đông nhất định là Bắc Đẩu Thất Tinh, ánh trăng tối hôm nay không rõ, có thể thấy rất rõ. Người ta nói trăng sáng sao thưa, lúc ta còn bé nghĩ rằng nó là thành ngữ, lớn học được cách nhìn bầu trời mới biết câu nói này rất có đạo lý. Ánh trăng sáng ngời, ngôi sao tự nhiên cũng bị tối đi” Long Đồ Bích liếc nhìn nàng một cái, khuôn mặt xinh đẹp trong giấc mơ lần trước cùng vàng sáng lúc này giống nhau, khi nói tới ánh sáng của ngôi sao, nàng có tự tin cùng ánh sáng rực rỡ trước nay chưa từng có giống như nàng hòa hợp ở chung cùng một chỗ với chúng, thanh âm cũng đã mang vài phần mơ màng làm tim hắn không khỏi đập “thình thịch”

Nàng cũng không chú ý tới hắn đang nhìn mình, quay đầu tự nói tiếp: “Mới trước đây ta nghe xong chuyện xưa của Ngưu Lang Chức Nữ, cuối cùng tình yêu tìm kiếm trên ngân hà nhưng ngân hà không phải hàng đêm đều có thể nhìn đến, giống tối nay liền nhìn không tới. Có đôi khi ta nghĩ trời cao như vậy, xa như vậy, cho dù đêm thất tịch Ngưu Lang Chức Nữ có thể tương phùng, ta cũng nhìn không tới a! Nếu có thể leo lên trên trời thì thật tốt, cha ta từng gạt ta, nói: ví như ta liên tục đi về phía tây, có thể tìm đến thông thiên lộ^(*), tốc hành ngân hà...”

() đường lên trời*

“Không cần lên trời, kỳ thật sao cũng ở dưới chân người” Đột nhiên Long Đồ Bích sâu xa mở miệng.

“A, dưới chân?” Uyển Chỉ U khó hiểu mà nhìn về phía hắn: “Có ý gì?”

Hắn chỉ xuống phía dưới “Người xem đây không phải là ánh sáng của ngôi sao sao?”

Uyển Chỉ U cúi đầu, lúc này mới hiểu ý của hắn —— trên mặt nước của hồ Thông Thiên, chất đầy những ngôi sao trên bầu trời, thật giống như biển sao chìm vào giữa mặt nước xanh biếc, đẹp không gì sánh nổi.

Trước kia nàng ngắm sao, luôn luôn ngẩng đầu nhìn, chưa bao giờ cúi đầu xem qua, bây giờ không khỏi ngây ngẩn cả người nhưng lại không nghĩ khen ngợi hắn, đành phải cãi chày cãi cối vài câu “Ta nói đích thì nên nhìn trên trời. Mò trăng đáy nước, dù sao cũng là hư ảo, thấy được, không sờ được”

“Người làm sao biết không sờ được?” Mâu quang của hắn biến hóa kỳ lạ “Xuống phía dưới có thể đụng đến.”

Đột nhiên hắn bắt lấy bờ vai nàng, dùng lực nhảy xuống, tại thời điểm nàng không kịp phản ứng, hai người “bùm” một tiếng rơi vào trong nước.

Bọt nước văng khắp nơi, Uyển Chỉ U nhất thời không cách nào mở mắt, cũng không có cách nào hô hấp. Không chút chuẩn bị,

nàng bị dụ dỗ, giống như người chết đuối, chỉ có thể loạn xạ đạp đạp, tìm kiếm thứ gì đó có thể leo lên.

Ngay tại lúc nàng cảm thấy chính mình khó thở, thời điểm sắp hít thở không thông, có một cỗ lực lượng cường lớn nâng nàng lên, đưa nàng lên trên bờ.

Nàng không ngừng ho khan, ho ra một vũng nước, nàng tức giận đến hung hăng, đâm Long Đồ Bích một quyền: “Lần sau không cho phép trêu đùa ta như vậy!”

“Thật xin lỗi, ta không biết người không biết bơi.” Hắc đắc ý cười, đôi tay giữ chặt nàng, cúi thấp đầu, không chút báo trước mà hôn nàng.

Thật không dễ dàng để có thể hô hấp, lại bị hắc ngăn chặn môi, Uyển Chỉ U khổ sở chỉ muốn đẩy hắc ra, bất qua sau một cái chớp mắt nàng lại cảm thấy có chút bất đồng, từ trong miệng hắc truyền tới một luồng khí làm cho hô hấp của nàng dần dần thông thuận trở lại.

“Nhiều sao?” Hắc ôn nhu hỏi, thanh âm mang theo vài phần mỉa hoặc lòng người.

Nàng đỏ mặt, thấp giọng nói: “Nếu để cho Nghênh Mai nhìn thấy thì nguy rồi. Nha đầu kia, động tĩnh lớn như vậy thế nào cũng sẽ tới xem thử?”

“Sẽ không, bởi vì... ta điểm huyết đạo của nàng rồi.” hắc xấu xa cười, nhìn về mặt kinh ngạc cùng tức giận của nàng, lại một lần

nữa che lại cánh môi của nàng.

Bởi vì đã cho nàng cơ hội thử dốc, cho nên bây giờ, hắn trực tiếp đoạt lấy, môi lưỡi đồng dạng cuồng phong bạo vũ giao chiến khiến cho nàng giống như bị tát cạn khí lực phản kháng, quần áo ướt đầm trên thân thể cũng không thể giúp dập tắt lửa ngược lại giống như đổ dầu vào lửa.

Lúc Uyển Chỉ U nhận thấy chính mình đang lấy một loại phương thức quần bách làm cho nàng xấu hổ, cơ thể trần truồng giống như lúc mới sinh mà đối mặt với trời xanh cùng với cái nam nhân trước mặt này, lúc này nàng mới ý thức được, nam nữ hoan ái là bao nhiêu đáng sợ, vương vís.

Nàng thở gấp, ý đồ chống cự: “Vương gia, nơi này là thánh địa hoang thất, chúng ta cũng chưa thành thân...”

“Gọi tên ta” Long Đồ Bích nhú mày, cười phản bác: “Đừng quên ta là người hoàng thất, sớm hay muộn nơi này và nàng đều thuộc về ta, ta chỉ sử dụng quyền lợi của mình trước thời hạn.”

“Đúng là vương gia, chúng ta còn không có...” Đột nhiên dưới thân nàng truyền đến một hồi run rẩy, kinh sợ, chấn kinh.

Hắn cúi người ngậm môi của nàng, có chút nỉ non không rõ nói: “Gọi tên ta, ta có thể dạy cho nàng làm thế nào để không quá đau.”

Uyển Chỉ U không khống chế nổi nước mắt, nhẹ giọng than thở: “Ta, ta không nghĩ muốn biến thành cái loại nữ nhân mà trước kia vương gia thân mật...”

“Các nàng chưa từng có tư cách gọi tên ta” Hấn ngưng tụ. Rốt cuộc nữ nhân này còn quật cường bao lâu? Hấn nhanh “kiên trì” không được.

“Vì cái gì... lại chọn ta?” Nàng nức nở, muốn dùng tay che kín ánh mắt, song tay lại bị hấn gắt gao đè trên đỉnh đầu.

“Ngay từ đầu là vì thánh mệnh, nhưng về sau... là vì ta nghĩ muốn nghe theo tâm của chính mình” Long Đồ Bích không cách nào cố chấp để nàng gọi tên mình, hấn mặc cho dục vọng, thúc dục ham muốn, lấy phương thức lắc lư thân thể đối phương, rung động linh hồn lẫn nhau.

Đau đớn làm cho thân thể Uyển Chỉ U căng thẳng, không biết nghiêng hợp như thế nào. Nguyên lai trước kia nghe qua cùng xem qua, tại thời điểm thực tế căn bản không có tác dụng. Kinh sợ, khó xử, rụt re, kháng cự đều làm cho nàng phóng túng chính mình. Nhưng Long Đồ Bích không cho nàng thời gian thích ứng cùng trì hoãn, hấn cần rõ mà yêu cầu toàn bộ của nàng, đem toàn bộ ấn kí của hấn khắc trên người nàng.

Cho dù hấn biết, sau đêm nay, nàng có khả năng sẽ hận hấn, sẽ càng thêm chán ghét hấn nhưng sau khi hấn suy nghĩ mấy ngày, vẫn lại đi ra ra kế hoạch như vậy.

Liên tiếp mấy ngày không thấy nàng, cuối cùng cả ngày cả đêm đều nhớ tới nàng, nàng ở trong lòng hấn phân lượng cũng theo từng ngày mà không ngừng tăng lên. Nếu hấn đồng ý không cưới nàng, tựa hồ thực có lỗi với không chỉ hoàng thượng mà còn là tâm của chính mình. Phải như thế nào mới có thể chặt đứt ý nghĩ không lấy chồng của nàng? Tước chiếm giữ lấy người của nàng, tiện đà giữ

lấy lòng của nàng, đây tựa hồ là phương pháp kém cỏi nhất nhưng là lựa chọn nhanh nhất.

Những chấm nhỏ giữa đêm đang dần dần tan ra, ánh trăng không biết từ chỗ nào hiện ra ánh sáng rực rỡ, mềm mại, tình cảm mãnh liệt thuộc về hai người vừa mới qua cao trào.

Uyển Chỉ U cuộn thân thể mình lại, không dám nhìn mắt Long Đồ Bích nhưng hấn lại cẩn thận mà ôm nàng vào trong ngực, ôn nhu, yêu thích mà vỗ phía sau lưng nàng, giống như đang dỗ nàng đi ngủ.

“Người là cố ý.” Nàng than thở, ở trong ngực hấn áp ứng nói: “Người muốn cho ta không có cơ hội hối hận.”

Nhìn lên ánh trăng, Long Đồ Bích sâu xa cười: “Đúng vậy a” Hấn biết nàng cực kỳ thông minh cho nên hấn thừa nhận rõ ràng, không e dè.

Ngẩng mặt lên, dừng ở đôi môi hình vòng cung cùng chiếc mũi cao của hấn, nàng cực kỳ nghiêm túc mà nói: “Người xác định muốn thành thân với ta? Không phải ý chỉ của bộ hạ?”

“Ừm” Tay hấn vốn đang vỗ nhẹ phía sau lưng bây giờ trở nên vuốt ve, vỗ về chơi đùa, hiển nhiên hấn có phần chờ không kịp, cảm xúc mãnh liệt lần thứ hai đã đến.

Nàng nghiêm mặt lại, nói: “Được rồi, ta đây có một điều kiện, nếu như người đáp ứng, ta có thể gả cho người, nếu như người làm

không được, mời người nói cùng hoàng thượng, ta tình nguyện làm ni cô cũng không nguyện ý lập gia đình.”

“Điều kiện?” Hắc buồn cười mà nhìn nàng, nàng có còn có điều kiện gì?

“Từ nhỏ ta sinh trong gia đình giàu có, nhìn chán nhóm người di nương vì tranh thủ sủng ái của phụ thân mà lục đục với nhau, người có thể nói ta ích kỷ, nhưng ta không muốn mỗi đêm trong tương lai người nào đó ở trong phòng người qua đêm cùng người ồn ào ta sẽ buồn bã, không vui. Cao tổ hoàng đế ở triều đại trước dù có chung tình nhưng trừ bỏ Diễm Cơ mà hắc yêu nhất, ở ngoài thì cũng có đến mấy vị cơ thiếp tràn đầy hậu cung. Ta nghĩ muốn biết, người có thể hay không tiếp nhận một nữ nhân không cho người cưới trắc phi?”

Thấy nàng nói những lời lẽ mà không một nữ nhân nào dám yêu cầu trượng phu của mình, Long Đồ Bích tựa tiểu phi tiêu nhìn nàng, sau một hồi mới hỏi: “Đây không phải là nguyên nhân chủ yếu mà nàng không chịu gả cho ta chứ?”

“Liên tính... là đi” Nàng do dự một chút, vẫn là không nói gì đến chân tướng tám chữ kia.

“Nhưng nàng có biết hay không, tiên hoàng sủng Diễm Cơ, cũng không phải là thê tử của ông”

Nàng ngẩn ra. Lời này là có ý gì?

Hắn cười, dùng lực ấn xuống một cái ở phía sau nàng: “Như vậy, ta cũng có điều kiện, nếu như nàng đáp ứng ta, ta có thể đáp ứng yêu cầu của nàng?” Hắn nhất định phản tương nhất quân^(*).

() phản đối, phản kháng*

“Là cái gì?” Nàng nghi vấn nói.

“Từ nay về sau, không được gọi ta là vương gia, chỉ gọi tên ta.”
hắn sâu sắc mà nhìn nàng, chờ mong dừng trên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Nàng sửng sốt một hồi lâu, còn tưởng rằng chính mình nghe lầm.
Chỉ đơn giản như vậy? Gọi tên thì có khó gì?

“Đồ Bích?” Nàng thử mở miệng, chỉ thấy trong mắt hắn toát ra ngọn lửa. Ngay sau đó, thân thể bị hắn bao phủ, áp trụ... Bây giờ, không có đau đớn như lần đầu tiên, nhưng cảm thấy toàn thân đều như bị bỏng bởi lửa nóng, vô luận như thế nào thân thể cũng không có biện pháp dập tắt lửa, mãi đến khi hắn lại một lần xâm nhập đến nơi thâm sâu trong cơ thể nàng, nàng mới không cách nào kiềm chế xuất ra rên rỉ thật dài, giống như chiếm được thỏa mãn cùng an ủi.

Nguyên lai, nàng cũng mãnh liệt hi vọng bị hắn đòi lấy như vậy, bị hắn giữ lấy, bị hắn yêu, mà cái nam nhân yêu nàng này lại khiến nàng động tâm như vậy.

Một khi đã như vậy, nàng cũng không cần thiết phải trốn tránh.
Ví như tám chữ kia nhất định là số mệnh của bọn họ thì nàng lựa chọn cùng hắn đối mặt.

Chương 5

Mấy ngày nay Ngọc vương phủ rất náo nhiệt, từ khi Long Đồ Bích công khai ngày thành thân của mình ở khắp nơi, người tới vương phủ chúc mừng, tặng lễ vật quả thực sắp đem cửa chính vương phủ phá hỏng, làm cho Long Đồ Bích không thể không hướng hoàng thượng xin nghỉ ba ngày, đặc biệt đón những quan viên cùng hoàng thân quốc thích khắp nơi tới cửa thăm hỏi.

Long Trữ Nam thấy thế tự nhiên trong lòng cũng vui mừng đến nở hoa, hoàng hậu qua đời mang đến không khí nặng nề u buồn, ngày hôm nay hẳn cố ý mở tiệc này để mời một vài người vào trong cung dùng bữa tối.

Trong bữa tiệc, nhìn một đôi nam anh tuấn, nữ thanh tú trẻ tuổi này, hẳn hơi chút đắc ý với sự an bài của mình, nhin không được khoe ra nói: “Nếu không phải ta an bài cho hai người đến hoàng lăng ở chung một chỗ, chỉ sợ các người vẫn hiểu lầm nhau a!”

Uyển Chỉ U cùng Long Đồ Bích liếc nhau, mỉm cười, rất nhiều chuyện bọn họ ở trong lòng đều hiểu rõ lúc nào thì bắt đầu, không cần phải nhiều lời cùng hoàng thượng.

“Hiện tại, thừa dịp hai người các người đều ở đây, cũng không có người ngoài, trái lại thậm chí có cái tâm sự muốn ở trước mặt các người nói một câu.”

“Mời bệ hạ” Hai người lại rất ăn ý đồng thời mở miệng, lại cười liếc mắt với nhau.

Long Trữ Nam nhìn hai người, cực kỳ trịnh trọng mà nói: “Trẫm hi vọng sau khi hai người các người thành thân, Đồ Bích liền mau chóng chuẩn bị đăng cơ.”

Hai người đều sửng sốt, không nghĩ tới hoàng thượng lại có ý nghĩ như vậy.

Long Đồ Bích lập tức nói: “Bệ hạ tuổi xuân đang độ^(*), Đồ Bích cũng còn trẻ, việc đăng cơ... cần gì gấp như vậy?”

() Ngươi nghĩ chắc nó có nghĩa là chưa già lắm*

Hắn lắc đầu: “Ngươi đã quên trước đây trẫm nói gì với ngươi sao? Trẫm ngồi vào ngôi vị hoàng đế này, tất cả đều bởi tình thế bức bách lúc ấy, hoàng huynh mất sớm, tuổi ngươi lại nhỏ, quan viên lại tận tình khuyên bảo, trẫm mới thận trọng mà ngồi vào vị trí này. Trước mắt ngươi đã trưởng thành, đã có khả năng tự mình chống đỡ thế cục, thanh danh cũng không là vấn đề, hơn nữa sắp đại hôn, thiên thời địa lợi nhân hòa đều đã đủ, vừa vặn hoàng hậu mới qua đời, tâm trẫm cũng chết một nửa, liền không có bao nhiêu khí lực để chinh đốn công việc trong triều, rất muốn nghỉ ngơi, nhân cơ hội này liền đem Long Cương quốc phó thác cho ngươi đi.”

“Bệ hạ——”

Long Đồ Bích còn muốn nói nữa nhưng Long Trữ Nam lại chặt đứt lời nói của hắn.

“Ý trẫm đã quyết, các ngươi không cần phải khuyên nữa. Việc này các ngươi chỉ cần hiểu rõ trong lòng, truyền ra ngoài khó tránh

khỏi một phen làm người ta thảo luận. Tối đa... Trầm lại cho người thời gian một năm.” Hấn cười nhìn hai người: “Một năm này liền đủ cho phu thê các người ngọt ngọt ngào ngào, ân ái đi, sau đó liền chuẩn bị đăng cơ. Chỉ U, người là một hài tử có phẩm đức^(*) tu dưỡng tốt, trầm vẫn xem trọng người, ngày sau ví như làm quốc mẫu, nhất định phải hảo hảo phụ tá Đồ Bích, không cần vì chuyện nhỏ nhặt không đáng kể liền cùng tần phi ghen tuông, phá hủy phong thái quốc mẫu của người, cũng phá hủy sự tôn nghiêm và thể diện của Long Cương quốc.”

() phẩm chất + đức hạnh*

Lời nói của hấn làm Uyển Chỉ U thu lại ý cười trên khóe miệng, môi mím chặt không đáp lại.

Long Đồ Bích liếc nhìn nàng một cái, cười nói: “Điểm này thì bệ hạ không cần quan tâm, ta đã cùng Chỉ U cam đoan qua, cả đời này chỉ lập một người làm hậu, sẽ không nạp phi.”

“Như vậy sao được” Long Trữ Nam mở to hai mắt, có cảm giác khó tin: “Đừng quên sau này người sẽ là vua của một nước, vì Long Cương quốc truyền thừa con nối dõi là trọng trách người phải đảm đương. Tuy Chỉ U tuổi còn trẻ nhưng cũng không phải tất cả đều làm phiên nàng, nhiều thêm mấy cái phi tử, để cho các nàng cùng hưởng ân huệ, đây là vì danh dự quốc gia, cũng không phải vui đùa. Chỉ U, chẳng lẽ người không dung nạp được các nàng sao?”

Sắc mặt Uyển Chỉ U trắng bạch, vẫn như cũ không trả lời, chỉ là oán hận mà trừng mắt nhìn Long Đồ Bích một cái.

Long Đồ Bích lặng lẽ duỗi một tay qua, ở dưới bàn nắm lấy tay nàng, trấn an mà vỗ nhẹ nhẹ, đôi hoàng thượng nói: “Hảo, chuyện này chúng ta sẽ thương lượng lại sau, bệ hạ không cần quá quan tâm”

Long Trữ Nam vẫn không yên tâm, lại dặn dò vài câu mới chính thức khai tiệc.

Bữa ăn này Uyển Chỉ U thật sự không thoải mái, chỉ ăn no ba phần liền để bát đĩa xuống. Long Đồ Bích ở bên cạnh nhìn ra tâm sự của nàng, cũng phó thác nói trong phủ còn có không ít người đang đợi, liền mang theo nàng ra khỏi cung.

“Còn đang sinh khí với bệ hạ?” Hắc cười trên xe ngựa, nhéo nhéo cằm của nàng.

“Ông ấy chỉ có hảo ý, hơn nữa ta cũng không có đáp ứng a.”

“Bệ hạ nói cũng không phải không có đạo lý.” Nguyên nhân nàng mất hứng cũng không phải vì hoàng thượng nhúng tay vào việc tư của hai người, cũng bởi nàng không thừa nhận không được, chính mình muốn Long Đồ Bích chỉ lập một hậu không nạp phi là yêu cầu quá mức ích kỷ “Nếu sau khi ta gả cho chàng, liên tục không sinh được con nối dõi, tương lại ngôi vị hoàng đế của chàng liền có khả năng giống bệ hạ, không thể truyền cho nhi tử của mình, chỉ có thể truyền cho bàng chi^(*)” Nàng sâu xa mà nhìn hắn.

() họ hàng*

Hắn lại cười nói: “Thì tính sao? bàng chi có nhân vật xuất chúng, nổi bật, tự nhiên có thể cho. Nàng xem bệ hạ không phải cũng

thông suốt phóng khoáng mà đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ta?”

“Nhưng nếu bệ hạ có con nối dõi của mình, ông ấy sao lại cam tâm tình nguyện đem ngôi vị hoàng đế truyền cho chàng a?” nàng một lời trúng đích, buồn bực mà nói: “Nếu bụng của ta không tốt, có lẽ ta liền thật sự nghĩ biện pháp tìm nữ nhân có thể sinh con, hầu hạ chàng.”

Khỏe môi Long đồ Bích nhăn lại: “Đây là lời thật lòng?”

“Không phải” Nàng nhú chặt mi, bộ dạng phiền não này làm cho hắn nhìn càng thêm buồn cười.

“Chuyện tình xa như vậy, hiện tại nàng lo cái gì? Ai biết bụng của nàng không tốt, nói không chừng ngày sau một năm một đứa, tạm thời làm cho nàng sinh mấy đứa đều có chút khó a.”

Uyển Chỉ U không biết nên khóc hay nên cười mà vùng quả đấm lên đấm hắn: “Chàng nghĩ thật tốt, chàng nghĩ ta là cái gì? Hàng năm đều sinh, chỉ sợ rất nhanh liền trở nên vừa già vừa xấu, muốn chàng không đi ra ngoài vùng trộm thì thật khó”

Hắn thừa cơ kéo nắm đấm của nàng qua, đem thân thể mang tới trong lòng hắn, cúi đầu hôn lên môi nàng, cảm thán nói: “nàng a, cái gì cũng tốt, chỉ là quá mức buồn lo vô cớ. Chuyện sau này còn chưa phát sinh, nàng liền chuẩn bị cho trường hợp xấu, có phải muốn đẩy ta cho nữ nhân bên ngoài, nàng mới chịu hay không.”

“Đương nhiên không phải.” nàng thở dài: “Cuộc đời này ta thống hận nhất là nhất phu đa thê^(*), chàng không biết nữ nhân sẽ ở trong

phòng lớn bằng lòng tay chính mình đi tới đi lui, vừa chuyển là nửa đời người, chỉ vì chờ đợi được lọt vào mắt xanh của một nam nhân... Cái loại tư vị này, có bao nhiêu gian nan. Nếu ở giữa trời đất liền không có người nhớ rõ ràng, chỉ làm cho nàng im lặng cũng là sợ hãi, chỉ thấy người mới cười, nghe thấy người cũ khóc. Người khác là “cung vàng đêm thăm chẹn lời ca”, bên này là “má hồng chưa nhạt ân tình dứt”. Haizz, nam nhân các chàng đều không hiểu.”

() 1 chồng nhiều vợ*

Long Đồ Bích lẳng lẳng một lòng mà nghe nàng nói, hỏi: “Nàng liền sợ ta bị cướp đi như vậy?”

Nàng ngẩng đầu, nhẹ nhàng vỗ nhẹ hai gò má sáng loáng của hân: “Nếu là nam tử tầm thường, cũng thôi đi, ta tự nhận mình không phải khuynh quốc tuyệt sắc, cũng miễn cưỡng có thể tính là tiểu gia bích ngọc, tuy nhiên không thể không học tập, ngày sau cũng có thể có cách chăm lo việc nhà. Nhưng bộ dạng của chàng... quá anh tuấn, oanh oanh yến yến bên người không mời tự đến, muốn ta giống một cái nữ tử bình thường đi tranh thủ tình cảm với nữ tử trên toàn bộ Long Cương quốc... Ta không có cái tự tin này.”

Hân cười vang nói: “Ta muốn đa tạ nàng rất cực có chút khen ngợi ta. Bất quá nàng có điểm nói sai, Chỉ U, vì sao nàng phải tranh với người khác? Nàng chỉ cần là chính nàng thì tốt rồi, dù sao người ta yêu thích cũng là nàng. Nàng nên nghĩ, vì sao toàn bộ nữ nhân trên Long Cương quốc ở trước mặt ta, ta đều không động tâm lại cứ nghĩ muốn nàng a?” Uyển Chỉ U đột nhiên sửng sốt. Không nghĩ tới chuyện nàng phiền não như vậy, bị hân thay đổi góc độ, tất cả nỗi lòng tựa hồ đều dễ dàng có lời giải...

Uyển Chỉ U không thích lui tới cùng người xa lạ, cho nên mặc dù có rất nhiều phu nhân nghĩ muốn dựa vào việc thành thân của bọn họ mà nhân cơ hội này tới Thiên Tinh Cung lấy lòng, kết giao với nàng nhưng đều bị nàng lấy lý do “Thiên Tinh Cung không nên âm ỉ” cự tuyệt, lễ vật của mỗi người liền giao cho Long Đồ Bích ứng phó, chính nàng thì vui vẻ, thanh tĩnh.

Long Đồ Bích quả thực rất vất vả, ban ngày vội vàng gặp khách, buổi tối còn muốn vào cung cùng hoàng thượng thảo luận chính sự, mười ngày thì cũng chỉ 2.3 ngày có thể bớt thời gian đến Thiên Tinh Cung gặp nàng.

Nhưng thỉnh thoảng vừa thấy lại làm cho Uyển Chỉ U lĩnh hội được tư vị “tiểu biệt thắng tân hôn”, khi không thấy mặt thì dần dần phát sinh tương tư, khi gặp mặt mặt lại hóa thành ngọt ngào.

Mỗi lần tới hần đều mang chút lễ vật nhỏ, tinh xảo đồ nàng vui vẻ, chỉ là mỗi khi hần nghĩ qua đêm ở Thiên Tinh Cung lại luôn luôn bị nàng đỏ mặt cự tuyệt.

“Đã bị chàng chiếm hết tiện nghi, chàng cũng nên thu tay một chút đi, cho dù nha đầu Nghênh Mai kia hồ đồ cái gì cũng không biết, nhưng những thủ vạ bên ngoài chàng cho là họ không biết sao?” Nàng tận tình khuyên hần “nhẫn nại” thêm mấy ngày.

Long Đồ Bích thở dài, không cam lòng thu tay.

Bỗng nhiên nàng lại nhớ tới chuyện khác “Nhóm cơ thiếp trong vương phủ của chàng đều được an bài tốt chưa?”

Hắn giật mình, lập tức cười nói: “Đã đáp ứng nàng không cưới người khác, nào có cơ thiếp?”

Nàng hừ nói: “Còn muốn giấu ta? Chàng không phải mang cái hoa khôi thanh lâu gì đó về, lại từ trên đường cái mua thiếu nữ bán mình chôn cất cha sao?”

Hắn quỷ dị cười nói: “VẬY những tình nhân của nàng đều trong sạch? Ta mới sợ ngày sau thê tử ta ngoại tình a”

Hai người trừng mắt nhìn đối phương trong chốc lát, tiếp theo mặt đều giãn ra cười. Những hiểu lầm qua đi, hiện tại nói đến đều là truyện cười, trăm phương nghìn kế đem chính mình giả dạng thành cái bộ dạng kia chỉ để trốn tránh người trước mặt này, kết quả sau cùng còn không phải đều ngoan ngoãn đầu hàng? Mệnh trung chủ định chuyện, trốn cũng trốn không thoát.

Bất quá, dù Long Đồ Bích có cho nàng bảo đảm, Uyển Chỉ U vẫn ần ần cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái, mãi đến khi một người đến tìm nàng, loại không thoải mái tích tụ ở trong lòng mới chính thức hiện ra trước mặt.

♥ *Edit by cafr_chaud @ [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)* ♥

Nguyệt Lăng Lăng một mình tiến đến, kiên trì muốn gặp nàng. Uyển Chỉ U âm ty gian bạch, đối phương tất nhiên có chuyện muốn nói với mình, thay vì trốn tránh nàng, tương lại trở thành phiên toái, không bằng giải quyết ở hiện tại.

Nhưng sau khi gặp mặt, nàng lại thủy chung trầm mặc, như là không biết tỏ lộ lời trong lòng với nàng như thế nào.

Uyển Chỉ U cũng rất có kiên nhẫn, liền lẳng lẳng ngồi ở phía đối diện của bàn, cũng đợi khách mở miệng, giống như nếu Nguyệt Lăng Lăng không nói lời nào, nàng cũng sẽ vẫn chờ đợi như vậy.

Lại qua rất lâu, lúc này Nguyệt Lăng Lăng mới chậm rãi ngẩng mặt lên, trên mặt lại có vài giọt nước mắt.

Cái gì, bảo ta gặp lại còn khổ sở động lòng người, Uyển Chỉ U lại được lĩnh giáo. Nàng thật sự có phần hoài nghi, cả ngày cùng mỹ nữ ở chung một chỗ như vậy, Long Đồ Bích làm sao có thể không động tâm? Nếu không phải có nguyên nhân đặc biệt, một vương gia như hắn, lại vì sao vô duyên vô cớ lại đem Nguyệt Lăng Lăng, người ngoài này coi làm nghĩa muội, an trí ở trong phủ?

“Uyển tử tử, tử là người Thiên Tinh Cung, có nghe qua chủ mệnh Tinh cái loại đông tây này hay không?”

Vốn cho rằng việc đầu tiên Nguyệt lăng Lăng mở miệng tất nhiên là nói về tình cảm của mình dành cho Long Đồ Bích, không nghĩ tới đối phương lại tán gẫu đến tinh tương^(*) cũng làm cho Uyển Chỉ U có chút ngoài ý muốn.

() từ độ sáng, vị trí của sao chiếu mệnh mà suy đoán số mệnh*

“Chủ mệnh tinh? Là phương pháp tính thiên mệnh có chút cũ kỹ của Long Cương quốc. Mấy năm nay có rất ít người dùng phương pháp này” Nàng kiên nhẫn giải thích “Nếu quốc chủ^(*) đăng cơ, có đôi khi sẽ kêu người Thiên Tinh Cung tính chủ mệnh Tinh của mình, quan hệ phúc tinh cùng khắc tinh của mình ở đâu, để tránh

xúc phạm. Nguyệt cô nương cũng muốn mời ta tính toán một chút phải không?”

() chủ nhân của một nước*

Nguyệt Lăng Lăng lắc đầu “Muội nghe trong vương phủ có một vài lời đồn, vương gia lúc còn rất nhỏ được đoán là người có chủ mệnh Nhật Đế tinh, lại có kiếp nạn, chỉ có Nguyệt hậu Tinh mới có thể hóa giải”

Uyển Chỉ U cười: “Người muốn biết chính mình có phải hay không là Nguyệt Hậu tinh?”

“Không” Nàng nhìn thẳng Uyển Chỉ U “Muội chỉ muốn biết, tỷ tỷ, tỷ có phải là Nguyệt Hậu tinh hay không?”

Uyển Chỉ U sửng sốt, nếu nói Long Đồ Bích là Nhật Đế tinh cũng không có gì kỳ quái, từ trước đến giờ vua của Long Cương quốc đều là Nhật Đế tinh, đúng là nàng chưa bao giờ đoán chủ mệnh của chính mình, mà còn, mệnh của Long Đồ Bích có một kiếp nạn, Nguyệt Lăng Lăng tại soa lại có thể dễ dàng biết như thế?

“Uyển tỷ tỷ cũng không biết chủ mệnh tinh của mình là gì sao?” Cơ thể Nguyệt Lăng Lăng thẳng lên. Không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào nàng “Uyển tỷ tỷ phải gả cho vương gia là vì thích hắn hay bởi vì số mệnh các người hợp nhau?”

Uyển Chỉ U nhìn nàng một hồi, cười nói “Việc này chỉ sợ không có quan hệ gì với người đi? Đây là do bộ hạ chỉ hôn.”

“Nhưng vì sao bệ hạ lại nhất định phải chỉ tử a” Nguyệt Lăng Lăng truy hỏi, trong mắt kéo xuống vài phần âm u, u lãnh “Phẩm hạnh của tử tử bị đồn đại bình luận không hề tốt, vì sao bệ hạ lại kiên trì không thể không để tử tử gả cho vương gia?”

“Việc này cùng ngươi không có quan hệ đi? Chẳng lẽ Đồ Bích muốn ngươi tới hỏi ta?” Nàng cố ý xưng hô trực tiếp tên của Long Đồ Bích, quả nhiên trong mắt Nguyệt Lăng Lăng xẹt qua tia oán hận, liền cười nói: “Ngươi cố ý chạy tới hỏi ta nhưng thứ này, thất sự là muốn nói cái gì”

Nguyệt Lăng Lăng nắm chặt quả đấm, hạ quyết tâm, ngẩng đầu nói “Nếu như tử không thích hấn, thỉnh không nên thương tổn hấn”

Uyển Chỉ U buồn cười mà nhìn nàng “Ngươi cho là hấn được làm bằng giấy à? Như vậy đã bị thương tổn?”

“Có lẽ tử không biết, vương gia là người đa tình” Đột nhiên mặt Nguyệt Lăng Lăng đỏ lên, đôi má vì thẹn thùng mà đỏ lên tựa hồ như nàng đang đắm chìm trong một đoạn hồi ức ngọt ngào, điều này làm cho trong lòng Uyển Chỉ U hoài nghi. Chẳng lẽ nàng thực sự cùng Long Đồ Bích từng có qua cái gì? Nếu không tại sao nàng lại dùng hai chữ “đa tình” để hình dung hấn?

Nàng lạnh lùng mà nhìn Nguyệt Lăng Lăng, nghe đối phương tiếp tục lẩm bẩm lầu bầu nói —— “Vương gia là người có đủ cả văn võ mà muội gặp qua trong cuộc đời này, lại là người phong lưu phóng khoáng, chính trực, nhiệt tình, từ trước đến nay đối đãi chăm sóc, ôn nhu với nữ nhân. Có đôi khi trong lòng muội cũng oán giận sự đa tình của hấn nhưng đối với những nữ nhân ái mộ hấn, hấn cũng không chính diện làm tổn thương, cho dù muốn cự tuyệt cũng

là uyển chuyển khuyên bảo. Muội đã từng hỏi qua hấn vì cái gì, hấn nói hấn thích nhóm người nữ hài tử có khuôn mặt mỹ lệ tươi cười, không muốn nhìn các nàng rơi lệ. Cho nên muội không khóc ở trước mặt vương gia, dù bây giờ hấn muốn thành thân, chuyện này thật sự làm tim muội bị tổn thương...”

Nói tới đây, Nguyệt Lăng Lăng thở dài, sau đó lại nhìn thẳng Uyển Chỉ U.

“Muội biết muội không nên tới gặp tỷ, cũng không nên nói với tỷ những việc này, nếu vương gia biết sẽ trách ta. Hiện tại trong lòng hấn có tỷ, khẳng định không phải vì tỷ là Nguyệt Hậu tinh, tương lai có thể cứu hấn. Uyển tỷ tỷ, tỷ thật sự là một người tốt làm cho người ta nguyện ý gần gũi, lần đầu tiên muội nhìn thấy tỷ, liền biết tại sao hấn lại buông tha muội mà cưới tỷ... Cũng không phải bởi vì xuất thân của muội...”

Nàng nói xong càng bị thương, động lòng người, Uyển Chỉ U càng không nói câu nào, ánh mắt càng lạnh lùng.

Nàng tất phải ở trong lòng đưa ra phán đoán, đoán xem Nguyệt Lăng Lăng chạy đến trước mặt mình nói mấy cái ám muội này rốt cuộc là vì cái gì?

Nhật Đế tinh cùng Nguyệt Hậu tinh? Từ trước đến nay nàng chưa nghĩ đến phương diện này. Chẳng lẽ hoàng thượng kiên quyết cho rằng chính mình sẽ chỉ ra nguyên nhân cho Long Đồ Bích sao?

Nếu những nghi vấn trước mắt có thể hoàn toàn có đáp án, cũng không làm cho lòng nàng thêm buồn phiền như có một núi đá lớn như thế này.

Hóa ra, nàng được gả cho hắn là vì có giá trị có thể lợi dụng, mà Long Đồ Bích có biết chuyện này hay không?

“Uyển tử tử, muội tự nhiên không có quyền can thiệp vào chuyện của các người, cho dù muội và vương gia... biết nhau trước tử. Hôm nay muội liều mạng không cần khuôn mặt của chính mình^(*), cũng muốn cầu tử một chuyện, nếu như trước đây người đã từng có tình ý với người khác, cũng mời tử dứt bỏ sạch sẽ, sau khi thành thân xin tử dốc hết lòng vì hắn, hắn thật sự là người tốt.”

(*) Ngự nhi: chắc ý chỉ mất mặt

Tuy Nguyệt Lăng Lăng nói chính mình sẽ không khóc, nhưng cặp mắt xinh đẹp trong suốt kia đã hơi ngấn lệ, chỉ là nàng cố chấp chống đỡ, không cho nước mắt chảy xuống.

Nguyệt Lăng Lăng tuyên bố làm trong lòng Uyển Chỉ U nổi lên cơn sóng. Đêm hôm đó, lần đầu tiên nàng bói chủ mệnh tinh cho chính mình và Long Đồ Bích, cũng kinh ngạc phát hiện, quả nhiên toàn bộ lời nói của Nguyệt Lăng Lăng — Long Đồ Bích chủ mệnh tinh là Nhật Đế, mà nàng, đúng là Nguyệt Đế tinh.

Nếu Nguyệt Lăng Lăng biết chuyện này thì Long Đồ Bích hắn cũng biết đi? Sở dĩ lần đầu tiên hắn nhăm lẩn đem Nghê Mai coi là nam nhân mà tức giận phẩy tay áo bỏ đi, sau lại tìm mọi cách tiếp cận chính mình, có lẽ cũng bắt nguồn từ đây?

Trong lòng nàng không khỏi rối loạn, đau đớn như bị người ta sờ vào miệng vết thương, muốn nói mà nói không ra khỏi miệng.

Nàng nhớ lại tất cả các chi tiết mình cùng Long Đồ Bích quen nhau, hiểu nhau, mến nhau, nàng cảm thấy đó cũng không phải là hư tình giả ý. Ở giữa lăng mộ gian khổ chia nhau một quả lê, hắt khoác chiếc ao ấm áp lên người nàng vì sợ nàng lạnh, rơi vào ao Thông Thiên đùa giỡn, cùng với đêm đông phòng triền miên động lòng người bên cạnh ao kia... Toàn bộ những điều này, làm sao có thể là giả?

Hơn nữa, Nguyệt Lăng Lăng nói hắn là người phong lưu đa tình, là vì hắn phong lưu đa tình, cho nên mới dùng chân tâm thật ý^(*) này làm nàng xúc động? Tựa như... hắn cũng làm Nguyệt Lăng Lăng cảm động?

() thật lòng thật dạ*

Khi nhắc tới Long Đồ Bích tại sao nàng ấy lại khó xử như vậy? Chẳng lẽ giữa bọn họ thực sự từng có cái gì, giống như chính mình cùng hắn có cái loại... thân mật này?

Uyển Chỉ U quả thực sắp làm chính mình thở không nổi nữa rồi, mà vài ngày nay Long Đồ Bích lại bề bộn nhiều việc, đợi hắn đến thăm nàng cũng đã là ba ngày sau.

“Sao lại luôn để chân trần nằm ở mép hồ, cũng không sợ vì lạnh mà bị bệnh?” Long Đồ Bích vừa tới thì chỉ thấy nàng nằm nghiêng bên cạnh ao Thông Thiên, một đôi chân ngọc để trần, gió lạnh thổi qua, đem quần áo của nàng thổi bay lên.

“Yên tâm, ta luyện qua võ, không giống nghĩa muội mảnh mai của chàng” Nàng lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói rõ ràng có oán khí.

“Nàng lại làm cái gì?” Long Đồ Bích ôm lấy nàng, làm cho nàng dựa vào bờ vai của mình.

Uyển Chỉ U im lặng một hồi, rốt cục nhìn không được hỏi: “Chàng cùng Nguyệt Lăng Lăng trong lúc đó, có hay không có có bí mật chưa từng nói cho ta biết?”

“Bí mật?” hắn cười “Có lẽ có phần đi”

Lòng nàng nổi lên căng thẳng, ngẩng đầu nhìn hắn: “Là cái gì?”

“Nếu là bí mật, nàng cần gì phải biết?” Hắn cúi đầu cười nhìn nàng, ngón trở điểm điểm chóp mũi của nàng.

“Đừng dùng loại ánh mắt giết người này nhìn ta, ta đảm bảo không phải cái loại chuyện như nàng nghĩ.”

Hắn cười khen ngợi: “Ta biết nàng sợ muội ấy là tình nhân cũ của ta, nhưng thật sự giữa chúng ta không có cái loại quan hệ đó. Có lẽ muội ấy đối với ta có tình, nhưng ta đối với muội ấy tuyệt đối là Vô Ý.”

“Thật sự, một chút tình ý cũng không cho nàng ấy?” Nàng không tin, nếu một chút cơ hội hắn cũng không cho Nguyệt Lăng Lăng thì vì cái gì nàng ấy lại dùng giọng điệu và vẻ mặt như vậy khi nói về hắn.

Hắn nhướn mi: “Nàng không phải muốn nghe ta nói, ta thích muội ấy, cùng muội ấy từng có tư tình, thậm chí, còn từng cùng với

muội ấy âu yếm dễ chịu?”

Uyên Chỉ U đột nhiên đỏ mặt, quay mặt qua chỗ khác: “Đừng nói hạ lưu như thế.”

“Nàng không phải sợ những thứ này sao? Ta nói ra coi như cho nàng một chút thoải mái.” Long Đồ Bích cố ý kéo hai tay đang che lỗ tai của nàng xuống, đặt ở bên môi hôn một cái, sau đó lại hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, nụ hôn nồng nhiệt trên môi nàng đều để lại dấu vết của hắn.

“Tin ta không?” Hắn giương mắt, dục hỏa trong tinh mâu kia đang rùng rục, giống như ngọn lửa tùy thời đều có thể bốc cháy triệt để.

Nàng đoán có lẽ toàn thân chính mình đều đã hồng hồng, luôn miệng nói: “Tin chàng, tin chàng!” Sau đó đứng vững đầy hắn ra, vội vàng chải tóc của mình.

“Đã rối loạn, cần gì phải chải?” Hắn cười xấu xa, ôm lấy bả vai nàng, thời điểm nàng kinh hô một một tiếng thì thân tóc trở về phòng ngủ của nàng.

Từ khi hắn thường tới nơi này, Nghênh Mai cũng biết điều, rất ít khi xuất hiện trước mặt bọn họ, lúc này có lẽ cũng đang ngủ ở trong phòng, bất quá Uyên chỉ U vẫn sợ thanh âm của mình sẽ làm kinh động đến nha đầu kia.

Nàng vội vàng cắn chặt răng, không cho rên rỉ của mình bật ra khỏi cửa sổ, nhưng hắn lại có ý xấu vẫn cứ dùng đầu lưỡi đẩy răng

nàng ra, đồng thời thông thả, ôn nhu an ủi thân thể nàng, làm đủ mọi cách để làm cho nàng thả lỏng.

“Chàng... phải làm liên làm, cớ sát người ta làm gì?” Uyển Chỉ U cúi giận nghĩ muốn đẩy cánh tay đang lưu luyến giữa đùi nàng ra.

“Không có những thứ này, nàng làm sao biết đến loại chuyện tuyệt vời này?” Lời nói của hắn tà tứ phóng đảng, quả nhiên làm cho mặt nàng hồng lên, rất giống với tôm lược.

“Tuyệt đối không cho chàng làm như vậy với nữ nhân khác!” Nàng nhin không được dùng tay ôm chặt cổ hắn, thân thể gắng gượng hòa theo ý hắn, thời điểm thở gấp không quên mệnh lệnh như vậy.

“Nữ nhân khác cũng chưa bao giờ cho ta vui thích như vậy.” Long Đồ Bích thỏa mãn thở gấp, rốt cục nàng cũng có thể buông thả rụt rè, làm một nữ nhân quyến rũ xinh đẹp trong lòng hắn, nàng giống như hoa lan lần đầu tiên nở rộ, chỉ vì một mình hắn mà nở rộ, làm cho trong lòng hắn không thể không đặc ý tự hào, cho nên hắn càng quý trọng gấp đôi.

Mãi đến khi thanh âm thở gấp của Uyển Chỉ U cùng hắn đan vào cùng một chỗ, tinh hà^(*) trên trời cũng dần dần trở nên yên tĩnh, chỉ có ánh trăng vẫn mang theo sự tò mò, liều mạng xuyên vào song cửa sổ, muốn nhìn trộm xuân sắc——

() ngân hà*

Chương 6

Đại hôn hôm nay, Uyển Chỉ U thật sự sắp mệt chết đi được, từ thời điểm trời tờ mờ sáng phải bắt đầu trang điểm, mặc quần áo, mũ phượng trên đầu nặng trĩu, ép cổ nàng vốn mảnh khảnh cơ hồ càng thêm không thẳng. Sau đó Hỉ nương^(*) lại dẫn dò nàng ăn ít đồ một chút, để tránh tí nữa lúc mời rượu sẽ cảm thấy buồn nôn, kết quả nàng liền đói bụng từ buổi sáng đến buổi trưa.

() người chăm sóc cô dâu*

Lay động lắc lư ở trên kiệu, cũng không biết bao lâu mới tới Ngọc vương phủ, lúc hạ kiệu chỉ nghe thấy tiếng pháo, chiêng trống ở bốn phía, làm cho người yêu thích yên tĩnh như nàng cảm thấy phiền não không thôi.

May mắn Long Đồ Bích ở bên cạnh lặng lẽ đỡ lấy cánh tay nàng, thấp giọng nói: “Nhẫn nại thêm chút nữa, lát nữa chuyện uống rượu cứ để ta, nàng ở trong nhà chờ ta là tốt rồi.”

“Uống ít một chút.” Nàng thấp giọng dẫn dò.

Khi bái đượng, vì song thân^(*) đều qua đời nên hoàng thượng đích thân tới làm song thân hai bên, vui vẻ nhìn đôi giai ngẫu^(**) trước mặt kết thành vợ chồng.

() cha mẹ*

(**) đẹp đôi

Long Trữ Nam đứng dậy đi đến trước mặt hai người, cầm tay bọn họ, đề lên cùng một chỗ, chân thành mà dặn: “Về sau hai người các người đã là phu thê, phải hỗ trợ, kính trọng lẫn nhau, trước kia dù có bao nhiêu tâm tư ham chơi nhớ rõ về sau phải thu lại một chút, đừng làm người khác phải thay các người lo lắng.”

Nghe được những lời này trong lòng Uyển Chỉ U không thôi cảm động, nghĩ thâm, những lời này là bệ hạ nói với mình hay đang nói với Long Đồ Bích?

Khắp nơi bên trong hỉ phòng đều là màu sắc đỏ, Hỉ nương lăm nhăm nói xong một đồng lớn lời chúc phúc, may mắn, Uyển Chỉ U nghe mà có chút không yên lòng, nàng đợi một hồi, cảm thấy phía ngoài vẫn cực kỳ âm ỉ, nhin không được hỏi: “Bình thường, tiệc rượu như vậy muốn ép buộc tới khi nào?”

Hỉ nương che miệng cười nói: “Là vương phi nóng vội thôi? Đây là tiệc đại hôn lần đầu tiên của vương gia, các tân khách khó có thể không làm âm ỉ một chút, ngày sau vương gia làm hoàng thượng, bọn họ nghĩ muốn nháo cũng không dám nháo a, hôm nay chỉ sợ muốn ồn ào đến canh ba đi.”

Uyển Chỉ U nghe ra ý tứ của Hỉ nương, tựa hồ là nói lần sau Long Đồ Bích có cưới thê tử hay nạp thiếp nữa thì cũng không náo nhiệt như hôm nay, nàng không khỏi “hừ” một tiếng.

Hỉ nương cũng là người thông minh, đoán nàng cũng không quá cao hứng, vội vàng nói: “Nếu vương phi đói bụng thì trong phòng có chút điểm tâm, thỉnh vương phi ăn trước để lấp đầy bao tử, ta đi ra ngoài nhìn xem, nếu như nhìn thấy vương gia, sẽ mời vương gia sớm trở về một chút.”

Thấy Hỉ nương lui ra ngoài, Uyển Chỉ U khẩn trương lấy mũ phượng xuống, thở ra một hơi dài. Nhìn các loại điềm tâm trên bàn không chỉ tinh xảo mà còn thập phần mê người, nàng cũng bất chấp quy củ, tác phong, vội vàng cầm lấy mấy khối lấp đầy bao tử an ủi bụng đói đang kêu một chút.

Đợi hơn nửa canh giờ, Hỉ nương mới trở về, nói: “Vương gia bị mấy thủ hạ cũ trước đây ở trong quân đội ngăn trở, đã uống không ít rượu, chỉ sợ hơn nửa khắc nữa cũng không thoát thân được. Sao vương phi lại lấy mũ phượng xuống? Nhanh đội lên, bằng không một chút nữa vương gia vén khăn voan như thế nào.”

“Quyết định như vậy đi, không đợi hấn nữa.” Uyển Chỉ U đẩy tay Hỉ nương đang muốn đội mũ phượng lên đầu mình ra: “Thứ này quá nặng, nếu ta mà còn đội xuống cổ ta có thể sẽ gãy.”

“Đêm tân hôn nếu tân lang không tháo hỉ khăn xuống, cũng không may mắn.” Hỉ nương khó xử mà nói.

Nàng cười: “Ta là người Thiên Tinh Cung, suốt ngày nhìn hiện tượng bầu trời, thật không biết hỉ khăn cùng điềm may, điềm xấu cũng có quan hệ, hôm nay ngươi cũng mệt mỏi cả ngày rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, ta không cần ngươi bồi”

Mắt Hỉ nương chuyển động, cười nói: “Vương phi là muốn ở một mình cùng vương gia đi? Một chút nữa chuyện tốt của các ngươi không nên có những người như chúng ta quấy rầy a.” Nàng nói xong liền thúc thời lui ra.

Nàng lo sợ bất an mà chờ đợi một mình ở trong phòng, lại như thế nào đều không thấy được Long đồ Bích.

Lại không biết qua bao lâu, tiếng nhào bên ngoài cũng nhỏ dần, Nghênh Mai chờ đợi ở bên ngoài chạy vào, hơi giận, nói: “Tiểu thư, vương gia cũng quá quá phận, cư nhiên uống say đến không biết gì, làm cho người ta chờ đến thiên phòng ngủ.”

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng Uyển Chỉ U nghĩ thầm, dù sao cả ngày cũng đều vội vàng, hai người sớm đã thân thiết da thịt, chuyện động phòng cũng không gấp, vẫn là nghỉ ngơi trước rồi nói sau.

“Các tân khách đều đã đi rồi sao?” Nàng hỏi.

“Còn có mấy tên gia hỏa chưa ăn uống no vẫn ở trong bữa tiệc không chịu đi a.” Nghênh Mai chu cái miệng nhỏ.

Uyển Chỉ U cười cười, đứng lên: “Ta đây đi xem hắn, cẩn thận, đừng kinh động khách nhân” Nàng cởi giá y ra, thay đổi quần áo màu tím nhạt, cảm thấy không quá làm người ta chú ý, lặng lẽ chạy ra khỏi phòng.

Nàng không hề quen thuộc vương phủ, hỏi mấy nha hoàn mới biết được Long Đồ Bích được đưa đến toàn nhà kế bên.

Vừa mới đi đến sân toà nhà kế bên, chỉ thấy Nguyệt Lăng Thiên đang ngơ ngác mà đứng trong viện nhớ lại cái gì đó.

Vừa thấy Uyển Chỉ U hấn sừng sốt một phen, đi vài bước qua đây, nói: “Sao vương phi lại đến chỗ này?”

Không biết có phải nàng quá mẫn cảm hay không, cảm thấy Nguyệt Lăng Thiên tươi cười có chút gượng gạo cổ quái, Như là sợ nàng phát hiện cái gì đó. Nàng hòa ái cười, nói: “Nghe nói vương gia uống say ta qua xem hấn.”

“Vương gia... đã ngủ, vừa rồi lại vẫn ỏi ra, hôm nay vương phi không nên nhìn, để ngày mai rồi nói sau.” Nguyệt Lăng Thiên cẩn thận nói, biểu tình càng thêm mất tự nhiên.

Nàng không khỏi nổi lên lòng nghi ngờ: “Chẳng lẽ thân là vương phi, ta không được nhìn trượng phu của mình sao?” Nàng đi vòng qua hấn, tìm kiếm Long Đồ Bích ở khắp nơi trong sương phòng.

Đột nhiên, một tiếng nước nở rất tinh tường của nữ nhân vang lên bên tai nàng—— “Vương gia, liên tính đây là một lần sau cùng, Lăng Lăng chỉ cầu một đêm nay, không có sở cầu khác.” (Ngự nhi: ô la lá là...)

Nàng như bị sét đánh trúng, đứng yên tại chỗ, sau một lúc lâu không biết phản ứng thế nào, nàng biết đó là giọng nữ của ai, đồng thời cũng nghe ra loại nước nở này đến tột cùng là làm “chuyện” gì!

“Vương phi, vẫn là...” Nguyệt Lăng Thiên duỗi cánh tay muốn ngăn nàng, nàng phần nộ đẩy hấn ra, chạy vội tới căn phòng chuyên ra thanh âm đó. Mở cửa sổ ra, từ nơi này nàng nhìn thấy rõ mấy bộ y phục tán loạn trên mặt đất, có quần lụa vàng mỏng thuộc về nữ nhân... Nhất là trường bào màu trắng bạc thêu long văn.

Bất quá trường bào này quá quen mắt với nàng, thời điểm nàng bị nhốt trong lồng mộ, chính trường bào này làm cho nàng ấm áp.

Hiện tại nhìn áo choàng này, lòng bàn chân nàng lại tỏa ra một nguồn lạnh ỹ luân lên trên.

Trong cửa sổ truyền đến từng đợt thanh âm yêu kiều của nữ tử, lò mờ có thể thấy được sau màn trướng có bóng người đang lắc lư, lên xuống... Nàng chờ đợi rất lâu, bỗng nhiên, cảm thấy đầu ngón tay bị một trận đau đớn kịch liệt, cúi đầu nhìn xuống, nàng cư nhiên lại dùng móng tay đâm vào da thịt trong lòng bàn tay của mình, từng tơ máu tươi dần xuất hiện.

Cũng không dừng lại, nàng quay người cười lạnh một tiếng với Nguyệt Lăng Thiên: “Người làm ca ca thật đúng là rất chiều cố muội muội, khi muội muội làm loại chuyện tốt này, người vẫn đứng ở ngoài canh chừng.”

Nguyệt Lăng thiên nghiêm mặt trắng xanh, không trả lời.

Nháy mắt tiếp theo, Uyển Chỉ U như cơn gió lốc chạy ra khỏi sân.

Nói cái gì mà một đời một kiếp bên nhau đến già, liền ngay cả mười ngày ngắn ngủn cũng không thể kiên trì.

Lời ngon tiếng ngọt dưới trăng, hiện tại có thể lấy ra làm truyện cười hèn mọn của mình, ngay cả khi Uyển Chỉ U có cứng cỏi, ý chí, tin tưởng đến đâu, nó cũng không thể so sánh với sự phản bội

cùng lừa dối mang lại sự phẫn nộ cùng oán hận sâu sắc mãnh liệt cho chính mình.

Có phải từ trước đến nay tính tình nàng nói nhiều làm ít hay không, làm cho người ta nghĩ nàng lương thiện có thể khi dễ? Hay Long Đồ Bích cho rằng chỉ cần nàng gả cho hắn thì những lời hứa hẹn trước kia đều có thể xóa bỏ?

“Nghênh Mai?” Nàng cao giọng kêu to.

Còn không biết xảy ra chuyện gì, Nghênh Mai chỉ nhìn thấy sắc mặt xanh mét của tiểu thư nhà mình chạy về, nàng chưa từng thấy tính tình chủ tử phát lớn như vậy, ngay cả hỏi cũng không dám hỏi, chỉ dám lặng lẽ canh giữ ở cửa, sợ có chuyện ngoài ý muốn. Nghe thấy nàng gọi, nàng ngay lập tức tiến lên hỏi: “Tiểu thư, chuyện gì?”

“Thay ta đi lấy giấy bút tới đây” Uyển Chỉ U lạnh nhạt nói.

“Giấy bút?” Nghênh Mai sững sốt: “Đã trễ thế này, người vẫn còn... ngâm thơ làm câu đối sao?”

“Khi nào thì em lại trở nên nói nhiều như vậy?” Nàng không kiên nhẫn, phát tay: “Nhanh lên đi! Giấy to một chút, càng to càng tốt!”

Giấy bút rất nhanh được mang đến, Nghênh Mai nơm nớp lo sợ, đứng một bên, nhìn tiểu thư tới cùng là muốn viết cái gì.

Chỉ thấy Uyển chỉ U tự mình chà mực, sau đó chấm mực, viết nhanh hai chữ thật to trên giấy: Hưu thư.

Nghênh Mai quá sợ hãi, bỏ nhào qua nói: “Tiểu thư, người nào bảo người viết hưu thư a? Chẳng lẽ vương gia mới thành thân lại muốn hưu người?”

“Tránh ra, là ta muốn hưu hần!”

Mặt Uyển Chỉ U không chút thay đổi, trước mặt tiểu nha hoàn viết xuống hai hàng chữ, suy nghĩ một chút, lại chấm chấm bút, viết xuống vài tờ giấy giống hệt nội dung hưu thư trước đó.

Nghênh Mai mở to mồm, chấn kinh nhìn chủ tử nhà mình sau khi viết xong, đặt bút xuống, cầm lấy vài tờ giấy kia đi ra khỏi phòng. Khi nàng dự định muốn đuổi theo, chủ tử liền nhảy lên, vút lên nóc nhà vương phủ, nhảy ra khỏi đình viện này.

Ngày thứ hai, toàn bộ Long Cương quốc đều chấn kinh vì bức hưu thư cứ như vậy bị dán tại cửa chính hoàng cung cùng trên cổng hoàng thành, nhất thời, bất luận là dân chúng hoàng thành hay hoàng thân quốc thích, đều sôi nổi nghị luận phong hưu thư này.

Mà Long Trữ Nam lại phá lệ đình chỉ không lâm triều, hạ lệnh Long Đồ Bích cùng Uyển Chỉ U vào cung kiến giá.

Rất nhanh Long Đồ Bích liền lẻ loi một mình tiến đến, sắc mặt ảm đạm.

Long Trữ Nam vừa thấy hấn đến liền trực tiếp lên án mạnh mẽ: “Đồ Bích, hai người các người đã xảy ra chuyện gì? Chà đáp sủng ái của trẫm với các người sao? Viết hưu thư cái gì? Sự việc lại ồn ào lớn như vậy, người có biết các người đã thành truyện cười trên toàn bộ Long Cương quốc hay không? Uyển Chỉ U đâu? Nàng còn dám trốn tránh không muốn thấy trẫm sao?”

Long Đồ Bích chậm rãi mở miệng “Ta cũng không tìm thấy nàng”

“Không tìm thấy? Thiên Tinh Cung là nhà mẹ đẻ nàng, chẳng lẽ không đi tìm sao?”

“Đều đã đi tìm nhưng nàng không có ở đó.” Hấn hơi hơi nhú mi: “Thủ vệ ở cửa thành phía tây vừa nói, đêm qua có người cưỡng bức ra khỏi thành, bởi vì nàng mang theo lệnh bài vương phủ cho nên thị vệ để nàng đi. Người đó cưỡi một chiếc xe ngựa ra khỏi thành, người đánh xe giống nữ nhân, bên trong xe còn có một nữ nhân khác.”

Long trữ Nam giận tím mặt: “Nàng ta rốt cuộc là nháo cái gì? Trẫm vẫn cho rằng nàng là người hiểu biết, tiểu thư khuê các ôn nhu, làm người ta hài lòng, không nghĩ tới thực ra là bà điên!”

“Bệ hạ hiểu lầm nàng, bên trong... có một chút phức tạp” Long Đồ Bích chần chờ, hiển nhiên che dấu không ít tâm sự.

“Phức tạp? Người nói một chút xem, phức tạp như thế nào? Các người mới thành thân một ngày, ngày hôm sau người liền khiến lão bà viết hưu thư? Buồn cười! Từ xưa đến nay, không có nghe nói thế tử lại viết hưu thư cho trượng phu, thật uổng cho trẫm cùng hoàng

hậu vẫn xem trọng nàng, còn tưởng rằng nàng có thể phụ tá thật tốt cho người, trợ giúp người qua cái kiếp nạn này——”

“Bệ hạ!” Long Đồ Bích rốt cục không nhịn được cắt ngang lời nói của hắn: “Cái này không nên trách Chỉ U, là ta sai, ta quá sơ suất, để kẻ địch có cơ hội lập bày. Tâm địa Chỉ U đơn thuần, hẳn nàng không biết bên trong còn có nhiều điểm kỳ quái.”

“Người có thể nói chuyện minh bạch một chút được không?” Long Trữ Nam nhú chặt mày.

Long Đồ Bích thở dài: “Bệ hạ có nhớ rõ, trước kia ta từng nói, Nguyệt Dương quốc âm thầm phái một nhóm người đến Long Cương quốc không?”

“Kỳ thật Nguyệt Dương quốc rất cố gắng bồi dưỡng thích khách, không phải vẫn có tin đồn cao tổ hoàng đế sủng ái nhất là Diễm Cơ, kỳ thật Diễm Cơ xuất thân là thích khách của Nguyệt Dương quốc à?”

“Nói trọng điểm!”

“Hai năm trước, ta dẫn quân đi đánh trận có đi ngang qua biên giới hai nước Nguyệt dương quốc cùng Long Cương quốc, nhìn thấy một đám sói đang vây quanh một chiếc xe ngựa, cạnh xe ngựa có hai, ba gia đình đã chết, trên xe có một nữ tử, ta ra tay giết bầy sói, cứu nàng kia, nữ tử cực kỳ cảm kích ta, nhất định phải đi theo ta, làm tỳ nữ của ta, về sau ta thu nàng làm nghĩa muội.”

“A... trầm nhớ rõ, nữ tử kia kêu Nguyệt Lăng Lăng, thì như thế nào a?”

“Qua hai tháng, một thanh niên tìm tới cửa, tự xưng là huynh trưởng Nguyệt Lăng Lăng, kêu Nguyệt Lăng Thiên, huynh muội nhận thức nhau sau đó ôm nhau khóc rống một phen, Nguyệt Lăng Thiên nói nhà hắn bị cừu gia (kẻ thù) diệt môn, hắn muốn mang muội muội trở về báo thù. Ta khuyên hắn không cần oan oan tương báo, đem hắn làm cận vệ bên cạnh ta.”

Long Trữ Nam nghe xong, vẫn không bắt được trọng điểm: “Hai người kia cùng chuyện này có quan hệ như thế nào?”

Long Đồ Bích nghiêm mặt nói: “Đêm qua trong lúc đối ẩm cùng bằng hữu cũ bên trong quân đội, ta cào hứng uống nhiều thêm mấy chén. Bộ hạ cũng biết tử lượng của ta, cho dù không phải ngàn chén không say cũng không đến mức hơn mười ly rượu liền say khướt.”

“Nhưng ngày hôm qua ta lại choáng váng, chân cũng đứng không vững. Nguyệt Lăng Thiên qua đỡ ta, nói muốn đưa ta trở về phòng, cũng không phải đưa ta vào tân phòng, chỉ là tìm một chỗ ở toà nhà kế bên cho ta nằm xuống, ta say thành cái dạng này, làm cho Chỉ U nhìn đến bất hảo.”

“Thời điểm ta mơ màng muốn ngủ, mơ hồ cảm thấy có một nữ nhân vào trong phòng, vừa vào cửa liền thoát y phục ra, kéo màn trướng xuống, cùng ta nằm cùng nhau, tuy ta không thấy rõ nữ nhân kia, nhưng mùi thơm rất quen thuộc.”

Long Trữ Nam rút cục cũng hiểu rõ: “Người muốn nói nữ nhân kia là Nguyệt Lăng Lăng?”

Long Đồ Bích gật gật đầu: “Ta nghĩ như vậy, hẳn là Nguyệt Lăng Lăng chế tạo cái biểu hiện giả dối gì, làm cho Chỉ U nghĩ lầm ta không trung thành với nàng, không ngờ việc này lại xảy ra tại đêm động phòng hoa chúc, có thể nghĩ nàng hẳn là bị đả kích rất nặng, lúc này mới viết hưu thư cho ta, sau đó trốn đi. Ngàn sai vạn sai, chỉ đổ thừa ta quá sơ suất, không phòng bị đôi huynh muội này.”

“Ý của người là, kỳ thật đôi huynh muội này là thích khách Nguyệt Dương quốc?” Long Trữ Nam không khỏi mở to hai mắt.

“Người đã sớm có hoài nghi, vì sao lại vẫn giữ bọn họ ở bên người? Dưỡng hổ vi hoàn (Ý của câu thành ngữ này là chỉ nuôi hổ để lại tai họa về sau, cũng dùng để ví về việc dung túng cho kẻ địch, tự để lại hậu họa)”

“Bệ hạ nên hiểu rõ một đạo lý, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng (thủ đoạn ngầm hại người). Nếu ngày ấy ta không phải cố ý mắc mưu dẫn bọn họ hồi vương phủ, có lẽ bọn họ càng ẩn mật hành động. Theo ta quan sát một, hai năm, bọn họ đứng đầu các thích khách, hẳn là thích khách đứng đầu tại Nguyệt Dương quốc, vì bọn họ không thuận lợi hành động, tất cả các thích khách đều ám binh bất động.”

“Buồn cười!” Long Trữ Nam vỗ một chương lên bàn “Nhanh sai người đem nhóm người kia trói lại, mang qua đây, không! Lập tức chém.”

“Bệ hạ, giết bọn họ cực kỳ dễ dàng, giống như bọn họ giết ta một dạng, nhưng bọn họ tiếp cận ta, cũng không phải vì muốn giết ta, mà là muốn tìm ra sơ hở để triệt để đánh Long Cương quốc. Mà ta giữ bọn họ lại, cũng vì muốn tìm sơ hở phá hủy Nguyệt Dương quốc. Chẳng qua hiện tại, nhiều thêm một việc thù riêng. Tóm lại ta tất phải vội vàng tìm Chỉ U, giải thích rõ ràng hiểu lầm này, để tránh nàng rơi vào trong tay địch nhân, sẽ thiệt thòi lớn.”

Tâm tình Long Trữ Nam vừa mới bắt đầu tức giận liền biến thành thân thiết: “Kia, người có thể có manh mối?”

“Trước mắt chỉ biết nàng đi ra từ cửa thành phía Tây, dựa theo thời gian suy tính, nếu là một đường đi xuống, ít nhất cũng phải qua chặng đường ba thị trấn. Chỉ là không biết mục đích của nàng là đến đâu, ta cũng đã hỏi qua người nhà của nàng, xem nàng có đi nương nhờ thân hữu(bạn bè thân thích) hay không?”

“Hảo, trăm không lưu người nữa, người nhanh đi làm việc!”

Long Trữ Nam vội vã phát tay, Long Đồ Bích chấp tay cáo lui.

Cảnh sắc tươi đẹp, thời tiết tốt nhưng lại làm cho Long Đồ Bích cảm thấy chân tay lạnh lẽo.

Đạo lý đi sai một nước cờ sẽ thua cả ván cờ hán đã sớm được lĩnh hội trên chiến trường.

Từng có một lần, bởi vì chọn sai địa phương ẩn núp, dẫn đến tổn thất mấy trăm binh lính, một lần đột kích kai cũng thất bại chấm dứt. Sau đó, trước khi chiến đấu hán nhất định phải mở hội nghị ba

lần, sau khi đem tất cả địa hình chung quanh của đối phương cùng nhân mã bố trí an bài rõ ràng mới hạ lệnh xuất kích.

Là vì mấy năm nay sống an nhàn sung sướng bên trong hoàng thành nên lười biếng sao? Hay bởi vì trước kia chiến tích luôn luôn huy hoàng liên quá mức tự tin với mình sao? Tự tin đến cuồng vọng tự đại, hiện giờ mới rơi vào trúng bẫy địch nhân.

Bọn họ tất phải biết một trong những nguyên nhân bệ hạ đem Uyển Chỉ U chỉ hôn cho hấn, đó là vì chủ mệnh tinh của nàng tương hợp với hấn, là nữ nhân duy nhất có thể giúp hấn qua cửa ải khó khăn này, bởi vậy sự tồn tại của nàng chính là trở ngại lớn nhất để Nguyệt Dương quốc đánh bại hấn.

Lúc này hấn phải dốc hết toàn lực để tìm Chỉ U, vạn nhất nàng rơi vào trong tay địch nhân, trở thành điểm duy nhất cho lợi thế của hấn, hậu quả khó lường.

Nhưng cái nường tử nổi giận này, trong cơn thịnh lộ rốt cuộc sẽ đi chỗ nào a?

Còn có vì sao nàng lại muốn đi ra từ cửa thánh phía Tây?

“Cha ta từng gạt ta nói rằng, nếu như ta thuận đường đi về phía Tây, có thể tìm đường đường lên trời, tốc hành ngân hà”... Đột nhiên giữa não xẹt qua linh quang, những lời này Chỉ U từng nói qua trước mặt hấn. Đây chính là nguyên nhân sao? Nàng đối với hấn thất vọng, hội một lần nữa nhắc đến truyền thuyết từ xưa được nghe lúc nhỏ, tin tưởng cái gì đi về phía Tây, có thể tìm đến đường lên trời, ngân hà?

Rời khỏi nhân gian, triệt để rời khỏi thế giới của hần?

Nhưng nàng cũng không biết, nếu đi tiếp xuống phía Tây, cũng không thể tìm đến đường lên trời hay ngân hà gì, mà là tới —— Nguyệt Dương quốc.

Uyên Chỉ U biết bởi vì nàng trốn đi mà bên trong hoàng thành sẽ đại loạn, nhưng khi viết hưu thư, lúc xông ra khỏi hoàng thành, sau khi cảm giác được một tia khoái ý, xe ngựa càng chạy càng xa, trong lòng nàng lại hiện lên một loại cảm xúc mất mát.

Nàng không biết mình là người thắng cuộc hay ngược lại, lại giống kẻ đào ngũ, giao chiến cùng đối thủ một chút cũng không thử qua liền yếu đuối chạy trốn chết.

Thậm chí lòng của nàng bắt đầu nghi ngờ ánh mắt đã nhìn thấy toàn bộ sự việc của mình.

Dù sao, nàng cũng không thật sự nhìn thấy Long Đồ Bích, dù sao, nghe nói tối hôm qua Long Đồ Bích rất say, dù sao, Long Đồ Bích đã từng đảm bảo với nàng rằng hần cùng Nguyệt Lăng Lăng không có bất kỳ quan hệ nam nữ tư tình gì. Hần thật sự không cần diễn trò trước mặt nàng?

Nhưng, nếu hần sớm biết chuyện Nhật Đế tình cùng Nguyệt Hậu tình, hần có thể vì hóa giải kiếp số của mình mà quyết định nói những lời ngọt ngào đem nàng lừa gạt tới tay, sau đó lại nuốt lời thất tín?

Nghi kỵ, phần nộ, ghen tị, hoang mang, đủ loại cảm xúc đan vào cùng một chỗ làm cho nàng cơ hồ muốn tan vỡ.

“Tiểu thư, tới cùng là chúng ta muốn đi đâu?” Nghênh Mai vẫn không dám nhiều lời, chỉ nơm nớp lo sợ mà yên lặng đánh xe, mắt thấy đường này càng chạy càng xa, trong lòng nàng vừa sợ lại vừa hoảng. Rốt cuộc tiểu thư cùng cô gia đã xảy ra chuyện gì, cư nhiên lại viết hưu thư, lại còn rời nhà trốn đi? Cô gia chính là vương gia a! Cũng là hoàng thượng tương lai, liên tính nếu tiểu thư không muốn làm hoàng hậu, cũng không nên đắc tội với hắn như vậy đi?

“Nghênh Mai, ngừng xe ngựa một chút” Bổng nhiên Uyển Chi U thở dài một tiếng.

Nghênh Mai nhận được mệnh lệnh, vội vàng ngừng dây cương lại, quay đầu hỏi lại: “Tiểu thư, có phải đi về hay không?”

Nàng suy nghĩ thật lâu: “Không, hiện tại không thể trở về.”

“Tiểu thư, lúc này đừng liều chết sĩ diện nữa, chẳng lẽ người muốn cô gia đường đường là một vương gia lại tới truy người sao?” Nghênh Mai tận tình khuyên bảo.

Uyển Chi U thật sự bị bộ dạng đùa giỡn của nàng làm cho nở nụ cười: “Ta là người tính toán chi li sao? Thứ mặt mũi này đều làm cho người khác xem, nếu như ta cho là đúng, hắn cũng không dám mặt dày nói không đúng. Nhưng hiện tại, không phải thời cơ để chúng ta trở về.”

“Vậy lúc nào mới là thời cơ a?” Nghênh Mai cúi đầu nói nhỏ: “Nếu hiện tại vương gia đuổi theo, đại khái chính là thời cơ tốt đi.”

Uyển Chỉ U vừa bực mình vừa buồn cười mà liếc nàng một cái, cũng hiểu rõ mình nói chuyện cùng nha đầu này chẳng khác gì ông nói gà bà nói vịt cả, không cần phải nói quá nhiều.

Nàng nhìn sắc trời, hiện tại đang là giữa trưa, chạy một đêm cùng cả buổi sáng, bao tử cũng đã đói, khi đó thậm chí vì xuất môn quá vội vàng, một chút lương thực đều không mang theo. Phía trước tựa hồ có trấn nhỏ, trước đi đến đó lập bụng rồi nói sau. Trong lòng nàng có quá nhiều bí mật, cũng có quá nhiều kế hoạch, dù sao vẫn nên ăn lo, lúc đó mới có khí lực bắt đầu kế hoạch.

“Đi thôi, trước đi tìm một quán cơm ăn một chút.” Nàng đá đá xe bàn.

Nghênh Mai ôm bụng mình đang kêu vang, bắt đặc dĩ vội vàng rời khỏi xe ngựa.

Khi Long Đồ Bích trở lại vương phủ, một đám người vây quanh nói chuyện với hắn nhưng lại bị hắn thờ ơ đảo qua, lập tức đều thôi lui ra bốn phía.

Chỉ có Nguyệt Lăng Thiên đi đến bên cạnh hắn, thận trọng hỏi: “Vương gia, bệ hạ không làm khó người chứ?”

“Bệ hạ đang ở giữa cơn thịnh lộ, tự nhiên không có lời hay.” Long Đồ Bích nghiêm mặt lại: “Còn không có tin tức của vương phi sao?”

“Không có, quân lính vẫn đuổi xuống phía Tây, nhưng trên đường lại gặp thương gia, bị xe ngựa giẫm lên thành một đoàn rối loạn, lồi rẽ lại nhiều, bọn họ không biết nên đuổi theo phía nào, hiện tại hai mươi mấy người chia làm bốn nhóm, dọc theo bốn đường tìm xuống, một khi tìm được sẽ lập tức hồi báo.

Long Đồ Bích gât gât đầu, nhìn thấy Nguyệt Lăng Lăng đang đứng ở phía xa, nhút nhát nhìn mình, liền mỉm cười, ngoắc nói: “Lăng Lăng, đứng xa như thế làm gì?”

“Vương gia, ta biết hiện tại trong lòng người đang cực kỳ buồn phiền, cho nên không dám tới quấy rầy người.”

Nguyệt Lăng Lăng từ từ đến bên cạnh hắn.

Long đồ Bích thở dài một tiếng, vỗ nhẹ lên mái tóc của nàng “Uyển Chỉ U chỉ cần có một nửa điểm ôn nhu, am hiểu lòng người như muội, cũng không đến mức không hiểu gì mà làm cho lòng ta gợn sóng như vậy, đến bây giờ ta vẫn không hiểu rõ, vì sao bỗng nhiên nàng lại viết hưu thư, dư luận xôn xao, còn nói ta lỗ mãng phóng đảng? Chuyện trước đây không phải ta đã giải thích rõ ràng sao?”

Hắn lắc đầu, hướng bên trong phủ đi, lại thuận tiện phân phó, nói: “Nếu Tả Hương tướng quân đến đây, kêu hắn lập tức tới gặp ta, hắn từng đóng ở thành phía tây, cũng thông thạo địa hình bên đó hơn, có lẽ sẽ mau chóng tìm được Chỉ U.”

“Vâng.” Nguyệt Lăng Thiên ôm kiếm trước ngực, cung kính nói.

Nguyệt Lăng Lăng đứng ở bên đó một lúc lâu, nhắc chân đi đến một góc sân, giống như vô ý quay đầu thoáng nhìn: “Ca, nơi này của ta có một cây mận phát triển rất tốt, ca có muốn qua ném thử hay không?”

Nguyệt Lăng Thiên không nói gì, chỉ đi theo nàng vào khu tiểu viện độc lập.

Sau khi đóng cửa phòng, sắc mặt Nguyệt Lăng Lăng đột nhiên âm trầm: “Vì sao lại trở về? Chúng ta không phải đã nói qua, người nắm chắc hướng đi của Uyển Chỉ U? Vì sao người dễ dàng để nàng chạy thoát?”

“Trong kế hoạch của chúng ta, nguyên bản nàng sẽ đi cáo trạng với hoàng thượng hoặc là hồi Thiên Tinh Cung tránh né, hoặc hồi phủ đệ Uyển gia, ba nơi này chúng ta đều an trí nhân mã, không nên động thủ bắt nàng trong vương phủ, ba chỗ kia đều là chỗ thuận lợi, Uyển Chỉ U có thể bị khống chế ngay trong tay chúng ta, ai có thể dự đoán được nàng lại viết hưu thư, nửa đêm lại ra khỏi thành!”

Nguyệt Lăng Thiên nhìn chằm chằm nàng, trong mắt đều hàm chứa băng lãnh trào phúng: “Trên đời này có một số việc ta không thể tưởng tượng được, tựa như người lúc trước đã từng hứa trong vòng ba tháng sẽ đánh hạ Long Đồ Bích, kết quả nhoáng một cái đã qua hai năm, hắn vẫn coi người như tiểu muội cho nên ta mới nói truyền kỳ Diễm Cơ không phải ai cũng có thể lặp lại một lần nữa.”

Nguyệt Lăng Lăng hung tợn trừng mắt nhìn hắn, cái chày cái cối, nói: “Cái kế hoạch này của thái tử thật kỳ quái, làm chi không một

đao giết chết Long Đồ Bích trừ họa về sau, sao lại cần chúng ta bạo lực như vậy?”

“Một đao giết hắn?” Nguyệt Lăng Thiên như là nghe được truyện cười, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường “Đừng nói lời trái lương tâm, ngươi giết được hắn sao?”

Mặt nàng biến sắc: “Ngươi... Có ý gì?”

“Đừng cho là ta không biết, hai năm qua ngươi đã sớm động lòng với hắn. Tôi hôm qua ở trong phòng, nếu như hắn thật sự thanh tỉnh ôm ấp ngươi lên giường, chỉ sợ ngươi sẽ mừng rỡ, cùng hắn làm một đôi uyên ương?”

Nguyệt Lăng lăng đột nhiên dơ tay “Bốp” một tiếng, hung hăng đánh Nguyệt Lăng Thiên một tát.

Sau đó bên trong liền rơi vào một mảnh trầm tĩnh.

Chương 7

Uyển Chỉ U gọi hai đĩa thức ăn và một tô mì, ăn chậm rãi. Nghênh Mai ở bên cạnh cau mày, nhìn chủ tử ăn rất ngon, không hiểu nói: “Tiểu thư, mì này ngon vậy sao? Ta cảm thấy còn kém đầu bếp nhà chúng ta”.

“Ra ngoài, nào có chú ý nhiều như vậy? Người không đói bụng à?” Uyển Chỉ U không ngẩng đầu lên, đã ăn gần nửa tô.

Than thở, Nghênh Mai gấp vài sợi mì miễn cưỡng nuốt xuống. Miệng vẫn nói thao thao bất tuyệt: “Nếu mà tiểu thư không ra ngoài, bây giờ đã được ăn ngon trong phủ rồi. Nghe nói đầu bếp trong vương phủ đến từ Ngự Thiện Phòng. Làm điểm tâm thôi đã có bốn đầu bếp!”

Uyển Chỉ U bị nha hoàn cầu nhàu thấy hơi phiền, bất đắc dĩ hỏi nàng: “Có phải người muốn làm vương phi không? Hay một mình người về đi.”

Nghênh Mai đỏ mặt, cãi lại, “Ta... dù ta có tâm, Vương Gia cũng sẽ không để ý đến ta, ta cũng không phải là tiểu thư.”

“Người cảm thấy hấn để ý tới ta, nên mới lấy ta sao?” Uyển Chỉ U hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên, nếu không tại sao lúc đầu Vương Gia không chịu cưới, sau cùng lại chịu? Khuya khoắt còn chạy tới để gặp tiểu thư.” Nghênh Mai nở nụ cười giả tạo lại liếc nhìn chủ tử. “Trên người

tiểu thư đã sớm có dấu đỏ bầm, lúc đầu em còn tưởng bị muỗi chích”.

“Lớn mật! Nha đầu nhà ngươi càng nói càng càn rỡ!” Uyên Chi U cực kỳ tức giận buông đũa xuống, nhưng hai gò má đã sớm đỏ hết lên.

“Nô tài không dám, tiểu thư thứ tội”. Nghênh Mai lớn lên với nàng từ nhỏ, danh nghĩa chủ tớ, nhưng kì thật thân như tỉ muội, cho nên mới có thể nói đùa những chuyện người khác không dám với nàng.

Lúc này nàng đảo mắt qua bên cạnh, than thở nói: “Nếu Vương Gia ở đây thì tốt biết mấy, nhất định đẹp hơn tên công tử kia.”

Uyên Chi U nghe vậy liếc mắt nhìn theo hướng nàng chỉ về phía quán cơm đối diện bên đường, chỉ thấy hai đại hán vạm vỡ đứng cạnh cửa, trong quán ăn, một thiếu niên thanh tú gầy yếu, vóc người cao gầy đang cười hehe nói chuyện với chủ quán giống như đang hỏi thăm trong tiệm có gì ăn ngon không.

Nhìn thiếu niên khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi, bộ mặt ngây thơ, lúc này hắn trùng hợp liếc mắt về bên này, nhìn vào mắt Uyên Chi U, thỉnh linh lại khiến lòng nàng trầm xuống. Thiếu niên nhìn có vẻ đơn thuần, nhưng ánh mắt lại làm cho người ta không rét mà run.

Vì vậy nàng nhẹ giọng nói: “Vương Gia và hắn không cùng một loại người, đừng so đo.”

Trên người Long Đồ Bích cũng có khí thế khiếp người, có lẽ là bởi vì trải qua tôi luyện và có thân phận mới sinh ra được khí thế như vậy, cho nên làm cho người khác khi nhìn thấy hấn từ khoảnh khắc đầu tiên liền sinh ra lòng kính sợ.

Dĩ nhiên, hấn thay đổi sắc mặt cũng mau, mỗi lần trêu đùa nàng, cảm giác lạnh lùng xa cách trên người hấn liền biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại có cuồng vọng và ý cười xấu xa, mắt ánh lóe lên sự vui vẻ và dịu dàng... Haiz, tên xấu xa này, thật sự không nên nhớ tới hấn nữa, nếu không còn nhớ, cô cũng sẽ không có tình trạng như vậy.

“Tiểu thư, thật là kì lạ, công tử kia cười với chúng ta đây.” Nghênh Mai đẩy đẩy tay nàng.

“Người nhìn lầm rồi.” Uyển Chỉ U không muốn trêu chọc người ta vô vị.

Một lát sau, thiếu niên kia quả nhiên đi tới, hỏi rất ôn hòa: “Xin hỏi hai vị cô nương là người của Long Cương Quốc sao?”

“Phải, người không phải vậy sao?” Nghênh Mai nóng lòng đáp lại.

“Ta là người Nguyệt Dương Quốc đến Long Cương Quốc làm ăn.” Thiếu niên cười, lộ ra hai hàm răng trắng nõn đều đặn. “Không biết gần đây có nơi nào vui vẻ nào, cô nương có thể cho biết hay không?”

“Thật xin lỗi, chúng tôi cũng không quen thuộc vùng này.” Uyển Chỉ U hờ hững mở miệng, đẩy Nghênh Mai không có chút tâm cơ nào một cái.

Thiếu niên hơi thất vọng. “Haiz, ta còn muốn chơi ở đây thêm một lát rồi trở lại Nguyệt Dương Quốc.”

“Thiếu gia, mời về tiệm dùng cơm, lão gia đã sắp đặt, ngài đừng nói chuyện phiếm với những người không có liên quan ở ngoài.” Có một đại hán vạm vỡ đi tới, rất không khách khí nhìn chăm chăm vào hai người Uyển Chỉ U.

Thiếu niên bất đắc dĩ nhún nhún vai, gật đầu với hai nàng, rồi đi trở về quán cơm đối diện.

“Thoạt nhìn là công tử nhà giàu có của Nguyệt Dương Quốc, đúng là hộ vệ quá mức khẩn trương.” Nghênh Mai quyết miệng bình luận.

“Ra bên ngoài, người tạm thời nói ít vài lời ta sẽ không coi người căm.” Uyển Chỉ U rất không khách khí cảnh cáo nàng.

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, chiều nay bọn họ lại chọn qua đêm tại tòa huyện thành này và cùng chung một khách điểm.

Lúc vào ở, thiếu niên đang ở lầu hai mà các nàng đã gặp qua, đặc biệt vui vẻ ngoắc.

“Hai vị cô nương, lại gặp mặt, thật là đúng lúc, quả nhiên cuộc đời có nơi nào không thể gặp lại.”

“Tiểu thư, người xem công tử này rất thú vị.” Nghênh Mai cười hắc hắc, nói nhỏ ở bên tai Uyển Chỉ U.

“Người ta xem người cũng rất buồn cười.” Nàng lạnh lùng hừ một tiếng.

Lúc lên lầu tìm phòng, thiếu niên chủ động lại gần hỏi: “Hai vị cô nương muốn đi đâu à? Nói không chừng chúng ta thuận đường.”

Uyển Chỉ U nhàn nhạt đáp lại, “Chúng ta đi tìm một người thân, công tử không phải nói muốn ở Long Cương Quốc xem phong cảnh một chút sao? Chúng ta khẳng định không cùng đường.”

Thiếu niên thở dài lắc đầu: “Cha ta mới vừa cho người chuyển lời tới đây, muốn ta mau sớm về nhà, không được ở lại tại bên ngoài, ta phải lập tức trở về Nguyệt Dương Quốc.” Hai mắt hắn đột nhiên lên: “Các ngươi có muốn đi Nguyệt Dương Quốc hay không? Nguyệt Dương Quốc của chúng ta là địa phương đẹp, núi xanh nước biếc, cũng rất khác so với Long Cương Quốc.”

“Nói sau đi” Uyển Chỉ U thái độ lạnh nhạt, lôi kéo Nghênh Mai vào phòng.

“Tiểu Thư, sao ngài không khách khí với người ta như vậy? Ra bên ngoài, kết giao thêm nhiều bằng hữu cũng không có xấu.”

“Ai biết hẳn là người tốt hay người xấu, không nên tùy tiện kết giao.” Nàng lạnh lùng trợn mắt nhìn nha hoàn một cái.

“Người ta là một công tử trẻ tuổi, vừa nhìn là biết xuất thân từ gia đình giàu có, có thể có ý đồ gì với chúng ta chứ?”

Uyển Chỉ U liếc nàng cái nữa: “Có thể có nhiều ý đồ với người đó, người cho rằng mặc đẹp đúng là người có tiền sao? Nghe nói hái hoa đại đạo tặc ăn mặt càng đẹp mắt.”

Nghênh Mai che miệng cười nói: “Hái Hoa Đại Đạo còn dẫn theo hộ vệ? Ta thật chưa nghe nói qua, tiểu thư không phải tức tối với Vương Gia rồi cho rằng người nào cũng như vậy chứ? Chúng ta là tình cờ gặp người ta, chẳng lẽ người ta cố ý muốn hại chúng ta hay sao?”

“Đừng quên hẳn là người Nguyệt Dương Quốc.” Uyển Chỉ U nhắc nhở nàng, “Nguyệt Dương Quốc và Long Cương Quốc chúng ta quan hệ không tốt, như nước với lửa, trước kia Đồ Bích từng nói——” nói đến một nửa nàng dừng lại. Sao lại nhắc đến tên quý đáng ghét kia?

“Vương Gia nói cái gì?” Nghênh Mai mở to hai mắt chờ nghe đoạn sau.

“Thôi, có nói cho nha đầu người nghe cũng không hiểu”. Uyển Chỉ U đẩy cửa sổ ra, không khí trong sạch ở bên ngoài lập tức tràn vào mặt. Nơi này gần tới Phở Lỗ Đồ Quốc, cũng là đường đi qua Nguyệt Dương Quốc.

Mấy năm gần đây, nàng xem tinh tượng thì vẫn để ý đến nước láng giềng Nguyệt Dương Quốc. Cao Tổ Long Ngự là một vị vua có sát khí nặng, đã từng diệt hơn mười quốc gia xung quanh. Nghe nói nếu không phải Nguyệt Dương nhờ kẻ lớn của sủng cơ xinh đẹp của hắn, thì Liên Nguyệt Dương Quốc của hắn cũng đã bị tiêu diệt sạch.

Cũng nhờ may mắn này mà chạy thoát, khiến cho Nguyệt Dương Quốc vẫn kiêng kỵ Long Cương Quốc.

Nguyệt Dương Quốc từ rất nhiều năm trước đã mưu đồ bí mật lật đổ Long Cương Quốc tin tức này nhìn mãi cũng quen mắt, mà Long Cương Quốc cũng chỉ rõ kẻ địch nguy hiểm nhất là Nguyệt Dương Quốc, thậm chí ngay cả Long Đồ Bích thỉnh thoảng nói chuyện với nàng cũng có nhắc tới, nhiệm vụ thiết yếu của hắn gần đây là đuổi bắt thích khách của Nguyệt Dương Quốc lên vào Long Cương Quốc.

Cho nên nàng đối với Nguyệt Dương Quốc không những không có bất kỳ hảo cảm nào mà còn có chỗ đề phòng. Hơn nữa gã thiếu niên này quá mức nhiệt tình làm cho nàng cảm thấy có điểm không đúng, cho nên khá đề phòng đối phương.

Đứng ở cửa sổ nhìn phong cảnh một lúc, trong lúc vô tình nhìn thấy ở lầu dưới có hai đạo bóng người đi qua hấp dẫn lực chú ý của nàng, gió nhẹ thổi vô tình làm lời nói chuyện của đối phương vang đến bên tai nàng____ “Bệ hạ thúc giục mấy lần, Điện hạ rốt cuộc là có ý tứ gì?”

“Điện hạ nói...”

Câu kể tiếp không nghe rõ nữa, mà hai người kia đúng là đại hán mới vừa rời thủ vệ ở bên cạnh thiếu niên.

Nàng rất kinh sợ, hai từ” Bệ hạ, Điện hạ” này khẳng định không phải là nói Long Cương Quân Vương hoặc bất kì một vị hoàng thân nào, bởi vì hoàng thượng không có con cháu, trong cả hoàng gia cũng không có ai gọi là Điện hạ.

Như vậy, thiếu niên tự xưng đến từ Nguyệt Dương Quốc rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ...

Long Đồ Bích đứng ở bên trong viện. Hắn không biết rằng, một thân một mình ngấm trắng lại có cảm giác cô độc và mang theo vài phần sâu não như vậy.

Sao đầy trời nhưng không có Chỉ U giảng giải, hắn còn không phân biệt được rốt cuộc sao nào là sao gì, thậm chí những chuyện xưa tốt đẹp mà nàng đã từng miêu tả, hiện tại cũng trở thành thứ gì đó vô vị tẻ nhạt.

Trong thoáng chốc, hắn nghe tiếng bước chân đến gần mình. Hắn không cử động, hắn rất muốn ảo tưởng đó là Chỉ U, ảo tưởng kì tích nàng xuất hiện trước mặt mình một lần nữa, nhưng hắn biết là không có khả năng này.

“Vương Gia” Nguyệt Lăng Lăng dịu dàng gọi, khoác một cái áo choàng lên người hắn.

“Lăng Lăng, sao còn chưa đi nghỉ ngơi?” Lúc này hắn mới quay đầu lại khẽ mỉm cười.

Mi tâm nàng chau lại, như đang rất lo lắng nhìn hắn: “Không phải ngài cũng chưa đi nghỉ ngơi sao. Còn đang lo lắng cho Uyển tì tì à? Đám người đại ca ta nhất định sẽ tìm được nàng”

Long Đồ Bích thở dài: “Ai, thật ra không tìm được nàng cũng không sao, việc hôn sự này không phải là mong muốn của ta, hiện tại lại đến tình trạng này, người nghĩ cõi đời này làm gì có nữ nhân chẳng nề mặt ta, không xuống nước, không coi trọng ta sao?”

“Nếu ta thật sự thừa kế ngôi vị hoàng đế, nàng thành hoàng hậu, chuyện hôm nay vĩnh viễn trở thành trò cười của ta, ngày sau mọi người làm sao phục tùng được?”

Vẻ mặt hắn tức giận khiến Nguyệt Lăng Lăng sững sờ hỏi: “VẬY... người...”

“Long Đồ Bích ta còn sợ không lấy được lão bà sao? Nhưng ta lại không thể không tìm nàng”. Long Đồ Bích bắt đầu dĩ cười khổ, “Không xử lý được với bệ hạ, nàng bèn phải mông chạy lấy người, để lại một mình ta dọn dẹp tàn cuộc, dầu gì cũng phải bắt nàng trở lại, đưa đến trước mặt bệ hạ, cho bệ hạ giết chết”.

“VẬY... nhưng nếu không tìm được nàng thì sao?” Nguyệt Lăng Lăng nhỏ giọng hỏi thăm.

“Không tìm được nàng sẽ có rất nhiều phiền toái, hiện tại bệ hạ không nhận thư hưu phu của nàng, vậy vị trí chính thất của ta vẫn

phải giữ lại cho nàng, ngày sau muốn lập hậu cũng rất phiền toái”. Hấn cố ý làm như vô ý đưa cánh tay khoát lên bả vai Nguyệt Lăng Lăng, “Lăng Lăng giúp ta suy nghĩ một chút, nếu ngươi là nàng ngươi sẽ chạy trốn đi đâu?”

“Ta...” Nàng trộm liếc mắt cái tay trên bả vai, ập a ập ứng nói: “Ta cũng không biết nàng đi nơi nào. Nhưng Vương Gia... ta không hiểu đến tột cùng tại sao nàng hiểu làm ngài như vậy...”

“Mặc kệ có phải là hiểu làm hay không, ta cũng không tha nàng. Có hiểu làm không thể đối mặt hỏi rõ ràng sao? Tại sao phải huyền não chuyện lớn như vậy?” Long Đồ Bích nói xong cắn răng nghiến lợi, ngay cả tay khoát lên bả vai Nguyệt Lăng Lăng cũng không nhin được siết chặt thêm một chút.

Xương bả vai của Nguyệt Lăng Lăng bị hấn siết đau, nhưng khóe miệng lại lộ ra một nụ cười, lạnh lẽo nhích đầu mình lại gần bả vai hấn.

Hấn cũng không đẩy nàng ra, bàn tay vỗ nhẹ nhẹ lên bả vai của nàng: “Tốt lắm, nói nhiều rồi, trong sân gió lớn, thân thể ngươi mảnh mai như vậy, hay là trở về phòng nghỉ ngơi trước đi”.

“Ta bên kia... mấy ngày gần đây có tiếng kêu ngaooooo.., ta không dám ngủ”. Nàng lúng túng cuối đầu.

Hấn nghĩ nghĩ cười nói: “Tiếng kêu ngaooooo..? là mèo gọi bạn đấy. Ta và ngươi đi xem một chút, đuổi con mèo hoang kia đi là được rồi”.

Nàng khẽ thở dài: “Mèo tuy nhỏ nhưng cũng có tình yêu, đừng quấy rầy nó. Ai, nếu ta cũng có thể có một người yêu giống nó... hẳn là tốt rồi”.

“Lăng Lăng, chuyện này cũng đáng rầu rĩ sao?” Hấn véo mặt nàng cười nói: “Người là một nữ tử tốt, còn sợ không tìm được phu quân tốt sao?”

Nguyệt Lăng Lăng đỏ bừng cả mặt, đẩy tay hấn xuống, lại thở dài nói: “Nhưng, ngộ nhỡ đôi phương không biết tâm ý của ta, thì ta phải làm sao?”

“Nếu hấn không biết vậy hấn chính là người mù” ngữ điệu Long Đồ Bích dịu dàng và giống như có thể chảy ra nước, chẳng biết tại sao, làm cho nàng lỗ mũi ê ẩm, nước mắt chảy xuống trong im lặng.

Hấn nhẹ nhàng khác thường, móc khăn tay ra êm ái giúp nàng lau nước mắt, cười nói: “Sao lại chảy nước mắt? Cứ như con nít, khóc khóc cười cười không ra cái gì”.

“Người không hiểu lòng của ta chút nào, người...” Nàng lại càng khóc nhiều hơn, rồi ngã trên bả vai của hấn.

Long Đồ Bích vỗ nhẹ lên bả vai nàng, mỉm cười như thể trấn an, nhưng ánh mắt vẫn để ý đám cây bên cạnh. Cảm giác của hấn vẫn luôn đúng, vừa rồi ở nơi đó có một người núp, bây giờ vừa mới rời đi, người đó có phải là Nguyệt Lăng Thiên không? Đôi nam nữ ở cùng hấn một sớm một chiều phối hợp thật đúng là không chê vào đâu được.

Lần thứ nhất hấn thất thủ mà thua bọn họ là cuộc đời này đã vô cùng nhục nhã, nếu không phải để có thể trận chiến này toàn thắng, hấn thà bỏ lại thân phận Vương Gia này, bỏ lại toàn bộ giang sơn ngày sau.

Tối hôm nay lại có thể nhìn trời ngắm sao rồi. Uyển Chỉ U leo lên nóc nhà của khách điểm, mặt trăng sáng đúng lúc này bị một đám mây đen che khuất, mấy ngôi sao xung quanh vốn đang bị ánh trăng che lấp đi ánh sáng, ánh sao sáng lại sáng tỏ hơn.

Nàng nheo mắt lại cố gắng tìm kiếm trên bầu trời, rốt cuộc tìm được ngôi sao kia __ Nhật Đế Tinh. Vì sao kia tối hôm nay tỏa sáng chói lòa, nàng khẽ thở ra.

Ngay lúc này nàng nghe thấy bên cạnh có tiếng vang, biết có người cũng leo lên nóc lầu, nàng xoay người, yên lặng nhìn thiếu niên mảnh mai đó, đang sử dụng cả tay chân, vòng vo, cẩn thận từng li từng tí bò đến bên người nàng, thở dốc một hơi dài ____ “Thì ra lên nóc nhà khó như vậy a, suýt nữa là ta té xuống rồi”.

“Tại sao công tử lại lên đây?” Nàng mở miệng.

“Vừa mới thấy người đi lên, không khỏi nổi lên lòng tò mò, chẳng lẽ người giấu bảo bối trên nóc nhà?” Thiếu niên càng đến gần, Uyển Chỉ U càng thấy hấn rõ hơn, có vẻ như chưa tới hai mươi, da nhẵn mịn như sứ, vóc dáng còn thanh tú hơn con gái, nhất là cặp mắt kia, là đôi mắt xéch hẹp dài, còn lóe lên ánh sáng, giống như có nước. Một nhân vật như vậy, thật sự sẽ là... “Còn chưa hỏi công tử họ gì?” Nàng chủ động hỏi chuyện đối phương.

“Họ Thu” Hấn ôm đầu gối ngồi ở bên người nàng, dùng ngón tay vẽ lên không trung cho nàng thấy tên mình. “Thu Tri”

Uyển Chỉ U cười nhẹ, rồi gật đầu.

Thu Tri... Nàng bây giờ có thể xác định được thân phận của hấn, Thu Tri cái tên này tất nhiên là tên giả, nàng nhớ thái tử Nguyệt Dương Quốc tên là Âu Dương Tri Thu, như vậy người trước mắt đây chính xác là thái tử Nguyệt Dương Quốc rồi.

Có phải trùng hợp không? Thật thú vị, chân trước nàng và Long Đồ Bích trở mặt, chân sau vị thái tử Nguyệt Dương Quốc này liền lặng lẽ lén vào Long Cương Quốc. Hấn đang muốn làm gì?

Âu Dương Tri Thu cũng có vẻ hứng thú với nàng “Còn chưa hỏi tên tuổi cô nương?”

“Ta.. họ Vu, Càng Bích” Nói bừa một cái tên, vốn định học đối phương đảo ngược tên của mình lại, nhưng làm như vậy cảm thấy quá cố ý, kết quả bật thốt lên tên tuổi có tên Long Đồ Bích, vì vậy nàng thay đổi nét bên trên đưa xuống dưới “Bích” đổi thành “Bích”. *(ta chỉ hiểu đại ý vậy thôi, không nói rõ được cái nét ngang dọc trong tiếng Trung)*

“Tên hai người chúng ta thật đúng là rất kì quái” Thiếu niên cười, “Người ngoài vừa nghe, còn tưởng rằng tên giả.

Trong lòng nàng khẽ run sợ, nghĩ mình không phải là quá sơ suất chứ, làm cho người ta nhìn thấu sơ hở?

Âu Dương Tri Thu ngã ra sau, kê tay sau ót, ngược nhìn bầu trời, lẩm bẩm: “Haiz, có thể nằm đây ngắm những vì sao thật là tốt, tự do tự tại thế này lại không có ai trông nom, nếu có thể sống một ngày như thế, ta thật vui vẻ đến chết rồi”.

Uyển Chỉ U nhìn tư thế hảnh nằm ở đó, trong nháy mắt không khỏi mất hồn. Đã từng, nàng và Long Đồ Bích đã từng nằm bên bờ ao Thông Thiên cùng ngắm những vì sao như vậy. Không cùng thời gian, không cùng địa điểm, không cùng người, không cùng tâm cảnh... Không biết lúc này Long Đồ Bích đang ngắm sao cùng ai đây?

“Nghe nói có nhiều câu chuyện thú vị liên quan đến sao, cô nương có biết không?” Âu Dương Tri Thu liêu lĩnh mạo hiểm đặt câu hỏi.

“Vậy sao?” Nàng cố tình làm như không biết “ta cũng không rõ lắm”.

“Ở Nguyệt Dương Quốc chúng ta a, có rất nhiều chuyện xưa và sao có liên quan, tỷ như vì sao kia...” Hắn dùng một ngón tay chỉ, “tên là vợ chồng Sao, bên trái lớn là trượng phu, bên phải nhỏ hơn là thê tử”

Uyển Chỉ U nhìn theo tay của hắn chỉ, không khỏi bật cười. Nàng cũng đã từng chỉ cho Đồ Bích xem qua ngôi sao này, chỉ là lúc ấy nàng nói sao này giống mẹ con, thế nhưng hắn lại hết lần này tới lần khác nói giống như vợ chồng. Thì ra ở Nguyệt Dương Quốc lại đúng theo cách nói của hắn.

“Còn có vì sao kia, nghe nói người Lương Cương Quốc các người kêu là Nhật Đế Tinh, ở Nguyệt Dương Quốc chúng ta gọi là Nhật Tai Tinh” Âu Dương Tri Thu nói xong nghiêng răng nghiêng lợi, như là hận không thể một quyền đánh rớt vì sao kia xuống.

Nàng khẽ nâng khóe môi lên: “Phong tục dân chúng ở hai nước không giống nhau, mà Sao ảnh hưởng đến mỗi nơi đều có huyền ảo diệu kì. Ta nghe nói Nguyệt Dương Quốc cũng không tin tưởng những câu chuyện này lắm”

“Đúng là không tin”. Âu Dương Tri Thu cười hì hì mà nói, “Chẳng lẽ mạng người sống chết nắm giữ ở những ngôi sao này? Từ trước đến giờ ta luôn không tin những lời nói quỷ quái này, cho nên thầy tướng số, quẻ bói xem bói, hoặc là Tinh Cung, chưa bao giờ được coi trọng ở Nguyệt Dương Quốc chúng ta”

“Đúng vậy thì tốt”. Uyển Chỉ U cảm khái gật đầu, “Thật ra thì thế gian có bao nhiêu phiền toái, thậm chí là thù hận, đều là bắt nguồn từ những thứ chuyện này”

“Càng cô nương cuối cùng muốn đi đâu đây?” Âu Dương Tri Thu quay lại câu hỏi lúc ban đầu.

Nàng suy nghĩ một chút, nói: “Tạm thời cũng không muốn đi tới nơi nào cụ thể cả, chẳng qua ở nhà lâu rồi, hơi buồn bức, muốn ra ngoài chút”

“Nguyệt Dương Quốc chúng ta rất đẹp, sáng sớm mai ta phải rời khỏi đây trở về nước, cô nương sao không cùng đi ngắm cảnh tượng Nguyệt Dương Quốc luôn?”

Nàng cười cười: “Khi ra ngoài, ta không thích gây phiền toái cho người khác”

“Cũng không phiền toái..., hai người các người là cô nương, hành tẩu ở bên ngoài đã khiến người khác chú ý rồi, ngộ nhỡ bị người xấu ỨC HIẾP thì phải làm sao? Ta mặc dù cũng không giỏi giang gì, nhưng cũng may có mấy tên gia đình vóc dáng tương đối dọa người, người xấu cũng không dám tới gần”

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nghe nói Nguyệt Dương Quốc ba mặt toàn là biển, một mặt núi vây quanh, đứng trên núi ngắm biển nhìn gió thổi là tuyệt nhất. Rất nhiều năm nay ta đã muốn tới, nhưng vẫn chưa được đi”

“Muốn ngắm cảnh biển Nguyệt Dương Quốc sao? Vậy là đứng ở nơi có gió trên núi cao là nhìn tốt nhất”. Âu Dương Tri Thu giống như là tìm được tri kỷ, bắt đầu nói đến cảnh sắc Nguyệt Dương Quốc thao thao bất tuyệt, núi Kinh Vũ là núi hiểm trở đến cỡ nào, gió biển mát mẻ ra sao, sóng lớn hùng vĩ đến mức nào, Uyển Chi U chỉ yên lặng lắng nghe, trên mặt lộ ra vẻ muốn tới, cuối cùng thở dài nói: “Đáng tiếc, công tử không dẫn đường nếu không ta thật muốn đi xem tận mắt một chút”

Hắn lập tức nói: “Ta dĩ nhiên có thể làm dẫn đường a, cô nương nếu không chê ta lỗ mãng ta rất vui lòng giúp sức”.

Nàng cúi đầu than nhẹ: “Công tử thật có lòng, ngày nay, người giống như công tử thật hiếm hoi. Nếu ta cự tuyệt nữa lại ra vẻ kiêu cách, vậy... liền phiền công tử”

Mặt mày hắn lập tức hơn hớn nói “Có thể giúp được cô nương kiêu diễm một tay là chuyện ta vui vẻ nhất. Sáng sớm ngày mai, chúng ta gặp nhau trên đường lớn dưới lầu nhé”

Trở về phòng, Uyển Chỉ U kinh ngạc thấy trên bàn bày một bàn trái cây, hỏi “Những thứ này từ đâu ra vậy?”

Nghênh Mai vừa cười gọt vỏ vừa nói “Là thủ hạ vị công tử kia đưa tới. Không nghĩ tới công tử kia thật sự là người tốt, mới gặp vài lần đã đưa đồ cho chúng ta. Tiểu thư, không phải hắn coi trọng người chứ?”

Nàng nhặt một quả lê từ trong mâm lên, lạnh lùng cười một tiếng “Nếu là hắn coi trọng ta, cũng thú vị, ta sẽ tái giá”

Nghênh Mai sợ hết hồn, chiếc dao trong tay thiếu chút nữa rớt xuống chân.

Uyển Chỉ U đưa tay chụp tới, bắt lấy chiếc dao, đưa đến da quả lê mượt mà bóng loáng, hung hăng cắt một nhát.

Long Đồ Bích nhận được tin tức xác thực Uyển Chỉ U từng xuất hiện ở một huyện xa ngoài Hoàng Thành trăm dặm.

Hắn không chậm trễ giây nào, lập tức mang đám người chạy tới huyện đó, nhưng lục soát khắp tất cả ngõ ngách trong huyện vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu.

Nguyệt Lăng Thiên ở trong huyện đi lại một lúc, thăm dò một chút tin tức, vội vàng báo lại “Vương Gia, nghe nói Vương Phi

tùng ngủ trọ ở Trường Lai khách điểm”

Long Đồ Bích không nói một lời, vẻ mặt lạnh lùng, lập tức tìm được khách sạn này, xông thẳng vào. Lão bản khách sạn đã bao giờ gặp qua tình huống loại này đâu, mười mấy tên mang theo đao kiếm, Quan gia hộ vệ trong lúc nhất thời liền chiếm hết cả gian khách sạn, hấn sợ hãi vội vàng ra đón “Các vị đại gia, xin hỏi các người...”

Long Đồ Bích nói với hấn bằng vẻ mặt ôn hoà: “Chưông quý, mấy ngày nay có hai người khách nữ trên dưới hai mươi tuổi ngủ lại không? Là một tiểu thư và một nha hoàn”

“Có, họ mới vừa đi ngày hôm qua, trọ ở trên lầu, các nàng ở gian phòng chính góc Tây Nam, ta còn chưa kịp để cho người quét dọn____”

Lời còn chưa nói hết, Long Đồ Bích đã bước nhanh lên lầu đẩy cửa phòng ra. Bên trong phòng nhẹ nhàng mà khoan khoái, chăn cũng được gấp chỉnh tề, gần như không nhìn ra dấu vết có người từng ở qua.

Long Đồ Bích dò xét bốn phía, cuối cùng đưa mắt nhìn lên trên bàn trái cây. Hấn đi tới bên cạnh bàn, cầm một quả táo lên, nhìn thoáng qua rồi lại để xuống. Chợt, thứ gì đó đập vào khóe mắt hấn, tầm mắt hấn nhìn lại. Ở một góc phòng, trên đất có quả lê rớt ở trong góc âm u gần đầu giường. Hấn cúi người xuống, nhặt quả lê lên, tiện tay di chuyển quả lê, thấy trên quả lê có một vết dao rõ rệt. Hấn suy nghĩ điều gì nhìn quả lê kia, lúc này Nguyệt Lăng Thiên cũng đi vào “Vương Gia, có phát hiện được gì bên trong phòng không?”

“Không có” Hấn đưa lưng về phía Nguyệt Lăng Thiên, mặt không biến sắc, nắm chặt quả lê trong tay, giấu vào trong tay áo, sau đó trầm giọng nói “Tiếp tục hỏi Chương quỹ có đầu mối gì không, sau đó phái một đội nhân mã đuổi theo, cần phải đưa Vương Phi trở về”

“Vâng” Nguyệt Lăng Thiên xoay người đi ra ngoài.

Long Đồ Bích lấy quả lê ra lần nữa, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào vết dao, cánh tay thon dài duỗi ra, xé mạnh tại khe hở của vết dao, đem miếng vải mịn dùng để túm lưng quần bị cuốn thành hình dáng quyền trục ra ngoài. Mặc dù dính chút nước quả lê, nhưng đây là vải tốt còn nhìn thấy rõ vết mực.

Hấn không khỏi cười khở, tựa như khen tựa như hận cắn răng mà nói ra chữ “Nữ nhân này, chờ ta bắt được nàng, không thể không phạt thật nặng...”

Chương 8

Hai tháng sau

Bên cạnh cửa sổ, Uyển Chỉ U lười biếng nằm sấp trên cái bàn, cánh mũi khê hô hấp cũng có thể cảm giác được bông tuyết lạnh lẽo phía ngoài cửa sổ.

Có lẽ là tới không đúng lúc, Nguyệt Dương Quốc đang vào mùa đông. Âu Dương Tri Thu đã thề là sẽ dẫn nàng đến núi Kinh Vũ ngắm cảnh biển ở Nguyệt Dương Quốc, nhưng bởi vì gió tuyết tới, làm cho địa hình trên núi hiểm trở không có cách nào leo lên được núi Kinh Vũ.

Hắn luôn miệng xin lỗi nàng, nhưng nàng chỉ cười cười, thuận miệng nói một câu “Không sao”

Thật ra thì trong lòng hai người đều biết rõ nàng tới Nguyệt Dương Quốc không phải vì ngắm phong cảnh của Nguyệt Dương Quốc.

Sau khi tới Nguyệt Dương Quốc, Âu Dương Tri Thu an bài nàng ở tại một toà nhà tên Tinh Hà, toà nhà này ở trong thành trấn ngay bên dưới chân hoàng thành Đệ Nhị Đại Thành của Nguyệt Dương Quốc. Mà Uyển Chỉ U đang ở trong Cầm Tâm biệt viện là biệt viện của Hoàng Gia, rất nhiều nơi ở biệt viện có thể thấy được dấu hiệu đại biểu cho hoàng tộc Nguyệt Dương, càng không nói đến cách bố trí xa hoa, kích thước kinh người và kiến trúc tinh xảo.

Nàng tin Âu Dương Tri Thu thật ra cũng không muốn che dấu thân phận thật của hần, nếu không hần cũng không cần đưa mình tới nơi phô trương như thế. Mặc dù biết nhưng hai người không ai nói thẳng ra.

Có lẽ hần đã biết thân phận thật của nàng, mà hần mang nàng tới nơi này cũng bởi vì biết nàng là ai.

Nàng im lặng nhận tất cả an bài của hần, thường ngày ăn uống, muốn làm gì cũng được. Bọn họ đang thử dò xét lẫn nhau, giống như một cặp nhím không ai phát động công kích trước.

Sau khi tới Nguyệt Dương Quốc, nàng không nhận được bất kì tin tức nào có liên quan đến Long Đồ Bích. Nam nhân kia đang làm gì? Có phải đang xoay quanh giữa việc triều chính và các nữ nhân hay không? Nguyệt Lăng Lăng có còn ở bên hần, cùng ngủ chung thân mật hay không? Mà mình rời đi có ảnh hưởng đến hần chút nào không? Có lẽ gần hai tháng cũng đã giải quyết được tất cả hậu quả rồi?

“Tiểu thư, sao ngài lại nằm ngủ ở đây?” Nghênh Mai bụng khay đi tới kinh ngạc kêu lên một tiếng, “Bên cửa sổ rất lạnh mà ngài ngay cả áo khoát ngoài cũng không khoát”

Nha hoàn muốn đi lấy áo choàng cho nàng. Nhưng nàng đã đứng dậy khoát khoát tay “Không cần, không phải ta ngủ, ta chỉ muốn nghỉ ngơi một chút”

“Gần đây, tiểu thư luôn lười biếng, dáng vẻ luôn luôn mệt mỏi” Nghênh Mai lo lắng nói “Trước kia ngài không như thế này, có phải thân thể không thoải mái hay không?”

“Quá rảnh rồi cho nên mới như vậy” Uyển Chỉ U liếc nhìn khay thức ăn, đem đồ ăn kho tàu đẩy ra xa xa, cau mày phân phó “Về sau những thứ tôm, cá bảo họ không cần làm, ta không thích ăn”

Nghênh Mai cười nói “Tiểu thư đến đây thì trở nên kiêng ăn rồi, trước đây không phải ngài thích ăn nhất là tôm, cá sao”

“Có lẽ cá, tôm ở Nguyệt Dương Quốc không ngon miệng bằng ở Long Cương Quốc”

Nghênh Mai gật gật đầu phụ hoạ “Tiểu thư, hay là chúng ta trở về Long Cương Quốc đi? Cả ngày lẫn đêm đều ở đây thật đúng là không thoả đáng, nếu ngài không trở về không chừng Vương Gia thật sự không cần ngài”

Uyển Chỉ U lười biếng uống tổ yến trên tay “Ngươi cho rằng bây giờ ta đi về hắn còn cần ta hay sao?”

Nghênh Mai sợ hết hồn “Tiểu thư, ngài nói... cái hưu thư của ngài, Vương Gia thật sự sẽ nhận hả?”

Nàng thở dài. Nha đầu này đi theo nàng lâu như vậy mà sao vẫn còn không hiểu thế sự thế này? “Nếu như ngươi là nam nhân, bị thê tử viết hưu thư, dán khắp phố lớn ngõ nhỏ, vậy ngươi có còn chấp nhận lão bà này không?”

Nghênh Mai gấp đến mức dậm chân tại chỗ “Vậy thì làm sao mới được? Không có tiểu thư Thiên Tinh Cung thật không gánh nổi, sau này trở về phủ cũng rất khó khăn”

Nàng nhú lông mày, nàng nghĩ đến trong nhà có các di nương là một đám lớn nhỏ cùng cha mẹ huynh đệ tử muội làm nàng không còn bình tĩnh nói “Ta sẽ không trở về nơi đó”

“Chẳng lẽ tiểu thư muốn cả đời ở lại đây hay sao?” Nghênh Mai càng thêm lo lắng “Dù gì ngài cũng là vương phi, ở lại trong nhà của nam nhân khác không danh không phận còn ra thể thống gì nữa?”

“Người quan tâm quá nhiều chuyện, đầu tóc sẽ nhanh bạc đấy” Uyển Chỉ U vừa cười vừa búng cái trán nàng một cái, gấp thêm một món ăn bỏ vào miệng, không biết món ăn xào bằng cái gì, mùi cá xộc vào mũi, nàng không nhịn được lập tức bỏ lại chén cơm, che miệng nôn ọe.

“Ai da, tiểu thư người thật sự không thỏa mái rồi” Nghênh Mai vội tìm khăn tay giúp nàng lau miệng.

Sắc mặt tái nhợt, nàng hô hấp trở nên dồn dập, phân phó nói “Chuyện này không được nói với bất kì ai”

“A, được” Nghênh Mai ngơ ngác nhìn nàng. Vẻ mặt tiểu thư đột nhiên trở nên nghiêm trọng giống như sắp xảy ra sự tình gì lớn vậy.

Uyển Chỉ U ngồi một lúc, đợi cho nhịp tim bình ổn lại và không còn thở dốc nữa, nàng thở dài đi lại gần cửa sổ.

Trước mặt, bông tuyết bay múa thật tự nhiên tự tại, tuy không có sinh mạng nhưng lại có được một lần duy nhất sống với tư thế đẹp

đẽ đến thế. Đối với nàng mà nói, tự nhiên tự tại như vậy chỉ có thể ngưỡng mộ nhưng không thể khấn cầu.

Từ nhỏ cuộc đời đã bị người an bài, dù dùng hết tâm tư cơ trí cũng không thể chạy thoát được vận mạng, nghe theo trái tim mình, gả cho một người nàng yêu thương, nghĩ nhìn nam nhân này sẽ là hạnh phúc của nàng, thế nhưng không nghĩ đến đêm tân hôn, ngoài ý muốn phát hiện trượng phu cùng nữ nhân khác mây mưa.

Nàng viết hưu thư, để lại cục diện rối rắm, tiêu sái rời đi, ở trên đường gặp được người có khả năng gây ra bất lợi cho hấn. Trong nháy mắt đó nàng quyết định không tiếp tục đi nữa, mà tiến đến gần kẻ địch là muốn ở gần để nắm giữ động tĩnh của kẻ địch, làm vậy để có thể bảo đảm bình an cho hấn. Chỉ là không nghĩ đến vẫn còn phiền toái tới__ nàng vượt ve cái bụng bằng phẳng của mình, mặc dù không có kinh nghiệm nhưng sống chung nhiều năm với các di nương, nàng cũng đoán được chuyện gì đang xảy ra, nếu như lần này nàng không có sinh bệnh gì kì quái thì 89% là nàng đã mang thai.

Thật rất muốn hướng lên trời mắng lớn tên Long Đồ Bích, người đàn ông này mang đến cho nàng bao nhiêu là phiền nhiễu, để nàng mỗi ngày trôi qua trong cực khổ như vậy thì không nói làm gì bây giờ còn chế tạo ra một người khác gây phiền toái cho nàng.

Nếu như ban đầu không buông thả chính mình thì tốt rồi. Ai__ trong lòng nàng thở thật dài.

Lần đầu tiên triền miên tại ao Thông Thiên, mặc dù một nửa là do hấn ép buộc, nhưng đôi mắt với mong muốn mãnh liệt của mình

nàng cũng đã động tâm với nam nhân này, cố gắng kháng cự mà không có kết quả, cuối cùng nàng lại lựa chọn thuận theo hắn.

Nếu như lúc ấy thà chết không theo, hắn sẽ buông tha cho nàng sao?

Vừa nghĩ tới ánh mắt của hắn vĩnh viễn thâm thúy, âm u, trong lòng nàng lập tức có đáp án ____ hắn sẽ không.

Hắn là loại người chỉ cần nhận định mục tiêu là sẽ làm hết khả năng để đạt được. Mà nàng là nữ nhân duy nhất làm cho hắn phải dùng đến thủ đoạn để chinh phục, thì không có lẽ nào ở thời khắc cuối cùng lại buông tha được?

Nhưng bây giờ phải làm sao đây? Nàng viết hưu thư cho hắn, hai tháng nay vẫn chưa thấy hắn xuất hiện, nếu đưa được bé sinh ra có phải bị gọi là “Nghịch chủng” hay không? Huống chi nàng vẫn còn đang ở Nguyệt Dương Quốc, trong phủ thái tử của địch quốc, sự tồn tại của đứa bé còn có ý nghĩa phức tạp hơn nữa.

Đứa bé có thể để lại sao?

Sau khi tự hỏi, Uyển Chỉ U sợ hết hồn, nàng thế mà lại muốn giết tiểu sinh mệnh trong bụng? Làm sao có thể như thế chứ? Dù sao đây cũng là cốt nhục của nàng, bây giờ đã cùng thân thể của nàng hòa làm một, muốn nàng bỏ nó, nàng không làm được.

Nhưng, nếu như Âu Dương Tri Thu biết nàng có huyết mạch của Long Đồ Bích, hắn sẽ làm gì đây?

“Càng Bích, mau đến xem ta đem tới vật gì cho người này?” Lúc trời sắp tối, Âu Dương Tri Thu kích động chạy tới tìm nàng.

Uyên Chỉ U vẫn cảm thấy kì lạ, tại sao Âu Dương Tri Thu vẫn còn ở đây, không phải hắn nói phụ thân hắn đòi hắn về gấp sao? Hiện tại vẫn ở lại đây rốt cuộc là có dụng ý gì?

Nàng đứng lên nhìn hắn thần thần bí bí xách theo một cái rổ chạy vào, cười đặt cái giỏ lên bàn “Người tự mình xem đi”

Nàng đưa tay vạch vãi bồ trum ở trên cái rổ, bỗng nhiên vãi bồ nhúc nhích, làm nàng giật mình, nàng chưa hồi phục lại tinh thần, thì thấy một vật nhỏ lông trắng như tuyết, đầu đầy lông lá nhô ra.

Uyên Chỉ U kinh ngạc nhìn nhìn vật nhỏ một lúc “Này, đây là con mèo?”

“Đúng vậy a” Âu Dương Tri Thu ôm vật nhỏ đi ra giống như hiến vật quý. Con mèo nhỏ kia không chỉ có toàn thân trắng như tuyết mà càng thú vị là, hai con mắt của nó một con màu xanh dương một con màu xanh lá cây.

Nàng chưa từng gặp qua loại mèo đáng yêu như thế này, làm cho nàng sinh lòng yêu thương, vỗ tay nói: “Thật là một con mèo xinh đẹp, màu mắt nó bị làm sao vậy?”

“Nó được mua từ ngoài biển, không giống như mèo ở đây, người nhìn kĩ đi”

Âu Dương Tri Thu đem mèo thả vào tay nàng, Uyển Chỉ U nhận lấy nó cẩn thận từng li từng tí, rất tò mò quan sát nó.

Nàng chưa từng nuôi qua sủng vật, nhưng bản tính của phụ nữ là đối với tất cả những vật nhỏ đáng yêu xinh đẹp sẽ yêu thích mãnh liệt, con mèo nhỏ này lại giống như rất hiểu tính người, hết sức thuận theo mà nằm trong ngực nàng, mở ra con mắt kinh dị mà xinh đẹp quan sát nàng.

“Biết là người sẽ thích mà, con mèo này tặng cho người” Âu Dương Tri Thu có một bộ dáng lấy lòng nói.

“Cho ta” Nàng treo choker mèo nhỏ, cười nói: “Nhưng ta không biết mình có thể chăm sóc nó tốt không nữa”

“Có ta giúp người, thì một con mèo nhỏ sợ nuôi không được sao?”

“Nhưng đến khi ta đi con mèo này phải làm sao? Ta sẽ mang theo nó sao?”

Mặt hần trầm xuống, ngưng mắt nhìn nụ cười dịu dàng của Uyển Chỉ U, nhỏ giọng hỏi: “Người phải đi rồi sao?”

“Ta không phải là người Nguyệt Dương Quốc, tất nhiên phải đi” Nàng đặc biệt thích chơi với móng vuốt của mèo nhỏ, xem nét mặt nó lười biếng vẻ mặt cực kì giống một người... “Nếu như ta muốn người ở lại, người có chịu ở lại không?” Hần dựa vào bàn đứng bên cạnh nàng, một tay nâng quai hàm, làm như không chút để ý hỏi nàng như vậy.

“Đừng nói giống với ta” Uyển Chỉ U phát hiện con mèo này rất thích người khác gãi nó, chỉ cần gãi cổ của nó, nó sẽ duỗi bốn chân làm ra một bộ dáng vừa lòng. Động tác này cực kì giống người kia... Hừ, thật là một con mèo lười.

“Ta không có nói giống” Âu Dương Tri Thu âm thanh trầm xuống.

Nàng lúc này mới nhìn về phía hắn, thấy trong mắt hắn lóe lên điểm sáng, hơi hơi sừng sốt: “Thu công tử, ta thật sự cảm kích người những ngày này luôn luôn vô tư chăm sóc ta, chỉ là...”

“Ta không tin người không biết tâm ý của ta” Hắn nhích lại gần thêm một chút, bỗng nhiên lấy tay để lên tay của nàng đang ở trên thân mình mèo nhỏ “Dụng tâm của ta trong những ngày qua đối với người, chẳng lẽ người cho rằng ta chỉ vì một bằng hữu kết giao ở trên đường hay sao?”

Đáy lòng của nàng dâng lên lạnh lẽo, trong đầu nàng chợt thoáng qua một loại ý thức nguy hiểm. Nàng miễn cưỡng nói: “Thu công tử, ta biết người có lẽ là... sự yêu thích nhất thời, vả lại người cũng không hiểu biết về ta”

“Quá khứ của người thế nào ta cũng không so đo, người cũng không phải là chưa bao giờ hỏi qua lai lịch của ta hay sao?” Âu Dương Tri Thu cười khanh khách bắt được bả vai của nàng “Hai người chúng ta nhìn rất xứng đôi, người không cảm thấy như vậy sao? Người xem chúng ta đều là người tùy ý, mà ta đối với người là một tấm chân tình, người cũng biết có rất nhiều người muốn làm thê tử của ta nhưng vẫn không đạt được ước nguyện đấy thôi”

“Ta biết” Uyển Chỉ U cười khở thờ dài. Vị trí thái tử phi Nguyệt Dương Quốc, chính xác là lấy tay chạm vào sẽ bị bỏng. Nhưng thân phận nàng là vương phi Long Cương Quốc mới vừa chạy trốn, làm sao lại đem bản thân ném vào một hồ lửa khác?

“Ta biết muốn ngươi đưa quyết định ngay lúc này, là làm khó ngươi” hần chợt cười thu tay lại “Ta cho ngươi thời gian hai ngày để suy nghĩ, được không? Ta hi vọng có được đáp án không phải là phủ định”

Nàng kinh ngạc nhìn bóng lưng Âu Dương Tri Thu rời đi, ngón tay vô thức đặt trên lưng mèo nhỏ, có vẻ như mèo nhỏ muốn chơi, đưa móng vuốt sắc nhọn không khống chế sức lực mà cào nàng, làm cho nàng đau đớn.

Uyển Chỉ U bị đau thu tay lại, thờ dài thả mèo nhỏ xuống “Vật nhỏ, ngay cả ngươi cũng muốn làm tổn thương ta”

Mèo nhỏ kêu meo meo giống như đang cười.

Lần này thật đúng là tiến hay lùi đều khó, nên làm cái gì bây giờ? Lập tức rời khỏi Nguyệt Dương Quốc hay sao? Nhưng hai tháng nay nàng ở chỗ này vẫn không lấy được tin tình báo nào hữu dụng, Long Đồ Bích lại hoàn toàn không có tin tức. Đúng như Nghênh Mai nói, nếu nàng trở lại Long Cương Quốc ngay cả chỗ đặt chân cũng không có.

Nàng còn tự nhận mình có mấy phần khôn vặt, làm sao mà lại đưa mình tới tình trạng tiến lùi đều không có đường thế này?

Thì ra từ nhỏ luyện khinh công vì thích leo lên cành cây xem tình tượng, bây giờ nó còn có công dụng khác. Trong đêm khuya Uyển Chỉ U lên vào biệt viện đứng bên trong tán cây lớn, vừa cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước mà cười khỏ.

Đây thật là hạ sách, thật bất đắc dĩ mới làm. Nhưng thật sự nếu không hành động, nàng sẽ trở thành cô hồn dã quỷ phiêu bạt giữa hai nước Long Cương Quốc và Nguyệt Dương Quốc mà không có chỗ nương tựa.

Sau một ngày ngẫm nghĩ, nàng cảm giác đề nghị của Âu Dương Tri Thu quá mức đột ngột và không có đạo lí. Nếu như nàng kiêu ngạo một chút, có lẽ sẽ cho rằng là hấn coi trọng nàng, nhưng nàng lại có đầu óc cực kì tinh táo, mọi chuyện hấn là không có đơn thuần như vậy.

Nàng cũng có những lúc rất can đảm và lí trí, giống như giờ phút này, trong lòng mặc dù cực kì tức giận người kia, lại không nhìn được muốn giúp hấn dò thăm các tình huống sẽ uy hiếp hấn, cho dù là đưa mình vào hiểm cảnh cũng không ngại ngần.

Ngôi biệt viện này rất lớn, trước nay nàng chưa bao giờ một mình hành động, bởi vì sợ có nhiều người dám thị nàng. Nhưng tối nay nàng không muốn đợi thêm nữa, lời nói của Âu Dương Tri Thu làm cho nàng mất hết chờ đợi cùng kiên nhẫn.

Bóng đêm là nơi che chở tốt nhất, nhưng nàng hoàn toàn cảm thấy xa lạ với nơi đây thì cũng chỉ có thể như con ruồi không đầu tìm kiếm mọi nơi.

Đột nhiên, nàng phát hiện trên con đường nhỏ có mấy thị nữ đang cầm bầu rượu và cái mâm đi về phía trước, tinh thần lập tức rung lên, điều này là đại biểu cho việc họ đang muốn đưa rượu và thức ăn cho nhân vật quan trọng nào đó.

Nàng loáng thoáng nghe được các thị nữ nói chuyện với nhau__
“Có thật không? Có người anh tuấn vậy sao? So với Điện hạ chúng ta còn đẹp hơn?”

“Điện hạ chúng ta so với người kia a, giống như là trẻ con. Ai, hiện tại ta đã biết tại sao hắn có danh tiếng vang dội rồi, nghe nói nữ nhân của hắn cũng không ít”

“Ta vừa nhìn hắn một cái xương liền mềm nhũn ra. Trước kia ta còn không biết, nam nhân nhìn nữ nhân cũng có thể lấy mất hồn vía như vậy”

Bọn thị nữ cười nhẹ, trao đổi với nhau, chân cũng đi thật nhanh.

Uyển Chỉ U không biết họ đang nói đến ai, nhưng rõ ràng Âu Dương Tri Thu đang gặp người khách quan trọng. Nàng nên trốn đến nghe lén hay là nên tránh đi. Nếu là khách quan trọng thì chắc có bí mật trọng yếu. Nàng không xác định được mình có khả năng tham dự vào hay không, nhưng lại nghĩ đến không phải lúc nào cũng có cơ hội như vậy, vì vậy nàng quyết định mạo hiểm một lần.

Vị trí của Tây Hoa Đường ở phía đông của biệt viện, Đại Đường này dùng để tiếp khách. Xa xa nàng nghe tiếng hát của nữ tử truyền ra, ở trong Đại Đường hết sức náo nhiệt. Sự náo nhiệt này thật sự rất tốt, có thể che dấu đi tiếng động của nàng, mà ánh đèn giúp nàng núp trong bóng tối càng khó bị phát hiện hơn.

Ai, làm gián điệp hoặc thích khách thật không dễ dàng gì. Không chỉ có cam đảm, cẩn thận, công phu hơn người, mà còn phải dựa vào vận số tốt nữa. Nàng hi vọng mình làm chuyện nguy hiểm như thế này là lần cuối cùng.

Bên trái Tây Hoa Đường trồng mấy cây mai, đang là mùa đông, hoa mai chưa đến thời điểm nở rộ, không thể trông cây vào hoa mai để ẩn thân được. Nàng tìm được nóc nhà là nơi ẩn thân tốt nhất.

Thừa dịp thị nữ bước vào bên trong đại đường hấp dẫn sự chú ý của mọi người, nàng tung người lướt qua cây mai, lấy điểm đậm chân, nhảy lên nóc nhà.

Trên nóc nhà có thể nhìn qua cửa sổ thấy được bên trong đại đường. Nàng lấy can đảm chuyển người qua cửa sổ của mái nhà bên cạnh, cẩn thận từng li từng tí nhìn xuống__ bên trong đại đường sáng ngời, nàng nhìn thấy Âu Dương Tri Thu, hần ngồi ở vị trí cao nhất phía trên, đang cười vang, xem ra bộ dáng là đang vui vẻ, cầm ly rượu trong tay đang hướng tới mời rượu mọi người.

“Vương gia nếu không uống li rượu này thật là không cho ta mặt mũi, đây chính là rượu ngon nhất ở Nguyệt Dương Quốc chúng ta, gọi là “Nhu Nhiên”, vừa uống vào, hương thơm thoang thoang ba ngày không tan biến đấy.”

Uỷển Chỉ U kinh ngạc, chẳng lẽ người mà Âu Dương Tri Thu tiếp đãi không phải là người Nguyệt Dương Quốc? Hần gọi “Vương gia”, vậy người này là vương tôn quý tộc của nước nào?

Nàng còn đang bồn chồn, không thấy được ở một góc bên trong truyền ra âm thanh “Nhu Nhiên, mỹ danh này từ lâu ta đã được nghe đến rồi”

Tiếng nói này làm cho nàng cả kinh thiếu chút nữa từ trên cửa té xuống.

Kinh ngạc qua đi nàng nắm thật chặt mảnh ngói, nặng nề thở dốc.

Có khả năng không? Là hẳn phải không? Long Đồ Bích... Khách quý của Âu Dương Tri Thu lại là hẳn? Hẳn rõ ràng biết Nguyệt Dương Quốc đang có ý đồ với Long Cương Quốc, vậy mà còn đến đây?

Âu Dương Tri Thu cười nói “Vương gia lần này đến Nguyệt Dương Quốc phải ở lại đây thêm vài ngày, mỹ nữ của Nguyệt Dương Quốc cũng vang danh bốn bể, mặc dù không thể so sánh với mỹ nữ của Long Cương nhưng bảo đảm người sẽ yêu thích hương vị dịu dàng của mỹ nữ Nguyệt Dương đến quên cả trời đất đây.”

Uyển Chỉ U thở ra một hơi, tập trung lắng nghe câu trả lời__ “Đúng vậy a, trên đường đi đến đây ta đã được thấy qua “cảnh tượng” của quý quốc rồi, không thể không nói, thật ngưỡng mộ Điện hạ được ở trong cảnh đẹp như vậy”. Long Đồ Bích kín đáo cười nhàn nhạt làm cho hàm răng Uyển Chỉ U có chút ngứa ngáy.

“Vậy, tối hôm nay để cho Mỹ Kiều Nương phục vụ Vương gia nhé, được không?” Âu Dương Tri Thu hưng phấn thăm dò, mập mờ nói “Ta đã bỏ ra rất nhiều vàng mua nữ nhân này, hết lòng dạy

dỗ, vốn nghĩ là khi Vương gia lên ngôi sẽ đưa đến Long Cương Quốc, giờ Vương gia đã đến đây vậy Vương gia vui vẻ nhận trước đi”

Uyển Chỉ U lại bò về phía trước một chút, từ góc độ này có thể nhìn thấy bóng dáng của Long Đồ Bích, nhưng khi nhìn thấy tay hắn đang nắm tay một mỹ nữ, chậm rãi vuốt ve, ngay cả tiếng cười cũng trở nên thật thô lỗ.

“Vậy thì đa tạ Điện hạ rồi, Dạ Hàn ở Nguyệt Dương tuyết cũng thật nhiều, ta còn đang lo chần gắm tối nay lạnh lẽo làm sao mà ngủ được đây”

Tim Uyển Chỉ U như bị ngừng đập một lúc, không nhìn được nữa, lật người đứng lên rời đi. Nàng đang không thoải mái, lúc đứng dậy lại dùng lực mạnh một chút làm cho mảnh ngói phát ra tiếng vang nhẹ.

Ở bên trong, âm thanh của Long Đồ Bích đột nhiên trầm xuống “Điện hạ, nơi này có thích khách ẩn nấp phải không?”

“Thích khách?” Âu Dương Tri Thu khó hiểu hỏi “Có ý tứ gì?”

“Là đầu trộm đuôi cướp hả? Thật to gan!” Hắn hừ một tiếng, nhanh như điện hất tay mỹ nữ kia ra, vọt người lên phía trên cửa sổ, bắt lấy cánh tay Uyển Chỉ U đang sắp rời đi.

Nàng không muốn cùng hắn đối mặt, vung tay lên muốn thoát khỏi hắn, Long Đồ Bích không cho nàng cơ hội phản kháng cầm

lấy hai tay của nàng nắm trong tay, cái tay khác đưa ra như lưỡi đao ở trên cao mạnh mẽ hạ xuống chuẩn bị bổ xuống cổ của nàng.

Nàng hung hăng ngẩng đầu lên, nhìn hấn trừng mắt tức giận.

Một tích tắc nhìn thẳng này làm cho bàn tay hấn dừng lại giữa không trung.

Thật hay cho cuộc gặp lại này!

Long Đồ Bích, là người trong lòng nàng hận vô số lần, mắng vô số lần, đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt nàng, nàng tin sự xuất hiện của nàng cũng hù dọa hấn không ít, bởi vì sắc mặt hấn từ trước tới giờ luôn trầm ảm bây giờ hiện lên một tia kinh ngạc cũng có vui mừng.

Không đúng, sao hấn lại vui mừng? Đúng ra phải then quá hoá giận chứ?

“Vương gia, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?” Âu Dương Tri Thu chạy theo ra ngoài phòng, khỏ nổi không có khinh công, phải ở dưới sân gấp đến độ dậm chân.

Long Đồ Bích nhìn Uyên Chỉ U mỉm cười yếu ớt “Cuối cùng cũng bắt được ngươi, để xem ngươi còn chạy trốn đi đâu nữa?”

“Vương gia muốn xử trí ta thế nào?” Nàng hí mắt cười lạnh “Có phải hận ta lại phá hư chuyện tốt của Vương gia hay không?”

Hắn sững sốt, sau đó đem nàng kéo đến trong lòng, nhỏ giọng nói “Người nói thật hay là đang nói giỡn với ta? Nếu như nói thật, Bồn Vương rất tức giận, nếu như là nói giỡn vì phu rất uất ức”

Nhìn gương mặt này, đôi mắt này Uyển Chỉ U hơi nghi ngờ. Hắn đang nói thật hay đang diễn trò với nàng? Hắn lúc này và hắn bây giờ, rốt cuộc người nào mới thật sự là hắn?

Trong đêm tân hôn, chuyện của hắn và Nguyệt Lăng Lăng, nàng hiện tại có nên hỏi hắn hay không?

“Chỉ U...” hắn ôn nhu kêu tên của nàng, thờ dài “Ta nên đối xử với người thế nào đây? Người là khắc tinh của ta phải không?”

Nàng kìm lòng không được muốn sờ hắn, nhưng hai tay lại đang bị nắm cầm, nàng chỉ có thể nhìn thẳng mặt hắn, mắt hắn bình thường luôn tĩnh lặng che dấu thật kĩ tâm tư, bây giờ trong mắt hắn lại có một luồng phiền não. Hắn là người luôn cao cao tại thượng, là rồng trong loài người, như vậy hắn sẽ không bao giờ có việc phiền não mới đúng chứ? Vậy những cảm xúc bây giờ của hắn như thế nào, vì sao lại có những biểu hiện như vậy? Có liên quan tới nàng không?

“Người... không nên đến Nguyệt Dương Quốc” Nàng thu hồi tâm tư của mình, khẽ cuối đầu.

“Người cũng đang ở đây, tại sao ta lại không thể đến đây được?” Long Đồ Bích cười một tiếng, còn nói “Đừng đứng trên nóc nhà nói chuyện nữa, chúng ta xuống dưới đi” Ôm hông của nàng, hai người từ từ rơi xuống đất.

Âu Dương Tri Thu vội vàng chạy tới, kéo Uyển Chỉ U đang luống cuống tay chân vào lòng mình, lo lắng hỏi “Người tại sao lại đến đây? Ai da, Vương gia. Thật là ngại quá, cô nương này là khách của ta”

Ánh mắt của Long Đồ Bích làm như vô ý nhìn chăm chú vào cánh tay Âu Dương Tri Thu đang lôi kéo Uyển Chỉ U, lông mày hấn trầm xuống, khẽ hừ một tiếng rồi cười nói “Chỉ hiểu lầm mà thôi, không có gì, nàng...”

“Nàng là vị hôn thê của ta” Âu Dương Tri Thu đột nhiên tuyên báo, khiến Uyển Chỉ U và Long Đồ Bích đều ngây người.

“Vị hôn thê?” Mắt Long Đồ Bích nheo lại, nhìn chăm chăm vào Uyển Chỉ U “Chuyện này đã bao lâu rồi? Sao ta lại không hay biết?”

Nàng rất lúng túng, muốn lập tức phủ nhận, nhưng lại sợ Âu Dương Tri Thu không còn mặt mũi, làm ra cục diện khó xử, không thể làm gì khác hơn là lắp bắp nói “Việc này... Thu công tử, ai, là Điện hạ đang nói giỡn”

Ánh mắt Âu Dương Tri Thu sáng lên “Người biết ta là ai?”

“Ở trong phủ của Điện hạ lâu như vậy, sao không biết thân phận của Điện hạ được? Ta không nói ra là vì Điện hạ đối với ta không có ác ý...” Nàng nói ra lời nói trái với lương tâm, khoé mắt liếc nhìn Long Đồ Bích. Nhìn là biết, hiện tại hấn không được vui, có thể chọc giận được hấn cũng không tệ lắm..., ai bảo hấn luôn làm cho nàng sinh hờn dỗi, còn làm hại nàng hôm nay vô duyên vô cớ lại vất vả vì “một người”.

Mặt Âu Dương Tri Thu đỏ lên, cánh tay lôi kéo tay nàng không buông ra ngược lại càng nắm chặt hơn, hấn ho một tiếng, có chút ngưng ngưng nói với Long Đồ Bích “Vương gia, xin vào bên trong nhà chờ ta một chút được không? Ta có vài chuyện muốn nói riêng với Càng cô nương”

“Càng cô nương?” khoé môi Long Đồ Bích hơi nhích lên “Người không phải là họ Hồ hay sao?”

Nàng biết hấn đang ám chỉ cái gì, lần đầu tiên gặp hấn nàng giả làm họ Hồ là để che dấu thân phận, lúc đó nói dối với hấn giờ đang bị hấn lấy ra đùa giỡn, nàng nghe ra được giọng điệu chê cười của hấn.

Nàng không nhịn được trả lời lạnh lùng “Vương gia, đừng quên trong nhà còn có một vị giai nhân, ngài cam lòng để nàng chờ đợi sao?”

Hai mắt Long Đồ Bích trầm tĩnh, ngưng mắt nhìn nàng, nhẹ nhàng nói ra một tiếng “Người, thật thích nói mát”

Uyển Chỉ U nghe hấn nói như vậy, trái tim nàng hơi hơi xao động, thu hồi ánh mắt đi theo Âu Dương Tri Thu ra khỏi Đường viện, nhưng sống lưng lại nóng hừng hực, giống như đang bị Long Đồ Bích nhìn chằm chằm từ phía sau, làm nàng đi bộ cũng cảm thấy thật nặng nề.

Nàng đi theo Âu Dương Tri Thu vào một gian phòng, ngay cả khi cửa phòng đóng lại nàng cũng không để ý, cho đến lúc Âu

Dương Tri Thu đứng trước mặt, mỉm cười hỏi nàng “Sao lại ủ rũ, phờ phạc như vậy?”

Lúc này thần trí nàng mới trở về, ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng không biết nên mở miệng nói cái gì.

Lẳng lẳng nhìn mắt nàng, sau một lúc mới lên tiếng “Người mất hồn là vì người nam nhân kia phải không?”

Nàng chấn động, lúc này mới nhìn mặt Âu Dương Tri Thu. Giờ phút này nàng phát hiện Âu Dương Tri Thu thật khác biệt so với hắn thường ngày mà nàng biết.

Hắn ngày thường ở trước mặt nàng luôn tươi cười như gió xuân, nhìn như thiếu niên 15, 16 tuổi, thật ra thiếu niên này lớn hơn nàng hai tuổi, mỗi khi hắn cười hồn nhiên như vậy làm cho người khác ít phòng bị hắn hơn.

Giờ phút này Âu Dương Tri Thu thật không giống như hắn thường ngày, mặc dù vẫn mỉm cười nhưng nụ cười của hắn là đùa cợt, lạnh lẽo giống như chim Ưng nhìn thấu ý nghĩ của con mồi, đang chờ đợi con mồi tự nhào tới móng vuốt của mình.

Nàng đột nhiên cảnh giác “Điện hạ, vừa rồi ngài nói câu kia...”

“Là thật tâm” khoé miệng hắn cười càng sâu hơn “Không phải ta đã từng tỏ tình với ngươi rồi sao? Ta thích ngươi là thật, và cũng thật lòng muốn cưới ngươi”

Uyển Chỉ U ngay cả cười khổ cũng không cười được. Nếu như trước khi sự việc kia xảy ra, Âu Dương Tri Thu nói những lời này, nàng sẽ cho rằng là hắn đang theo đuổi một món đồ chơi yêu thích, nhưng hiện tại... hắn lại làm cho nàng có cảm giác sợ hãi, nàng biết đây không phải là một đứa trẻ lớn ngây thơ nhất thời nông nổi, dĩ nhiên nàng cũng không tin hắn là thật tâm yêu nàng.

“Điện hạ, ta xin lỗi, ta không thể đồng ý với ngài” Nàng bình tĩnh nói ra đáp án, hi vọng có thể giải quyết một cách dứt khoát.

Âu Dương Tri Thu chỉ cười cười, cũng không suy nghĩ tới đáp án này “Không đồng ý với ta, là vì nam nhân kia phải không?”

Lòng nàng co rút lại một chút, mím môi không biết nên thừa nhận hay phủ nhận. Nàng không muốn trước mặt Âu Dương Tri Thu thừa nhận có quan hệ với Long Đồ Bích, nhưng thật ra bí mật này cũng không phải là bí mật.

Hắn chậm rãi đến gần nàng “Người không cần tìm cơ giải thích với ta, tóm lại bây giờ hai người các người không có quan hệ gì là tốt rồi, người đã bỏ hắn, cho nên hắn bây giờ không phải là trượng phu của người nữa”

Một câu nói kinh động trời đất, làm cho nàng hít một ngụm khí lạnh.

Không gạt được hắn, quả nhiên là không gạt được hắn, từ lúc bắt đầu nàng đã biết thân phận thật của hắn và hắn cũng hiểu rõ nàng.

“Điện hạ, mặc dù ta viết hưu thư, nhưng là...”

Âu Dương Tri Thu đột nhiên đưa ra một ngón tay lên môi nàng chặn ngang lời nói của nàng “Hừ, không cần giải thích nữa, khi viết hưu thư, các người đã đoạn tuyệt quan hệ vợ chồng rồi, cho nên, người là của ta” Hấn cười hehe đưa ngón tay chỉ nàng, nụ cười bắt buộc này lại làm cho nàng không rét mà run.

“Điện hạ, đây là điều không thể được” Nàng như chém đinh chặt sắt nói “Cho dù ta không phải là thê tử của hấn, cũng không thể đồng ý với yêu cầu của Điện hạ được, điều này thật sự quá hoang đường rồi”

“Người sợ ta không thương người sao?” Âu Dương Tri Thu lộ ra vẻ mặt uất ức của trẻ con “Người chưa thử yêu ta, làm sao mà biết ta không yêu người?”

“Đây không phải là vấn đề yêu hay không yêu” Nàng nhăn mày “Trong lòng Điện hạ biết rõ, vì thân phận của Điện hạ, thân phận của ta, quan hệ giữa hai nước chúng ta, thì nhất định là chúng ta không thể có quan hệ này được. Có lẽ Điện hạ yêu ta, nhưng chỉ sợ tình yêu này của Điện hạ cũng không đơn thuần như vậy?”

Hấn bật cười khanh khách “Đúng, người rất thông minh, so với nữ nhân ta phải đến bên cạnh Long Đồ Bích càng thông minh hơn nhiều. Nàng vừa nhìn thấy Long Đồ Bích, thì si mê hấn như một kẻ ngu, chuyện ta phân phó không có chuyện nào làm cho xong, mà người lại có thể kiên quyết dứt khoát chặt đứt quan hệ với nam nhân kia, tiêu sái bỏ rơi hấn, phần kiên quyết và gan dạ sáng suốt này làm cho người ta rất bội phục. Mặc dù tình yêu của ta đối người có chút không đơn thuần, nhưng là không sao..., sau này ở chung nhiều, nói không chừng chúng ta trở nên thật sự thích đối phương”

“Điện hạ, ta thật không có tâm tình nghe ngài nói đùa”

Vẻ mặt Uyển Chỉ U phiến nào khiến hắn càng cười rục rờ hơn “Ta biết bây giờ ngươi không có tâm tình, sau khi thấy người nam nhân kia ngươi lại dao động, đúng không? Ngươi cũng nên hiểu được hai người các ngươi đang ở trên địa bàn của ai, ngươi cũng đừng nghĩ tới các ngươi có thể cùng nhau rời đi”

Nghe vậy, cả người Uyển Chỉ U giống như đang ngâm trong hàn đàm, nàng không tìm được vuốt bụng của mình, cả người bước tới cánh cửa đi ra ngoài “Điện hạ, không nên làm ra chuyện bất lợi cho cả hai nước”

“Hai nước bất lợi? Cuộc đời ta mắc sai lầm lớn nhất chính là để Long Đồ Bích sống sót” Hắn thở dài nói “Vốn muốn dùng mỹ nhân tử sắc làm tiêu tan ý chí chiến đấu của hắn, biện pháp tốt nhất để bảo vệ Nguyệt Dương Quốc là cùng sống hoà bình với Long Cương Quốc, nhưng người đàn ông này...”

Hắn thở dài khoát tay “Thôi, đừng nói đến điều này nữa, tránh đề cao chí khí của người khác, huỷ diệt uy phong của mình. Hừ, gương mặt nam nhân này khi trưởng thành thật là xinh đẹp, nói lời ngon tiếng ngọt, dụ dỗ nữ nhân đều chui vào trong lòng hắn, Càng cô nương... không đúng, nên gọi là Uyển cô nương. Uyển cô nương, ta biết ngươi không phải là dạng nông cạn này, bị sắc đẹp của hắn dụ dỗ làm một nữ nhân ngu xuẩn chứ? Suy nghĩ nghiêm túc lại một chút nhé, ngươi thật sự có muốn chọn hắn hay không?”

Uyển Chỉ U mặt lạnh trừng hắn, không trả lời nhưng trong lòng hiểu được một sự thật__ ở trong tay Âu Dương Tri Thu mà muốn

mình và Long Đồ Bích toàn thân rút lui cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Quan trọng là, nàng đang mang thai giọt máu của Long Đồ Bích, tuyệt đối không thể để cho Âu Dương Tri Thu biết được... nếu không hậu quả thật sự là không đoán được.

Chương 9

Uyển Chỉ U nằm trên giường mãi mà vẫn không ngủ được.

Sau khi bại lộ thân phận, Âu Dương Tri Thu tăng cường giám sát nàng, cho nên nàng không có cách nào đi tìm Long Đồ Bích để thương lượng đổi sách.

Chỉ là, lúc này chắc người nam nhân kia cũng không có tâm tư nào cùng nàng thương lượng bất kì đổi sách gì. Âu Dương Tri Thu đưa mỹ nhân cho hắn, hắn sao lại không đi hưởng thụ cho được?

Cắn chặt môi, nàng vỗ nhẹ nhẹ cái bụng, nhỏ giọng nói “Sau này người ra đời, ngàn vạn lần không được giống như cha người làm người khác cả ngày lẫn đêm vì hắn mà đau lòng”

“Tiểu thư, người còn ở đây nói chuyện à?” Ngoài phòng Nghênh Mai nửa tỉnh nửa mê, nói năng mơ hồ.

“A, ta không sao, người ngủ đi” Nàng cất giọng đáp lại.

Bốn phía nhanh chóng yên tĩnh lại.

Nàng vẫn không ngủ được, đứng dậy tìm nghiên mực, vừa mài mực vừa tính toán, nếu như viết thư cho Long Đồ Bích thì làm cách nào để cho hắn nhận được?

Mài mực được một nửa, nàng lại bắt đầu phiền não, bỏ nghiên mực và bút lại, nàng tự nhủ, mắng “Uyển Chỉ U, người không thể

có chút chí khí nào được sao? Người đàn ông này rốt cuộc có cái gì tốt, đáng để cho người vì hắn mà cả ngày lẫn đêm nóng ruột nóng gan, hao tổn sức lực đi quan tâm hắn, kết quả hắn thì sao? Còn không biết đang vui vẻ với nữ nhân dịu dàng nào đấy”

Nàng nhảy bèn cảm thấy sau lưng có tiếng gió khác thường, vừa quay đầu lại__ đột nhiên thấy một cái bóng đen từ phía trên rơi xuống.

Theo bản năng nàng nắm lấy nghiến mực đập tới, người nọ tránh thoát, trong nháy mắt đi tới trước mặt nàng, vươn tay ôm nàng vào ngực.

“Người muốn mưu sát chồng à!” âm thanh quen thuộc có vẻ hơi dè dặt tức giận làm cho Uyển Chỉ U chột ngơ ngẩn.

“Làm sao người vào được đây?”

“Gậy ông đập lưng ông. Ai bảo lúc ngủ người không đóng cửa sổ” Long Đồ Bích cắn răng nghiêng lợi ôm chặt nàng “Người làm mọi chuyện loạn lên như vậy, cũng không giải thích với ta một chút, người cố ý hại ta ngủ không được phải không?”

Thì ra hắn cũng giống nàng, đêm dài đằng đẵng lại ngủ không được.

Nàng làm ra vẻ lạnh nhạt nói “Rõ ràng là người ôm nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, sao lại không ngủ được?”

“Đáng ghét” Hấn hung tợn mắng một câu, đột nhiên che môi nàng, hung hăng giầy xéo phiến môi mềm mại thơm mát.

Uyển Chỉ U đóng chặt môi, không cho hấn có bất kì cơ hội nào.

Cảm thấy nàng ra sức chống cự, Long Đồ Bích càng thêm tức giận, lấy tay ôm nàng tiến về phía giường, đặt nàng lên giường, từ môi nàng hôn một đường xuống dưới, xuống cổ nàng, dùng răng cắn cắn nút áo, tiếp đấy liếm qua vùng mẫn cảm của nàng làm cho nàng run rẩy một hồi, hấn thừa thắng xông lên đưa bàn tay vào váy của nàng, vuốt ve thân thể mềm mại của nàng, bàn tay chậm rãi dờ xuống dưới — “Không được” nàng tỉnh táo lại, lấy tay bắt được tay hấn.

“Trên đời này không có gì mà nói không được với ta” Hai mắt Long Đồ Bích đã bốc lửa lên, sức lực cường ngạnh của hấn làm nàng không dịch chuyển được cánh tay hấn.

Nàng thở hổn hển, cảnh cáo nói “Nếu ngươi không dừng tay, ngươi sẽ hối hận cả đời”

“Ngươi nghĩ thế nào?” Hấn cười, che nàng hoàn toàn ở phía dưới.

Nàng chăm chú nhìn hấn, chuyện đến nước này không thể làm gì khác hơn là nói ra bí mật mà nàng muốn dấu kín.

“Nếu lúc này ngươi cưỡng bức ta, hại đứa nhỏ trong bụng, hậu quả tự ngươi đi mà gánh chịu”

Động tác kịch liệt của hắn đột nhiên cứng đờ, sững sờ nhìn nàng thật lâu rồi nhìn đến bụng của nàng, thử dò hỏi “Là thật?”

“Ta cũng mong không có đứa trẻ này!” Nàng cắn môi phần hận nói.

Long Đồ Bích thở ra một hơi, nghiêng người nằm trên đầu gối nàng, vươn tay ôm chặt nàng, ở bên tai nàng dịu dàng nói “Mẹ đứa nhỏ, đừng có quật cường như vậy, thật sự làm cho tướng công của ngươi rất vất vả, chẳng những phải đấu trí với người còn phải thay người dọn dẹp cục diện rồi rắm, bây giờ còn bị người ta uy hiếp, người có gặp qua tướng công nào uất ức giống ta như vậy không?”

“Người uất ức? Nếu nói là người uất ức vậy nam nhân trong thiên hạ không phải đều là phế vật?”

Uyển Chỉ U muốn dùng sức đẩy ra cánh tay của hắn, nhưng tay hắn cứng như thép, căn bản không xô dịch được chút nào “Người mạo hiểm đến đây, không sợ bị những người đang theo dõi người phát hiện hay sao?” Nàng buông tha cho việc dùng sức với hắn, chỉ đành giảng đạo lý cho hắn.

“Tất nhiên ta có cách che dấu” Hắn ngửi mùi thơm sau gáy nàng “Đến lúc này rồi, ngươi còn không chịu nhận lỗi với ta?”

“Nhận lỗi? Ta có lỗi làm gì mà phải nhận?” Nàng cười lạnh “Ta cũng không cùng nam nhân khác ở trên giường mây mưa”

“Con mắt nào của ngươi thấy ta và nữ nhân khác mây mưa?” Âm thanh của hắn trầm xuống, Uyển Chỉ U có thể tưởng tượng được

nét mặt của nàng hiện giờ có bao nhiêu không vui.

“Còn muốn che dấu à? Ngày thành thân, Nguyệt Lăng Thiên ở Thiên viện canh chừng cho các người, Nguyệt Lăng Lăng và người làm gì ở bên trong phòng trong tâm ta biết rõ ràng, nàng luôn miêng nói một lần cuối cùng...” Nhớ lại tình cảnh ngày đó Uyển Chỉ U tay chân lạnh lẽo, nhất thời không nói nên lời.

Long Đồ Bích im lặng nghe, thấy nàng cứng họng, hần thở dài hỏi một vấn đề “N như vậy, đối với sự si tình của nàng ấy, ta trả lời như thế nào?”

Nàng lâm vào trầm mặc, không nói.

Hần cười cười bất đắc dĩ, ôm nàng càng chặt hơn “Không nghe được câu trả lời của ta phải không? Chỉ U, với tài trí và thông minh của người chẳng lẽ chưa từng hoài nghi có bấy trong chuyện này hay sao?”

Uyển Chỉ U vẫn là trầm mặc.

“Hoặc là người nghĩ trong đó có chuyện lừa gạt nhưng người vẫn không chịu cuối đầu nhận sai lầm?” Hần chống thân lên, nặng nề cắn một cái lên vành tai nàng “Nữ nhân kiêu ngạo! Ta cho là ta đủ kiêu ngạo, không nghĩ tới người còn hơn ta, cuối đầu một lần eo của người cũng không bị gãy, ta bị người viết hưu thư cũng không sợ mất thể diện, người nhận sai chẳng lẽ chết được hay sao?”

Uyển Chỉ U khẽ cắn cắn cánh môi, mỗi câu của Long Đồ Bích cũng chính là tâm bệnh của nàng. Đúng vậy, nàng đã hoài nghi từ

sớm, khi rời đi Hoàng Thành của Long Cương không lâu nàng liền cảm thấy có cái gì đó không đúng, thế nhưng nàng cũng đã làm những chuyện kinh thiên động địa rồi, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết làm sao để cho mình hiểu rõ.

Thật ra thì, không quay lại cũng không phải là không chịu nhận sai lầm mà là nàng đối với hắn là quan tâm và lo lắng. Nàng nghĩ nếu Nguyệt Lăng Lăng và Nguyệt Lăng Thiên có ý đồ hãm hại Long Đồ Bích, làm mình tức giận rời đi, như vậy bọn họ còn tiến hành bước kế hoạch tiếp theo. Hơn nữa trên đường gặp thái tử Nguyệt Dương Quốc, những trùng hợp này làm nàng nảy sinh nghi ngờ.

Vì vậy nàng thay đổi lại kế hoạch ban đầu.

“Ở Nguyệt Dương Quốc thấy như thế nào?” Đột nhiên Long Đồ Bích hỏi “Hình như thái tử Nguyệt Dương Quốc đối với ngươi rất chung tình. Hai tháng nay hắn có tốt với ngươi không?”

“Ừ, tốt” Nàng nghe như hắn ghen tức, không nhịn được tức giận “Có thể nói hắn đối với ta rất cẩn thận, không chỉ vì cuộc sống ăn uống thường ngày mà khắp nơi bận rộn, còn tặng ta một con mèo ngoại quốc để ta không nhàm chán, quan trọng nhất là xung quanh hắn sẽ không có nữ nhân không rõ ràng chọc giận ta”

Mi tâm Long Đồ Bích nhăn lại, biết rõ nàng đang giận hắn, nhưng mình vẫn bị chọc tức điên lên, vì vậy không thèm đề nén dục vọng của mình lại, đưa tay kéo nàng để nàng nằm trên người mình, đồng thời kéo màng trướng xuống, che kín lại cảnh tượng bên trong.

“Làm cái gì?” Uyển Chỉ U kinh ngạc nhìn khóe miệng hắn lộ ra nụ cười tà mị. Ông trời, chỉ cần nam nhân cười một tiếng, sẽ khiến lòng nàng không còn tỉnh táo nữa. Âu Dương Tri Thu đã nhìn lầm nàng rồi, nàng cũng là một trong những nữ nhân ngu xuẩn bị sắc đẹp của hắn mê hoặc.

“Làm vậy để không tổn thương con của chúng ta”

Thế mà hắn lại dung túng nàng nằm lên trên hắn?

Kế tiếp, hắn giúp nàng cởi áo, vuốt hông nàng, lấy tư thế này cùng hắn kết hợp.

—— Đoạn này đã được sơ lược —— *(chủ yếu là miêu tả quan hệ, ta không quen lắm với những tình cảnh thế này, mọi người tự tưởng tượng theo khả năng nhé.)*

“Có chuyện này ta cần nói cho người biết, người nên chuẩn bị tâm lý” Lúc nàng nửa tỉnh nửa mê, Long Đồ Bích ở bên tai nàng nói nhỏ.

“Hả? Chuyện gì?” Uyển Chỉ U thật sự mệt mỏi, gần như không còn hơi sức đáp lại.

“Bệ hạ... đã qua đời”

Đầu nàng oanh một tiếng, như sắp nổ tung, đột nhiên mở to mắt nhìn thẳng vào đôi mắt bình tĩnh của hắn.

“Tại sao lại như vậy?” Nàng há hốc mồm, cứng lưỡi hỏi “Là do bệnh hay có người hãm hại?”

“Bị người hại chết” Trên mặt hấn đầy sát ý lạnh lẽo “Tất nhiên là kẻ địch không đợi được nữa”

“Nhưng, tại sao lại như vậy được? Lúc còn sống không phải Bệ hạ cũng đã đề phòng bọn họ sao?” Nàng vẫn còn khiếp sợ, chưa thể hồi hồn lại, không nghĩ tới rốt cuộc có âm mưu quỷ kế như thế nào.

Hấn vỗ nhẹ tóc nàng, dịu dàng nói “Thật ra đạo lý này rất đơn giản, chỉ cần không còn Bệ hạ, ta là mục tiêu duy nhất, có điều vấn đề này... còn có một chút khúc mắc, ngay cả hấn cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng nên tin tức Bệ hạ qua đời đến bây giờ không có nhiều người biết”

“Người nói, ngay cả ở bên này cũng không biết?” Uyển Chỉ U càng thêm kinh ngạc.

“Ừ, ta đã che dấu sự kiện này, mặc dù chưa hạ táng Bệ hạ là bất kính, nhưng dấu kín ta mới có thể làm việc ta muốn làm”

“Người muốn làm cái gì?”

Trong mắt Long Đồ Bích hiện lên ánh sáng bắn ra bốn phía, sát khí nặng nề “Tiêu diệt Nguyệt Dương Quốc”

Nàng cả kinh bắt lấy cánh tay hấn “Người đang nói thật?”

“Người nghĩ ta nói đùa sao?” Hấn cười lạnh, nhưng cái lạnh này không phải nhằm vào nàng “Sau khi Nguyệt Dương Quốc phái người hãm hại ta, ta cần gì phải dung túng cho kẻ địch nguy hiểm ở ngay bên cạnh nước ta như hổ đói rình mồi? Thật ra thì tiên hoàng Cao Tổ một đời anh dũng đã có thể diệt được Nguyệt Dương Quốc, chỉ vì trở ngại là nữ nhân yêu thích nhất là người Nguyệt Dương Quốc, mới cho họ cơ hội kéo dài hơi tàn. Hôm nay ta lại không có điểm cố kị nào, bởi vì người cũng không phải là người Nguyệt Dương Quốc”

Đây có được coi là lời tỏ tình không? Uyển Chỉ U hài hước yên lặng, nhìn hấn, trong lòng dâng lên một cỗ âm áp, nàng cầm tay hấn, ánh mắt nhìn thấp xuống, nhỏ giọng nói “Ta đã từng lưu lại tin tức cho người tại một huyện xa, người có nhận được không?”

“Người đang nói mảnh vải bên trong quả lê phải không?” Hấn buồn cười “Thật thiết thời cho người còn nghĩ ra được, muốn nhắn lại cho ta cần gì dấu ở nơi kín như vậy?”

“Bởi vì lúc ấy ta không tin tưởng mọi người xung quanh, chỉ có thể dựa vào vận khí thôi”

“Nhưng người viết rất mơ hồ, nói cái gì ta có thể gặp nguy hiểm với người bên cạnh, bảo ta không nên vọng động, người sẽ tự chăm sóc mình” Long Đồ Bích thở dài “Người có biết vì tìm người ta mất bao nhiêu công sức hay không?”

“Ta có thể tưởng tượng được, nhưng mà... Đồ Bích, ta không xác định được ta có đáng giá để người bỏ ra công sức lớn như vậy” Nàng ngẩng mặt lên “Truyện thuyết Nhật Đế Tinh và Nguyệt Hậu Tinh là... rất xứng đôi, nhưng nếu như có thể chọn lựa, ta không hy

vọng người có liên quan gì đến nó, dù sao hai cái vị trí này sẽ gánh vác rất nhiều trách nhiệm”

Hắn chau mày “Ai nói cho người biết về chuyện Nhật Đế Tinh và Nguyệt Hậu Tinh?”

“Ta là người ở Thiên Tinh Cung, có cần người khác phải nói cho không?”

“Ta đang hỏi, ai nói cho người biết mệnh của chúng ta là hai vì sao này?”

Uyển Chỉ U nháy mắt mấy cái “Ai nói cho ta biết cũng không quan trọng, mà quan trọng là người cười ta chẳng những không có may mắn, ngược lại rước lấy càng nhiều phiền toái, người không thấy truyền thuyết không đúng thực tế à?”

“Ta không cảm thấy như vậy” Hắn cười nói “Ta vốn không xem trọng truyền thuyết, coi như người là Nguyệt Hậu Tinh thì như thế nào? Ta không cho rằng bảo đảm mình an toàn, làm cho Long Cương Quốc thiên thu vạn tuế, là cứ phải nhất định giữ chặt người bên người mới làm được sao? Cho dù ta là bạo quân, hôn quân chỉ cần có người là có thể vô tư phải không?”

“Thật là không phải bởi vì ta là Nguyệt Hậu Tinh nên người mới lấy ta?” Tâm tư nàng luôn gút mắc vì chuyện này.

Hắn căn gương mặt nàng một cái “Là bởi vì người là người duy nhất làm cho tâm thần ta rối loạn, chân tay luống cuống, cho nên ta mới đồng ý lấy người, đã hiểu chưa?”

Cảm thấy nàng thở phào một hơi, hấn lại cau mày hỏi “Nếu ta không đến tìm ngươi, ngươi định làm thế nào? Chẳng lẽ đi tìm đường lên trời^(*), không bao giờ quay về Long Cương Quốc?”

() convert là Thông Thiên lộ nhưng ta để viết hoá một tí cho nó ra đường lên trời, nhắc cũng hơi nhớ nhớ tên bộ phim “Đường lên trời” ở Việt Nam*

“Ta phải xác định rõ ngươi có an toàn không, muốn biết Âu Dương Tri Thu đang định làm gì...”

“Hừ, đúng vậy a, một trượng phu bị lão bà bỏ, nếu như muốn cưới người khác, cũng không biết có người chịu gả hay không?”

Uyển Chỉ U cười cười, hai tay nâng mặt của hấn “Ừa, sao lại không có người muốn được? Chỉ dựa vào gương mặt của ngươi, thân phận vương gia của ngươi, không, ngươi bây giờ đã là Hoàng Thượng, nữ nhân muốn gả cho ngươi e rằng sẽ xếp hàng dài từ Long Cương Quốc đến Nguyệt Dương Quốc ấy chứ?”

“Nếu như ta thật sự cưới người khác, ngươi có lưu lại đứa nhỏ trong bụng không?” mắt hấn nheo lại hỏi.

“Tất nhiên, dù sao cũng là con của ta, chẳng qua ta trước tiên đi tìm phụ thân cho hấn, ta không muốn đứa trẻ không có phụ thân”

Nói xong nàng cảm thấy cánh tay trên hông mình bỗng siết chặt. Nàng lại chọc hấn giận sao?

“Chờ ngươi sinh xong đứa bé này, ta phải suy tính nên để hấn cách xa ngươi một chút, người mẹ có tư tưởng quá mức sa sút làm

sao dạy dỗ quốc quân tương lai tốt cho được?”

Uyển Chỉ U mở to hai mắt “Người cướp con đem đi? Vậy coi ta là cái gì?”

Hắn tà tà cười một tiếng “Người là ta độc chiếm, ta đem người nhốt vào hậu cung, cả đời không cho người rời ta một bước” Vừa dứt lời, hắn che ở môi nàng, đem tất cả kháng nghị của nàng giữ lại trong miệng.

♥ *Edit by cafr_chaud @ [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)* ♥

Long Đồ Bích chuyển này đến Nguyệt Dương Quốc trên danh nghĩa là thương lượng về việc buôn bán ở biên cảnh hai nước, Âu Dương Tri Thu đối với hắn rất nhiệt tình và hữu nghị, thế nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, quan hệ địch ta càng thân mật càng ẩn dấu nhiều sóng dữ mãnh liệt.

Long Đồ Bích vốn suy nghĩ ngày mai sẽ mang Uyển Chỉ U rời đi nhưng là nàng khuyên hắn không nên vọng động.

“Âu Dương Tri Thu cũng không phải là nhân vật đơn giản, nếu chúng ta muốn rời đi Nguyệt Dương Quốc một cách thuận lợi sợ là không dễ dàng” Nàng vừa nghĩ tới lời Âu Dương Tri Thu nói với nàng cái cảm giác không rét mà run vẫn còn ở trong lòng.

Hắn không vui nói “Người cho rằng người giả cho một nam nhân phé vật sao?”

“A, không phải người nói người là tướng công bị uất ức à?” Nàng nháy mắt cười với hắn. Nhìn mi tâm hắn che dấu tức giận, nàng nói sang chuyện khác thật nhanh “Được rồi, lúc này không phải đùa với người, ta có mấy vấn đề người thành thật trả lời cho ta”

“Từ trước đến giờ ta đối với người luôn dàng hoàng hơn người đối với ta” Long Đồ Bích nói thắm.

“Vấn đề thứ nhất, Nguyệt Lăng Lăng và Nguyệt Lăng Thiên là ai, người tra được chưa?” Mắt nàng lấp lánh có hồn nhìn hắn.

Hắn gật đầu “Là gian tế của Nguyệt Dương Quốc”

“Người biết mà còn giữ họ bên cạnh người?”

“Giữ lại bên cạnh ta so với để họ ần núp trong bóng tối thì an toàn hơn”

Nàng hít sâu một cái “Được rồi, đạo lý của người tốt lắm, như vậy sau này người định xử trí họ thế nào?”

“Tạm thời chưa nói được, để ta nghĩ xem xử lí Nguyệt Dương thế nào trước đã”. Hắn im lặng cười đáp, nụ cười này vừa sắc bén lại không có chút lưu tình nào.

Uyển Chỉ U nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Nguyệt Lăng Lăng, lại nghĩ đến Âu Dương Tri Thu, trong lòng chợt thấy lạnh cả người. Rõ ràng xinh đẹp như thế, sao lại đáng sợ như vậy?

“Vấn đề thứ hai, người đối phó với Nguyệt Dương Quốc ta không phản đối, nhưng có thể giảm thương vong tới mức thấp nhất được không?” Nàng nhìn thấy hắn không vui nhíu mày, lại nói “Dân chúng hai nước là vô tội. Người không muốn mình vừa lên ngôi đã mang tiếng xấu trên lưng là người thị huyết tàn bạo chứ?”

“Chẳng lẽ tiên đế chết một cách vô ích? Chẳng lẽ cả ta và người chịu khuất nhục không trả lại được hả?” Hắn không thể cho nàng một cái cam kết vì thù này nhất định phải báo.

“Nếu người đồng ý với ta, ta sẽ nói cho người biện pháp trong thời gian ngắn nhất, trả giá thấp nhất mà có thể phá được thành Nguyệt Dương”

Mắt Long Đồ Bích sáng lên “Cách gì?”

“Người đồng ý với ta trước đã” Nàng cố gắng đàm phán với hắn.

Hắn nghĩ nghĩ, cười nói “Không phải người đang sợ ta đôi ý đây chứ?”

“Quân vô hí ngôn.^(*)” Từ trong chăn nàng đưa ra một chuông, như như trước mặt hắn.

() câu này nghĩa là vua không nói chơi nhưng tui thấy để nguyên vậy thích hơn, dù sao mấy câu thành ngữ của VN cũng đa phần có bản sắc của người TQ*

Hắn liếc bàn tay mềm nhỏ một cái, hừ cười nói “Người vì sự sống chết của người khác, vì tương lai của bọn họ mà uy hiếp ta

thật là không có đạo lý mà” Một tay hấn nhanh chóng bắt lấy tay nàng, đè nàng xuống bên dưới “Chỉ U đúng là người luôn có biện pháp chọc giận ta, ta lại không thể làm gì được. Chắc người đã đoán được ta đã bị người nắm trong lòng bàn tay có phải hay không?”

Nàng sâu kín rên rỉ “Không, nhưng thật ra là ta đã bị người bắt trong lòng bàn tay người có biết không? Sự sống chết của ta, tâm của ta, thân thể của ta đều bị người lấy đi rồi”

Không có gì đả động tâm tư của Long Đồ Bích hơn mấy câu nói đó, hấn ôn nhu hôn đôi môi đỏ mọng đã nói ra lời tâm tình động lòng người này, tử mĩ thưởng thức.

Ngày thứ hai, Âu Dương Tri Thu lấy lý do đáp tuyết thưởng mai mời hai người cùng lên núi Kinh Vũ.

Uyển Chỉ U vốn là không muốn đi, nhưng Long Đồ Bích lại sáng khoái đáp ứng. Nàng biết, đối với thân phận, địa vị của bọn hấn mà nói, dù biết rõ nguy hiểm nhưng nếu từ chối sẽ yếu thế hơn đối phương. Theo tính tình của Long Đồ Bích, hấn tuyệt đối sẽ không trốn tránh.

Vì vậy lúc sắp lên xe, nàng nhân cơ hội đến gần hấn nói nhỏ “Mọi việc phải cẩn thận”

“Ừ” ánh mắt Long Đồ Bích dịu dàng mà kiên định.

Lúc này Âu Dương Tri Thu đứng cách đó không xa, ngoắc ngoắc nàng “Uyển cô nương, xe ngựa đã chuẩn bị xong, mèo con đã đặt

trên xe rồi”

Long Đồ Bích hừ một tiếng xem thường “Một con mèo mà thôi, có cái gì tốt mà khoe. Nếu người thích sau này quay về Long Cương, ở trong hoàng cung ta sẽ nuôi một vườn mèo”

Nàng thấy buồn cười “Ta muốn một vườn mèo làm gì? Ta sợ nhất là nửa đêm canh ba nghe tiếng mèo kêu, nếu nửa đêm một đám kêu không ngừng, hoàng cung sẽ ảm ỉ còn ra cái thể thống gì?”

Hắn hỏi nhỏ “Người sợ nghe tiếng mèo kêu, còn sợ nhất là âm thanh của mèo kêu động tình đánh thức “quỷ” trong lòng người phải không?”

Uyên Chỉ U nghe hắn nói xong đỏ mặt, nhưng lại không có gan càn rỡ nói lại với hắn, đành quay người lại bước lên xe ngựa mà Âu Dương Tri Thu đã chuẩn bị sẵn cho nàng.

Trong xe ngựa, mèo nhỏ trắng như tuyết đang an tĩnh nằm co ro trong cái ổ ở buồng xe, một bộ dáng khéo léo thật động lòng người.

“Sao lại ham cái này, không phải tiểu thư không thích ăn thịt gà nhất à?”

“Giờ không thích nữa rồi” Uyên Chỉ U cau mày đem chén canh vào.

“Kì quái, Vương gia sao lại quen biết với Thu công tử? Thật may quá đi, lại gặp được Vương gia ở đây, Thu công tử là người tốt như vậy, không biết có phải là bạn tốt của Vương gia không ha?”

Nghênh Mai vẫn còn đang nói chuyện đầu đầu thật đúng là ảo tưởng không thực tế của thiếu nữ.

Uyên Chỉ U nghe, cảm thấy đây là chuyện cười châm chọc nhất.

Xe ngựa dừng lại, nàng vén rèm lên, chợt thấy Long Đồ Bích đang một mình thúc ngựa rẽ vào một đường núi khác. Nàng cả kinh, lập tức cất giọng gọi “Đồ Bích... ngươi đi đâu vậy?”

Long Đồ Bích quay đầu lại cười chỉ trên núi “Trên đó có bụi hồng mai rất đẹp, ta đi hái một cành”

Nàng thấy trên núi loáng thoáng điểm đỏ, nhưng trực giác của nàng lại nói trong này có điều gì kì quặc, nàng đang muốn gọi hắn, hắn cưỡi ngựa nhanh chóng biến mất trên đường núi.

Âu Dương Tri Thu thúc ngựa quay đầu lại, cười nói với nàng “Ngươi thật không yên tâm về hắn?”

Uyên Chỉ U theo dõi hắn “Ngươi đang làm trò quỷ gì ở đây? Trên núi... chẳng lẽ ngươi cho mai phục” Lòng nàng rét lạnh, vội vàng nhảy xuống xe ngựa đuổi theo, lại bị Âu Dương Tri Thu xuống ngựa bắt lại.

“Đừng có gấp, không có người nào ở phía trên”

Nhìn nụ cười quỷ dị kia, làm nàng rét lạnh, hàm răng nàng run rẩy “Rốt cuộc ngươi đã làm gì?”

“Không có gì” Âu Dương Tri Thu sâu kín nhìn phương hướng Long Đồ Bích biến mất “Có điều nơi này đường núi gập ghềnh, con đường quanh co, lên thì dễ xuống rất khó, nếu không có người dẫn đường, vào núi rồi muốn thoát ra thật đúng là khó như lên trời”

Một cỗ khí lạnh vọt lên từ sống lưng, Uyển Chỉ U kinh hô “Ngươi muốn vây hãm trên chân núi?”

Hắn nhìn chằm chằm mắt của nàng “Từ trước đến giờ ta không thích động đao động thương, có thể giết người không có máu mới là phương pháp tốt nhất. Ngươi không cảm thấy có ý tứ sao? Nhiều người có thể làm chứng cho ta Ngọc Vương gia của các người tự mình lên núi bị lạc đường mất tích. Qua vài ngày, ta lại phái người đi tìm kiếm, nói không chừng tìm được thi thể gãy trơ xương của hắn, hay là thi thể không còn toàn vẹn bị dã thú trên núi ăn rồi...”

Nàng tức giận hất ra cánh tay bị hắn giữ, cất bước xông lên phía trước, Âu Dương Tri Thu chột lách người, lại duỗi cánh tay ngăn cản nàng “Đừng đuổi theo hắn, ta không muốn người thừa kế vương vị tương lai của Long Cương Quốc đều chết ở đây”

Uyển Chỉ U nhìn hắn như nhìn yêu ma, tất cả lời nói mắc lại trong cổ họng.

Hắn hưởng thụ vẻ mặt khiếp sợ của nàng, khẽ cười nói “Không nghĩ ta đã biết chuyện ngươi mang thai à? Thật ra cũng không khó để đoán, nửa tháng nay thói quen ăn uống của ngươi đột nhiên thay đổi, tất cả thức ăn mặn có dầu mỡ, nhất là hải sản, ngươi đều không

thích ăn, ngay cả cháo gà ta vừa chuẩn bị cho người, người cũng không uống. Vậy ngoại trừ trong bụng có cốt nhục của hần, còn giải thích như thế nào nữa?”

“Người muốn như thế nào?” Lung nàng thẳng tắp muốn mình tập trung tinh thần ứng phó. Nàng phát hiện mình đánh giá thấp Âu Dương Tri Thu, nam nhân này thâm tàng bất lộ, chuyện mà nàng cố che dấu hần đã thông suốt từ sớm.

“Ta muốn như thế nào?” Hần nhướn mày cười “Không phải tâm ý của ta ta đã sớm nói cho người rồi sao? Uyển cô nương ta vừa thấy người đã yêu, hâm mộ không dứt, lại không muốn người gặp lại Long Đồ Bích, hần phong lưu đa tình, tan nát cõi lòng người, cho nên ta nguyện ý cưới người, ngay cả đứa bé trong bụng người cũng nhận, lần này cố ý thành tâm thật là người kia cũng không hiểu à?”

Uyển Chỉ U cắn chặt hàm răng giận dữ mắng “Người muốn Long Cương Quốc và Nguyệt Dương Quốc đều nằm trong tay người. Người cho rằng có khả năng sao?”

“Có thể! Tất nhiên là có thể! Chỉ cần ta cưới người, tất cả đều có thể” Âu Dương Tri Thu chậm rãi đến gần nàng, nụ cười rực rỡ thủy chung nở trên môi “Uyển cô nương, người đừng sợ, chỉ cần người ngoan ngoãn hợp tác, ta sẽ không tổn thương người và đứa trẻ trong bụng người, ta sẽ để hần ở Nguyệt Dương Quốc hưởng hết tất cả vinh hoa phú quý như ở Long Cương Quốc. Sau này, hần có biết được sự thật cũng cảm động và nhớ rõ dưỡng phụ tình thâm, nói không chừng còn thay ta thống nhất hai nước Nguyệt Dương, Long Cương, chỉ là lúc đó hần mang họ Âu Dương rồi...”

Nàng đột nhiên không báo trước đánh một chưởng vào ngực Âu Dương Tri Thu, khi đối phương đưa tay đón đỡ nàng mượn lực dùng lực, thân thể như điều đứt dây, lảo lảo bay về đường núi phía sau.

Chạy gấp một đường hơn trăm bước cũng không thấy bóng dáng Long Đồ Bích. Đúng như Âu Dương Tri Thu nói, đường núi này gấp ghềnh quanh co, lần lượt thay đổi nhiều đường nhỏ, mà bông tuyết nay đầy trời đã che dấu vết chân của ngựa Long Đồ Bích để lại, nàng gấp đến độ lên tiếng gọi to “Long Đồ Bích! Mau trở lại! Trên núi rất nguy hiểm”

Nàng kêu mấy tiếng, nhưng không có gì phản ứng lại, làm lòng nàng càng như lửa đốt, đang đi về phía trước chỉ nghe xa xa có tiếng khóc của Nghênh Mai “Tiểu thư, đừng đi qua chỗ nguy hiểm như vậy, quay lại nhanh lên đi”

Âm thanh của Âu Dương Tri Thu cũng vang đến “Người muốn cùng Long Đồ Bích đi đến đường cùng hay vẫn muốn ta ném nha đầu này tới sơn động đây”

Uyển Chỉ U nắm chặt nắm tay, dè trên bụng mình, liều mạng tự hỏi “Nàng phải lựa chọn như thế nào? Không để ý đến tất cả mà đuổi theo Long Đồ Bích hay sao? Cho dù có thể chết trên núi nhưng cũng cùng hắc sủng chết có nhau. Nhưng làm như vậy nàng hình như cũng thật coi thường Long Đồ Bích, chẳng lẽ hắc sủng không qua khỏi được nguy hiểm này? Nếu hắc sủng có thể bình an trở về, bây giờ nàng hi sinh ngược lại thành quyết định ngu xuẩn, lỗ mẫm.”

Nghe Nghênh Mai thút thít đứt quãng, lòng nàng căng thẳng. Nha đầu này ở chung với mình nhiều năm, đã sớm giống như người

nhà, nàng không thể không để ý đến sống chết của nàng.

Tâm tư giãy dụa rồi rãm, nàng cắn chặt môi xuất hiện ra li ti vết máu, không cam lòng nàng nhìn về phía đường núi đọng tuyết, nhưng lòng nàng tồn tại một ngọn lửa hi vọng, yết ốt thiêu đốt không cam lòng nhận thua.

Quay đầu lại lần nữa, nhìn bốn phía không phân biệt được màu tuyết, trong lòng nàng yên lặng khẽ nhủ thầm__Đồ Bích, nếu trời xanh vì sự tồn tại của ta mà bảo hộ cho ngươi an toàn, như vậy ta nhất định sẽ sống bình an, bởi vì còn sống mới có hi vọng.

Chương 10

Trong vòng ba tháng, có thể lập gia đình hai lần, hơn nữa là gả cho vương gia, thái tử của hai nước phe địch phe ta, nếu trước kia có ai nói chuyện này với Uyển Chỉ U nàng nghe mà xì mũi coi thường, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?

Còn bây giờ, nàng lại ăn năn hối hận, “chuyện tốt” này nếu có người chịu nhận nàng nguyện ý chuyển nhượng.

Âu Dương Tri Thu đối với chuyện muốn kết hôn với nàng tuyệt đối không phải là tâm huyết nhất thời lai láng, hẳn thậm chí đưa thiệp báo tin mừng, nghe nói còn đưa đến nhà mẹ nàng ở Long Cương Quốc.

Nàng thật không dám nghĩ khi bên nhà mẹ nàng nhận được thiệp mừng sẽ kinh ngạc khiếp sợ như thế nào đây?

Chỉ là hiện tại nàng quan tâm nhất vẫn là Long Đồ Bích ở đâu.

Từ ngày quay về từ Kinh Vũ sơn vẫn không nhận được nửa điểm tin tức từ hắn, lòng nàng lo âu chịu không nổi mà không có biện pháp nào đi ra ngoài tìm kiếm.

Mỗi ngày dù sớm hay muộn gì Âu Dương Tri Thu đều đến thăm nàng, mỗi lần đến cũng mang một đóng lớn quà tặng, hầu hết là bảo dưỡng thân thể hoặc thức ăn. Nàng lúc đầu không nhận nhưng từ từ tư tưởng nàng thông suốt, nếu Âu Dương Tri Thu đã quyết

định muốn xem đứa trẻ trong bụng mình như ruột thịt mà nuôi dưỡng, nàng cần gì cự tuyệt ý tốt này?

Như thế sẽ bảo vệ tốt máu mủ của mình và Long Đồ Bích, việc cấp bách trước là nàng tìm kiếm tin tức của hắn.

Sáng sớm hôm nay Âu Dương Tri Thu lại phái người tặng vài thứ đến đây, trong đó có quần áo của tiểu hài tử và cái nôi dành cho em bé mới sinh.

Nghênh Mai nhìn tất cả mấy thứ này, sẽ không bao giờ dám ca ngợi Âu Dương Tri Thu là người tốt nữa, thậm chí nàng cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Tri Thu. Khi biết chủ tử mang thai, đầu tiên là nàng kinh động nói không ra lời, sau đó nàng thề sẽ liều tính mạng bảo vệ tiểu chủ tử an toàn.

“Tiểu thư, ngài phải gả cho hắn thật sao?” Nghênh Mai nhin thật lâu nơm nớp lo sợ mở miệng hỏi chủ tử vấn đề này.

Uyển Chỉ U nhìn cái nôi nhỏ, lấy tay nhẹ nhàng lắc lư mấy cái, cười cười.

“Cái nôi này thật đúng là không tệ, đứa bé nằm ngủ trong nôi chắc sẽ ngủ rất ngon? Nếu ở đầu giường treo cái chuông, gió vừa thổi sẽ kêu đình đình đang đang không phải rất êm tai sao?”

Nghênh Mai kinh ngạc với sự tự nhiên trấn định của nàng. “Tiểu thư, ngài không lo lắng cho Vương gia sao? Chẳng lẽ hắn...”

“Nếu hấn xảy ra chuyện, Âu Dương Tri Thu sẽ đến báo “tin mừng”.” trong lòng Uyển Chỉ U hiểu rằng, bây giờ đối với Âu Dương Tri Thu mà nói, tin Long Đồ Bích chết đi là tin rất quan trọng, chỉ cần hấn chết, tin tức về Hoàng Thượng mới của Long Cương truyền ra xem như Long Cương Quốc sụp đổ một nửa.

Cho nên bây giờ không có tin tức chính là tin tốt nhất.

Một ngày không nhận được tin hấn chết liền chứng minh rằng hấn bình an sống tốt.

Nàng lại leo lên nóc nhà, hôm nay trăng tròn mà sáng ngời, làm ánh sao cũng mờ đi không ít.

“Người có lúc vui lúc buồn, trăng có tròn khuyết” Uyển Chỉ U đối diện với bầu trời cười cười, một vế phía sau “Xưa nay đâu có vẹn toàn” là điềm xấu, nàng không muốn nói ra, trực tiếp dùng hai câu cuối cùng “Nguyện cầu nhân thế trường hoà, thuyền duyên chấp cánh”

“Người rất nhân nhĩ a” âm thanh của Âu Dương Tri Thu lạnh lùng truyền đến.

Nàng không cần quay đầu lại cũng biết hấn cũng lên nóc nhà.

“Điện hạ cho rằng lúc này ta nên như thế nào mới tốt? Lấy nước mắt rửa mặt, gào khóc sao?” Nàng nhàn nhạt đáp lại, khoé môi vẫn mỉm cười.

“Muốn biết Long Đồ Bích ở đâu không?” Hấn cố ý đưa ra vấn đề làm người khác khó chịu.

Uyển Chỉ U hé mắt nhìn hấn một chút, lắc đầu một cái. “Không cần, hấn bình an”

Huyệt thái dương của hấn đập thành thịch mấy cái, ổn định lại khí, cười nói “Tại sao ngươi lại cho là như thế? Để an ủi mình sao?”

“Nếu như hấn gặp bất trắc, ngươi sẽ cười rục rờ một cách đặc chí. Nhưng nhìn ngươi bây giờ, ẩn đường dưới tóc chuyền màu đen, hấn là không có nhận được bất kì tin tức vui mừng nào rồi” Nàng sắc bén châm chọc làm cho Âu Dương Tri Thu không nhịn được một phát bắt lấy cánh tay nàng, làm nàng đau đớn cũng không quan tâm “Ngươi cho là hấn có thể xuống núi bình an, có thể tránh được một kiếp sao? Đừng có nằm mơ, dưới chân núi ta mai phục rất nhiều nhân mã, chỉ cần hấn vừa lộ mặt sẽ bị loạn đao chém chết.”

Mắt nàng chớp cũng không chớp, lấy ánh mắt độc ác nhìn hấn, bình tĩnh như trước hỏi “Nếu vậy, sáu ngày đã qua, sống thì thấy người chết thì thấy xác, Điện hạ định lấy cái gì của hấn đến gặp ta”

Âu Dương Tri Thu nhìn nàng chằm chằm, trong lòng có chút thất bại. Lần đầu tiên có đối thủ là nữ nhân cũng là lần đầu tiên phát hiện nữ nhân không nhu nhược, ngu ngốc, dễ dàng định đoạt như hấn nghĩ.

Uyển Chỉ U quá mức tỉnh táo lí trí, cho dù đang ở hiểm cảnh cũng không sợ hãi, suy nghĩ kín đáo, khó trách Long Đồ Bích lại

chọn nàng làm hoàng hậu tương lai của Long Cương Quốc.

Nếu để hai người bọn họ sống vai đứng chung một chỗ đến lúc đó ánh sáng của Long Cương Quốc hoàn toàn bao trùm Nguyệt Dương Quốc... không! Hắn tuyệt đối không để việc này xảy ra.

“Uyển Chỉ U, ngày mai chúng ta về đô thành Nguyệt Dương” Hắn bỏ tay nàng ra, đi tới gần dựa sát vào nàng, thanh u nói “Hiện tại toàn bộ Long Cương Quốc và Nguyệt Dương Quốc đều biết chúng ta thành thân rồi. Người có muốn biết người Long Cương Quốc của ngươi muốn người như thế nào không?”

“Không biết cũng không cần phải biết” nàng cười nhàn nhạt như cũ “Bởi vì ta không then với lương tâm”

Trên mặt hắn giống như bị người tát một bạt tai, xanh trắng hết sức khó coi. Trầm mặc một lát, sau đó hắn lại cười tà tà “Đúng rồi còn có một việc ta chưa nói cho ngươi biết, phụ hoàng nói chỉ cần ta lập được công lớn sẽ lập tức truyền ngôi cho ta, chờ sau khi thành thân xong, ta sẽ trông chừng cho ngươi sinh hạ đứa bé này, việc đầu tiên là tuyên bố đứa bé này là hoàng tử^(*).”

() người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua*

“Chỉ đáng tiếc là ngươi không thể làm một người mẹ hiền dạy bảo nó rồi, bởi vì cả đời ngươi sẽ không được đến gần đứa bé này. Ý nghĩ của hắn sẽ hoàn toàn tiếp nhận từ sự giao phó của ta. Nếu Long Đồ Bích có thể sống sót như ngươi mong muốn, hắn là mục tiêu mà cả đời đứa nhỏ thù hận, nếu Long Đồ Bích chết, đứa nhỏ sẽ là quân chủ tương lai vĩ đại của hai nước. Ngươi thấy kế hoạch tương lai của ta như thế nào?”

Uyển Chỉ U gật đầu một cái “Kế hoạch rất tốt, nghe vô cùng chấn động lòng người. Nhưng Điện hạ chớ quên, kế hoạch cũng chỉ là kế hoạch nếu nó không được áp dụng cụ thể. Năm giữ một đồ vật có lẽ rất dễ dàng, nếu nắm giữ tâm một người, cả đời một người tuyệt không đơn giản như Điện hạ nghĩ. Chẳng lẽ Điện hạ không sợ đi sai một nước thua cả ván bài sao? Không chỉ có mất đi uy nghiêm của ngài mà còn thua đi cả Nguyệt Dương Quốc”

“Ta không sợ bị hù dọa lớn như vậy” Âu Dương Tri Thu lạnh lùng ném một câu nói, phất tay áo nhảy xuống nóc nhà.

Nàng không để ý tới hắn, lại nhìn về trăng sáng trong suốt giống như gương, luôn luôn mê hoặc lòng người, mấy ngày này hình như cố ý chơi trò trốn tìm với nàng.

Nàng xem không thấy Nhật Đế Tinh, cũng không thấy Nguyệt Hậu Tinh, trời xanh không chỉ điểm gì cho nàng, để nàng có thể biết được tín hiệu gì của Long Đồ Bích. Mặc dù ở trước mặt Âu Dương Tri Thu cố tỏ ra trấn định nhưng kì thật tâm nàng loạn như ma.

Người đã thừa nhận mình vô cùng kiêu ngạo rốt cuộc là đang ở đâu? Có bình an vô sự hay không? Nếu bình an sao không tìm biện pháp nhắn gửi cho nàng? Không phải hắn tự phụ không có gì hắn làm không được sao?

Long Đồ Bích cái tên khốn kiếp này! Làm đảo lộn lòng ta, cho ta hi vọng, bây giờ lại lặng lẽ mất tích? Người dám chết, ta xuống âm tào địa phủ cũng không tha ngươi.

Tay nàng hung hăng bẻ xuống một cành hoa “Rắc” một tiếng trong màn đêm cực kì vang dội.

“Điện hạ, Lăng Thiên quay về” Phía dưới có người bẩm báo với Âu Dương Tri Thu.

Uyển Chỉ U chân động “Lăng Thiên?” là Nguyệt Lăng Thiên sao? Nàng nằm ở nóc nhà nhìn xuống dưới, nhìn thấy một bóng dáng cao gầy đi theo thị vệ đến trước mặt Âu Dương Tri Thu.

“Làm sao người...” Âu Dương Tri Thu nói một nửa, giống như đang kiêng kị Uyển Chỉ U, ngẩng đầu liếc nhìn sau đó nói nhỏ “Theo ta đến hậu viện”

Uyển Chỉ U không đi theo dù sao Âu Dương Tri Thu cũng không cho nàng cơ hội nghe lén.

Chỉ là Nguyệt Lăng Thiên đột nhiên hiện thân, ý tứ thế nào? Có hay không là mang tin tức của Long Đồ Bích cho Âu Dương Tri Thu?

Nàng muốn chính mình tỉnh táo, yên lặng theo dõi biến hoá. Uyển Chỉ U trở về phòng Nghênh Mai đang lo lắng cho nàng.

“Tiểu thư, sao ngài lại ra ngoài chạy loạn thế? Bên ngoài rất nguy hiểm, bây giờ thân thể ngài lại không thích hợp hoạt động quá mức”

Nghênh Mai đỡ nàng cẩn thận từng li từng tí, lặng lẽ ở bên tai nàng thì thầm “Tiểu thư, ta mới thấy được cái này từ khe cửa...”

Nàng đưa đến tay Uyển Chỉ U một tờ giấy, Uyển Chỉ U mở ra nhìn, lòng quá vui mừng thiếu chút nữa mở cửa chạy ra ngoài. Trên tờ giấy chỉ có ít ỏi bốn chữ, bình an, đừng lo.

Nàng biết mấy chữ này, trước khi thành thân hẳn luôn phải người tặng đồ hoặc là đưa tin cho nàng, giao phó các loại sự tình gặp phải cần nàng chuẩn bị ứng phó cũng sớm an bài.

Đây là chữ của Long Đồ Bích, mặc dù chữ rất nhỏ nội dung thì đơn giản nhưng lại không che dấu được sự tùy ý và tự nhiên.

“Người nào nhét vào?” nàng vội vàng hỏi.

Nghênh Mai lắc đầu “Ta cũng không rõ ràng lắm, vừa đi lấy đồ, cuối đầu liền nhìn thấy trong khe cửa lấp ló cái này, ta chạy ra đuổi theo thì không thấy người nào cả”

“Được rồi, không được nhắc tới điều này với bất kì ai nữa” Uyển Chỉ U hít một hơi, đè nén nội tâm mừng như điên, lo lắng tích lũy trong lòng nhiều ngày như vậy, một khắc âu lo cùng mừng như điên trộn lẫn chung một chỗ, đồng thời cũng chôn sâu vào lòng.

Chỉ cần Long Đồ Bích bình an, nàng sẽ thấy đáng giá.

Âu Dương Tri Thu vẻ mặt không thay đổi nhìn Nguyệt Lăng Thiên chằm chằm “Ta không hạ lệnh cho ngươi quay về, ngươi quay về làm cái gì?”

Nguyệt Lăng Thiên quỳ trước mặt hắn “Thuộc hạ mang tin tức đến cho Điện hạ, chuyện khẩn cấp không thể không mạo hiểm quay về, xin Điện hạ thứ tội”

“Nói”

“Chuyện thứ nhất, Nguyệt Lăng Lăng phản bội, Long Đồ Bích đã ra khỏi thành, tập kết năm vạn đại quân, bí mật tiến quân đến thành Tinh Hà”

Âu Dương Tri Thu tức giận vỗ án “Việc này không thể nào, Long Đồ Bích đang bị ta vây ở trên núi Kinh Vũ”

“Nguyệt Lăng Lăng và Long Đồ Bích cùng đi ra ngoài, còn vì Long Đồ Bích mà vẽ cạm bẫy bủa vây núi Kinh Vũ. Thuộc hạ mạo hiểm ra ngoài đã chính mắt nhìn thấy Long Đồ Bích hiện thân trong doanh trại quân ngũ”

Sắc mặt Âu Dương Tri Thu xanh mét, một hồi lâu mới lên tiếng “Còn chuyện gì nữa?”

“Hiện tại không biết Long Đồ Bích bày ra âm mưu gì, hắn phái 3000 nhân mã ở ngoài thành Tinh Hà năm mươi dặm đào mương máng giống như đang chuẩn bị cho cuộc đại chiến”

Âu Dương Tri Thu căm giận nói “Hắn thật sự muốn khai chiến? Chẳng lẽ hắn không quan tâm sự sống chết của thê tử hắn sao?”

“Chuyện thứ ba, Long Cương Hoàng đế đã chết”

Âu Dương Tri Thu thất kinh “Cái gì? Tin tức có chắc không? Tại sao Long Cương Quốc không tuyên bố?”

“Tin tức xác thực. Ta thám thính được từ Thái y viện, nửa tháng trước Long Trữ Nam qua đời bị hoại nghi là có người hạ độc. Cho nên Long Đồ Bích phong toả thông tin không cho nói ra”

Hắn không hiểu tự hỏi “Chẳng lẽ Long Đồ Bích không đợi kịp muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế sao?”

“Chuyện này không chắc là Long Đồ Bích gây nên” Nguyệt Lăng Thiên cắn răng “Thuộc hạ hoại nghi chuyện này có lẽ là Nguyệt Lăng Lăng làm”

“Cái gì?” Âu Dương Tri Thu khiếp sợ thêm lần nữa “Người có chứng cứ không?”

“Không có chứng cứ nhưng nghe người của Thái Y viện nói lại triệu chứng trúng độc của hoàng đế Long Cương rất giống như trúng Thất Tinh Thủy của Nguyệt Dương Quốc của chúng ta. Điện hạ có nhớ năm đó trước khi chúng ta đi bệ hạ từng đưa bí mật điều chế độc dược này cho Nguyệt Lăng Lăng để nàng phòng khi có thời điểm sẽ sử dụng. Long Đồ Bích sớm hay muộn gì thì cũng là hoàng đế Long Cương Quốc, nghe nói Long Cương Hoàng đế vốn định 1 – 2 năm nữa sẽ truyền ngôi cho hắn, hắn không thể ngay cả thời gian ngắn như vậy cũng không chờ được”

“Thêm nữa là hiện tại quan văn võ trên dưới ở Long Cương Quốc đều thuần phục hắn, hắn nghiễm nhiên đã nắm trong tay nửa giang sơn của Long Cương, không cần thiết phải làm chuyện toán vị như vậy”

“Nguyệt Lãng Lãng tại sao lại làm như vậy...” Âu Dương Tri Thu vẫn chưa chịu tin tưởng những chuyện xảy ra nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Nguyệt Lãng Lãng, nha đầu kia tám phần là bị mê hoặc bởi lời ngon tiếng ngọt của Long Đồ Bích, rất tin tưởng tương lai mình có thể thay thế được Uyển Chỉ U trở thành nữ nhân bên cạnh hắn. Ta nghĩ người không đợi được chính là nàng”

Âu Dương Tri Thu vỗ vào tay vịn của cái ghế chửi rủa “Hong nhan họa thủy! Nữ nhân họa nước! Năm đó Lãnh Diễm thiếu chút nữa là phá hủy Nguyệt Dương Quốc của chúng ta, hôm nay Nguyệt Lãng Lãng cũng như thế đi cô phụ sự tin tưởng của ta! Lãng Thiên người thay ta đi giết nàng. Ta không muốn gặp lại nàng ta”

“Mấy ngày nay không biết nàng trốn ở nơi nào, thuộc hạ cũng đang toàn lực tìm kiếm”

“Tìm được nàng liền dùng Địa Chính pháp! Đừng đưa tới trước mặt ta tránh ta thêm phiền lòng” Âu Dương Tri Thu không nhịn được phát tay, đồng thời nói “Gọi Thái thú thành Tinh Hà đến đây. Ta muốn biết nơi này có thể điều động bao nhiêu binh lực, lập tức phái người đưa tin cho phụ hoàng phái binh tăng viện”

Hắn có chút phiền não làm thêm một chút an bài, cũng không nghe ý kiến của người khác, nói đến nửa chừng hắn cười cười, cười đến quỷ quyệt “Thật ra Long Đồ Bích lo sợ nhất chính là ta sẽ thật sự cưới Uyển Chỉ U. Ta thật không biết loại người kiêu ngạo như hắn nếu như nữ nhân của mình và nam nhân khác ngủ chung hắn có hận đến nổi đung đầu mà chết hay không?”

“Điện hạ, ngài thật muốn tạo ra mối nguy hiểm như vậy sao?” Nguyệt Lăng Thiên nhẹ nhàng nói “Nếu như Long Đồ Bích hiện tại vì Uyển Chỉ U mà khai chiến, Điện hạ sao không đem nữ nhân kia trả lại...”

“Ngu xuẩn!” Âu Dương Tri Thu đột nhiên thay đổi sắc mặt trách cứ “Ta chịu không nổi nhất là lòng dạ đàn bà! Nếu Uyển Chỉ U là nhược điểm của Long Đồ Bích, ta càng phải nắm chặt nàng trong lòng bàn tay! Chỉ có nhục nhã như vậy mới có thể đả kích được Long Đồ Bích”

“Hừ, được rồi, nếu hấn muốn khai chiến, ta liền đưa một phần đại lễ cho hấn trước. Xem ra hôn lễ không thể về hoàng thành tổ chức rồi, ta muốn ở chỗ này, tiệc mời ba ngày ba đêm, khiến khắp thiên hạ đều biết rõ, ta đoạt nữ nhân của hấn. Không chỉ có như vậy, tương lai ta còn muốn cả Long Cương Quốc, ta đều giành lại hết. Lúc hấn biết không thể nào vẫn hồi nhất định hấn sống không bằng chết”

Hấn cười lạnh, trong ánh mắt tràn đầy sắc bén ác độc.

Nguyệt Lăng Thiên nhìn lướt hấn một cái rồi thu hồi ánh mắt, từ môi không tiếng động phát ra một tiếng thở dài.

Lúc Uyển Chỉ U đi ra Cẩm Tâm biệt viện cũng không có người ngăn cản nàng, vì vậy nàng từ từ chạy ra ngoài, cho đến lúc có người đuổi theo sau lưng.

“Uyển tiểu thư! Xin mau quay lại, Điện hạ phân phó không cho người chạy đến nơi xa như vậy” Một đám tiểu binh đuổi theo ra Cầm Tâm biệt viện.

Nàng không quay lại cười một tiếng “Ta muốn hóng mát bên ngoài một chút, bằng không người theo ta đến tường thành xem một chút đi?”

Tiểu binh chần chờ một lúc “Tiểu thư, bên kia rất nguy hiểm, không đi là tốt hơn”

“Rất nguy hiểm?” nàng nhú mày hỏi “Chiến tranh rồi sao?”

“Phải...” Tiểu binh nói ngập ngừng, cũng không nói tiếp nữa.

“Như vậy theo ta đi núi Kinh Vũ đi, bên kia tuyết tan chưa? Ta còn chưa có cơ hội ngắm diện mạo thật của núi Kinh Vũ” Nàng cười hồn nhiên vô hại làm cho tên lính này chần chờ, không biết nên cự tuyệt hay không.

Hắn biết thân phận Uyển Chỉ U là thái tử phi tương lai, cũng không dám đắc tội nhưng thái tử đã ra lệnh, tuyệt đối không cho nàng rời khỏi Cầm Tâm biệt viện, hành động đơn độc.

“Nếu người không yên tâm, có thể gọi thêm nhiều người coi chừng ta. Ta không phải là người nơi này cũng không thể đi đâu được, nhưng nếu như người cứ ngăn ta có thể ta sẽ chạy mất” Nàng vừa nói vừa đi về phía trước.

Buổi sáng nàng nghe được người bên ngoài nói “Điện hạ hôm nay phải đi Thành Nam thăm dò quân tình...” Cho nên nàng khẳng định những người này sẽ không chạy từ Thành Đông tới Thành Nam tìm Âu Dương Tri Thu xin phép.

Quả nhiên, đám tiểu binh kia thương lượng một chút, không làm gì khác hơn là đi theo phía sau nàng chặt chẽ, cũng không dám cản nàng nữa.

Đi tới núi Kinh Vũ, Uyển Chỉ U hỏi “Chỗ cao nhất trên núi Kinh Vũ có thể nhìn thấy cảnh trí ngoài thành Tinh Hà không?”

Tiểu binh đáp “Nếu tiểu thư muốn nhìn ngoài thành cũng không cần trèo lên đỉnh, đến phía Nam ngọn núi tiểu thư cũng có thể thấy được”

Nàng mỉm cười nói “Đa tạ”

Toà Tiểu Đình này hoàn toàn chính xác là không phải ở địa phương cao nhất, nhưng vì thế núi cao chót vót giống như bị đao phủ chặt qua bóng loáng thẳng đứng, có thể đem cảnh trí ở chân núi, thậm chí là ngoài thành nhìn không sót gì.

Nàng vén làn váy lên, lẳng lặng dựa vào cột đình ngồi xuống, không nháy mắt một cái, ngưng mắt nhìn ngoài thành. Mới nhìn thì thấy bình tĩnh vô ba thật ra nhìn kĩ thấy một vết đất rám nắng thật sâu, chạy từ bờ biển đến chừng nửa dặm ngoài thành. Thật là một khe rãnh khổng lồ, ít nhất chiều rộng ba trượng, chiều sâu ba trượng, có lẽ không tới hai ngày nữa cái rãnh này sẽ lan tràn đến ngay cổng thành. Đến lúc đó tất cả sẽ kết thúc chứ.

“Ai chấp thuận cho các người mang nàng đến đây?” tiếng rống giận xa xa của Âu Dương Tri Thu truyền đến, không bao lâu hắc chạy đến trước mặt, vỗ vỗ hai tiếng, miệng của hai tên lính canh giữ ở đình một cái tát.

“Không nên làm khó bọn họ” Uyển Chỉ U động thân đứng dậy bình tĩnh nói “Là ta tự mình muốn đến đây”

“Người muốn làm gì?” Âu Dương Tri Thu tiến đến trước mặt nàng, ánh mắt đông lạnh quỷ dị âm u.

“Bây giờ người đã biết rồi phải không? Biết hắc vẫn còn sống. Nhìn gương mặt này của người, lộ ra vui sướng trong lòng không dấu diếm gì được, như vậy người có thể nói cho ta biết hắc đang đào cống bên ngoài thành rốt cuộc là làm gì hay không?”

“Có lẽ là chiến hào” Nàng nhàn nhạt nói.

“Người đang giả bộ ngu với ta hay sao?” Âu Dương Tri Thu càng tức giận nhìn nàng chăm chăm. “Làm gì có loại đào pháp nào là chiến hào? Hắc cho người đào ít nhất là năm mươi dặm! Hắc đào một cái là đào từ trong thành đến tận đây?”

Nàng nhàn nhạt nói “Chiến thuật đó là do hắc an bài, ta không biết. Nếu quả thật là đào đất, loại đào pháp này quá tốn thời gian và công sức. Điện hạ nếu cho ta và hắc gặp nhau, vậy ta cũng thay Điện hạ hỏi một câu”

Âu Dương Tri Thu nhìn nàng chòng chọc trong chốc lát, nói mà không hề báo động trước “Tối nay chúng ta thành hôn”

“Điện hạ không chờ được sao? Sợ trận đánh này thất bại à?”

Uyên Chỉ U hỏi ngược lại làm cho hấn gắt gao nắm lấy cổ tay nàng, cười lạnh nói “Uyên Chỉ U, ta sẽ không thua”

Nàng nhẹ nhàng mở miệng “Không có ai sẽ không thua, hơn nữa không thể nghi ngờ là ngay tại lúc ngươi nhận định mình tất thắng”

Đám cưới của Âu Dương Tri Thu và Uyên Chỉ U vì quyết định vội vàng và cũng do Long Đồ Bích đóng quân ngoài thành mà không khí vừa khẩn trương, đè nén giống như trước cơn bão.

Âu Dương Tri Thu hạ lệnh cho bốn cửa thành Tinh Hà chuẩn bị đốt pháo hoa, khi nào vừa đến thời điểm liền đem đốt.

Uyên Chỉ U bị ép mặc đồ hỉ nặng nề dày cộm. Y phục lần này so với lúc thành thân với Long Đồ Bích mấy tháng trước còn hoa lệ hơn, vạt áo kéo dài dưới đất có chiều rộng đã bảy thước.

Lần đầu tiên Âu Dương Tri Thu thấy Uyên Chỉ U mặc đồ hỉ còn hả hê giễu cợt “Mặc y phục như thế không dễ dàng đi lại, nếu muốn chạy trốn càng thêm khó khăn”

Nàng nhìn mình trong kính, so với mấy tháng trước càng đẹp hơn, thân mình còn chưa nhìn rõ là đã mang thai, nhưng khi kéo eo nàng yêu cầu nới lỏng eo một chút, nàng không muốn thương tổn đứa bé chút nào.

Nhìn mũ phượng nặng nề nếu đội nó sẽ không ngóc đầu lên được, nàng đem để qua một bên.

Đối với những thứ này Âu Dương Tri Thu một chút cũng không để ý, chỉ là cười nói “Đội lên khăn cưới cũng được thôi”

“Phụ vương mẫu hậu của Điện hạ đều không ở đây, người nhà của ta cũng không, như vậy hành lễ bái thiên, sẽ được Nguyệt Dương Quốc chấp nhận sao?” Nàng còn rất nhàn hạ thoải mái cùng hân tán gẫu.

“Chỉ cần ta chấp nhận là được, dù sao chắc chắn ta cũng không bỏ ngươi. Mà ngươi cũng đừng nghĩ bỏ ta” Âu Dương Tri Thu hướng nàng nháy mắt, lại lộ ra một mặt trẻ con, khuôn mặt tươi cười như lúc mới gặp mặt.

Lúc trời sắp tối, đột nhiên mây đen giăng đầy, sau mấy đạo tia chớp cuộn cuộn từ xa đến gần, mưa xối xả như trút nước liền đột nhiên rơi xuống.

“Thiên thời không đúng” Uyển Chỉ U ngồi bên cửa sổ cảm khái nói.

Âu Dương Tri Thu vẫn đang xem chừng nàng chìm chìm sắc mặt “Chỉ là trời mưa mà thôi, có cái gì không đúng?”

“Pháo hoa sẽ không đốt được rồi?” Nàng cũng trào phúng nháy mắt với hắn.

Hắn cười lạnh nói “Ngươi đang ước gì pháo không đốt được đây chứ? Chỉ là ngươi yên tâm, ta cho người Lưu Ly phường làm pháo,

sẽ không sợ mưa chớp. Đến lúc đó không những bên trong thành mà còn ở bên ngoài thành Long Đồ Bích cũng sẽ thấy rõ ràng.

Mưa vẫn kéo dài không ngừng, ngọn đèn trong đình viện cũng không thể thu hồi.

Uyển Chỉ nhìn sắc mặt của Âu Dương Tri Thu ngày càng khó coi, nàng cũng chú ý âm thanh ngoài cửa sổ, trừ tiếng mưa, loáng thoáng nàng cũng nghe âm thanh ù ù chấn động, âm thanh này vẫn còn rất xa.

“Điện hạ...” một lát sau có người vội vã chạy vào, khuôn mặt đầy nước mưa và mồ hôi hòa với nhau không phân biệt được, sắc mặt rất khó coi “Xảy ra chuyện lớn”

Âu Dương Tri Thu liếc mắt nhìn Uyển Chỉ U, đẩy người kia ra, đi theo ra cửa.

“Chuyện gì?” Hẳn chắc Uyển Chỉ U không nghe được mới chậm rãi mở miệng.

Người nọ là thái thú thành Tinh Hà, lúc này không biết là do lo lắng hay là còn sợ, nói chuyện không ngừng phát run.

“Điện... Điện hạ, hiện tại đã biết người Long Cương Quốc đào cái cống kia là vì sao rồi”

“Tại sao?”

“Lần mưa này làm cho nước sông ngoài thành Tinh Hà tăng vọt, hơn nữa không biết vì sao, trên mặt biển Phong Lăng cũng cực kì lớn, xông vào trong dòng sông, Long Cương Quốc đào rãnh sâu này, chính là để liên thông với dòng sông...”

Âu Dương Tri Thu sửng sốt “Tại sao lại như vậy?”

“Hôm nay rãnh này đã thông với ngoài thành Tinh Hà, một khi nước sông tràn vào, Tinh Hà sẽ bị chặn mọi liên lạc với bên ngoài, thậm chí... có khả năng bị sụp đổ”

Âu Dương Tri Thu lúc này thất kinh, hấn hung tợn quay đầu lại, chạy vọt vào bên trong nhà, dùng sức lắc Uyển Chỉ U “Người cũng biết? Người đã biết kế hoạch của hấn từ sớm phải không?”

Uyển Chỉ U duy trì bình tĩnh trước sau như một, không có bất kì sợ hãi nào hiện lên trên mặt. “Điện hạ đừng quên ta là người Thiên Tinh Cung”

Thiên Tinh Cung sẽ nhìn rõ hiện tượng biến hóa của thiên văn. Nàng biết rõ trong một hai ngày này Nguyệt Dương Quốc sẽ có mưa, thậm chí nương theo đợt mưa này có thể có một sự biến đổi to lớn, mà sự biến đổi này có liên quan tới nước.

Nàng nói tất cả cho Long Đồ Bích, đêm hôm đó Long Đồ Bích đã lên kế hoạch này rồi. Lúc đó nàng đưa ra điều kiện, nếu là thành Tinh Hà sụp đổ, hấn cũng phải thu tay lại không được càn tào ráo máng.

Mục tiêu của nàng là làm sụp đổ hùng tâm tráng chí của Âu Dương Tri Thu là được, không muốn tạo thành thương vong nhiều hơn.

Giờ phút này ánh mắt Âu Dương Tri Thu hung tợn như cây chủ thủ được bôi độc, hấn nhéo cánh tay nàng thật mạnh kéo ra khỏi phòng, kéo vào trời mưa như trút nước.

Nghênh Mai ở phía sau la lên xông ra ngoài bị người bắt trở lại.

Mưa lớn không chút kiên kị trút xuống hai người, áo tân nương dính nước càng thêm nặng nề làm cho hành động Uyển Chỉ U càng thêm chậm lại.

Nhưng Âu Dương Tri Thu tựa như phát điên ra sức kéo nàng, một đường đem nàng ném ra khỏi Cẩm Tâm biệt viện, đi tới cửa thành.

Đi lên tường thành, hấn đẩy nàng ra trước mặt, xuyên thấu qua màn mưa không lồ lớn tiếng la lên “Long Đồ Bích! Ngươi là tên nhu nhược! Muốn cứu nữ nhân của ngươi sao? Đừng có nằm mơ! Nàng hôm nay là vợ của ta! Máu mủ trong bụng nàng là hoàng tử của Nguyệt Dương Quốc! Nếu ngươi cho sụp đổ tường thành này, sẽ làm cho mẹ con nàng chết chỗ này! Ngươi là người tự phụ tự đại, còn muốn làm người phụ thân, trượng phu vô tình vô nghĩa? Chính ngươi lựa chọn đi!”

Hấn xoay tay lại chỉ huy “Đốt pháo”

Trong phút chốc vô số đạo pháo hoa hoa mỹ mờ mịt trong mưa rơi nổi lên, rực rỡ hoa lệ màu sắc, trong màn đêm đen nhánh mọc ra vô số pháo hoa xinh đẹp, chiếu sáng tất cả các góc thành Tinh Hà.

Nước mưa sáng lên, ánh lửa đan xen vào một chỗ, thành Tinh Hà tối nay làm nên một thành Tinh Hà hoa lệ.

Uyển Chỉ U thừa dịp Âu Dương Tri Thu không để ý, lặng lẽ tháo thắt lưng sau đó đem đồ hỉ dày cộm cởi ra, bỏ rơi xuống tường thành.

Bỏ rơi đồ hỉ, ở trong màn đêm, ở trong đêm tối nhìn như Uyển Chỉ U rơi xuống thành. Tiếng kêu thét vang bốn phương, đều cho rằng Uyển Chỉ U rơi xuống tường thành, Âu Dương Tri Thu vội vàng quay đầu lại nhìn, mới phát hiện Uyển Chỉ U đang ở bậc thang dưới tường thành chạy đi.

“Bắt nàng lại!” hấn phần hận mà rống giận, khi phân phó hấn cũng lắc mình đuổi theo.

Uyển Chỉ U vung ngược tay lên, đem mấy khối bánh hỉ dính trên người ném về phía Âu Dương Tri Thu. Nhưng mưa quá lớn nàng không nhìn rõ đường trước mặt, nàng chỉ biết nhất định phải chạy thoát.

Đề chạy cho dễ dàng ngay cả giày nàng cũng tháo ra, không để ý cục đá cán dưới chân làm nàng đau đớn, nàng chỉ mong mau chạy khỏi nơi này.

Muốn chạy, chạy đến chỗ không ai tìm được nàng, sau đó nghĩ biện pháp ra khỏi thành gặp lại Long Đồ Bích.

Sau khi chạy xuống dưới tường thành, nàng xông về con đường duy nhất có thể nhìn thấy trước mắt, vọt vào một ngõ hẻm nhỏ. Nàng loáng thoáng nghe có tiếng bước chân đuổi theo, nàng khẩn trương quay đầu lại, nhìn giống như một người mặc đồ binh lính đang từng bước tiến lại gần mình.

Không bỏ rơi đối phương được sao? Nàng gấp đến độ tay chân luống cuống, phải làm cho mình tỉnh táo lại. Nhìn trước mắt loáng thoáng như có một cây đại thụ, bên cạnh cây là một biệt viện nàng vội vàng tung người nhảy về phía cây đại thụ, bắt được cây không rung động đem thân mình nhảy vào trong viện.

Cũng ngay tại lúc này, người đuổi theo sau lưng cũng nhảy vào trong viện, nàng vịn bắt chắc dĩ, lấy trâm cài tóc trên đầu phóng về phía mặt của đối phương.

Người nọ ra tay nhanh như gió, không chỉ có một chưởng đánh ra hướng tay của nàng, làm cho trâm cài tóc rơi khỏi tay nàng không nói, còn sợi dây cuốn lấy hai cánh tay của nàng kéo đến trước mặt hắn.

“A...” Uyển Chỉ U thất bại kinh hô một tiếng, không nghĩ tới mình chỉ trong một chiêu liền bị thua, cũng không nghĩ tại sao tên lính quèn lại có bản lĩnh tốt như vậy.

Không nghĩ tới là, tên tiểu binh suồng sã từ phía sau nâng đầu của nàng, sau đó hôn xuống.

Một tiếng kêu kia cứ như vậy bị ngăn chặn ở giữa bốn cánh môi chạm vào nhau, lúc đầu cảm giác nhức nhạo như thủy triều vọt tới, ngay sau một khắc này hơi thở quen thuộc mà vui mừng tràn ra bốn phía.

“Nữ nhân này, làm ta đuổi theo cực khổ đến như vậy!” Long Đồ Bích giọng khàn khàn ở bên môi nàng oán trách, lưu luyến ở bên môi nàng, bên cổ nàng một chuỗi dấu hôn.

“Đồ Bích? Là người thật sao?” Uyển Chỉ U không nhìn được ôm lấy hông của hắn, dấn gò má sát trên ngực hắn. “Quá nguy hiểm! Làm sao người vào thành được?”

“Những chuyện này sau này hãy nói” Hắn vội vàng kết thúc đề tài này, nhìn quanh bốn phía “Nơi này không thể ở lâu, tường thành sẽ sụp đổ rất nhanh”

“Hình như Âu Dương Tri Thu đem trọng binh đến cửa thành phía Đông” Nàng vội vàng nhắc nhở “Ngày đó ta tra được tướng quân giữ ở cửa thành phía Đông tới gặp hắn, hai người nói chuyện ước chừng một canh giờ”

“Ừ, chúng ta đến phía tây thành, bên kia có người tiếp ứng”

Hắn ôm nàng nhảy ra khỏi tường, chạy thẳng tới cửa tây thành.

Tại cửa thành phía tây có hơn mười người mặc trang phục Nguyệt Dương Quốc, Uyển Chỉ U khẩn trương kéo Long Đồ Bích nhưng hắn vẫn cứ chạy thẳng tới.

“Vương gia, mau thay quần áo” Xông tới trước mặt là Nguyệt Lăng Thiên khiến Uyển Chỉ U cả kinh.

“Người” Nàng kéo Long Đồ Bích ra phía sau để bảo hộ, vội hỏi “Người làm sao lại để hấn...”

“Về sẽ giải thích với người sau” Long Đồ Bích nhận y phục của Nguyệt Lăng Thiên đưa tới, bao lấy Uyển Chỉ U thật chặt, sau đó cưỡi một con ngựa nhanh chóng ra khỏi thành.

“Long Đồ Bích! Người lại dám dạt ta!” Khi bọn hấn lên trên ngựa, chợt truyền tới giọng thê lương của một nữ nhân.

Uyển Chỉ U nhận ra âm thanh kia, nhỏ giọng hô “Là Nguyệt Lăng Lăng? Nàng đuổi theo tới đây rồi hả?”

“Không được quay đầu lại” Long Đồ Bích ôm nàng vào trong ngực, cũng không quay đầu lại giục ngựa chạy gấp.

Đột nhiên phía sau có tiếng gió truyền đến, Long Đồ Bích đem roi ngựa hướng phía sau vung lên, cản rớt cái gì đó, tiếp theo có một tiếng xé gió truyền đến, Uyển Chỉ U cảm thấy thân thể hấn cứng đờ, rên lên một tiếng.

Nàng vội hỏi “Người bị thương phải không?”

“Không sao” thân thể hấn nằm trên người nàng, ôm nàng càng chặt hơn, hai chân dùng sức thúc vào bụng ngựa, con ngựa rong ruổi lướt nhanh như gió.

Khe rãnh ngoài thành Tinh Hà lúc này đã bị nước sông chảy tràn vào, nước sông cuộn cuộn xông vào không dứt, tiến thẳng vào cửa thành. Tiếng va chạm đình tai nhức óc, giống như đầu của dã thú khổng lồ điên cuồng đụng vào thành Tinh Hà cả đêm.

Mưa vẫn rơi như cũ, trong thành Tinh Hà một mảnh đại loạn, Âu Dương Tri Thu bồn tẩu khắp nơi, bận nhiều việc... an bài ứng phó đồng thời tìm kiếm Uyển Chỉ U.

“Người đâu? Nàng là một nữ nhân có thể chạy đi đâu được?”
Hắn đứng trong thành hô to “Bảo vệ cửa thành, phải bắt cho được Uyển Chỉ U”

“Điện hạ, bốn bề cửa thành đã bị nước vây khốn, binh sĩ Long Cương Quốc ở ngoài thành bắn hỏa tiễn vào trong thành, không biết hỏa tiễn cột cái gì vào mà gặp nước không tắt, bên trong thành đã có nhiều chỗ bốc cháy...”

“Điện hạ, cô nương Uyển Chỉ U chẳng biết đi đâu, có người nói hình như bọn họ cưỡi ngựa chạy về hướng tây thành”

“Điện hạ, viện binh của quân ta bị quân của Long Đồ Bích vây ở trên đường cách đây ba mươi dặm, nhất thời không cứu viện kịp. Người điều khiển viện quân Thôi tướng quân hỏi chúng ta khi nào có thể ra khỏi thành tụ hợp với họ”

“Điện hạ, thế nước quá lớn, cửa thành Nam đã bị vỡ tung một nửa, phải mau chóng rút lui”

Âu Dương Tri Thu như bị rút đi tất cả khí lực, sắc mặt trắng bệch chán nản dựa vào tường, tê liệt ngã xuống, trong miệng còn thì thào “Ta sẽ không thua! Sẽ không thua!”

Phía trên thành phía tây, Nguyệt Lăng Lăng ở trên tường thành lao đảo muồn ngã, bị người phía sau lưng ôm lại.

“Nguyệt Lăng Thiên, ta vẫn cho rằng độc ác nhất là lòng dạ đàn bà, không nghĩ tới người so với ta còn hung ác hơn”

Nàng cười thảm, không cần quay đầu lại cũng biết người sau lưng là ai. “Khi rời Nguyệt Dương Quốc, người nói người yêu ta, muốn cùng ta thi hành nhiệm vụ. Nhưng hiện tại, người không tiếc gì đi theo Long Đồ Bích, bán đứng ta, còn vu tội cho ta là phản đồ, hành vi như vậy là vì cái gì?”

Nguyệt Lăng Thiên ở sau lưng nàng nhỏ giọng trả lời “Nguyên tắc làm người của ta từ trước tới giờ là không chiếm được thì phá hủy nó”

Nàng tiếp tục cười thảm “Nếu vậy, người đã thành công. Ta giết hoàng thượng Long Cương, lại bắn Long Đồ Bích một mũi tên, về sau sẽ không trở lại được. Bên cạnh hẳn có Uyển Chỉ U, tuyệt đối sẽ không để ý ta, bên này Điện hạ, đã nhận định ta là phản đồ, hạ lệnh thấy ta lập tức giết. Thiên hạ rộng lớn lại không có nơi đặt chân”

“Lăng Lăng, người đã để mình hãm quá sâu, sống mà không có một chút niềm vui thú, đi theo ta đi. Quá khứ người bị người chiếm đoạt vài chục năm, người nên có cuộc sống của chính mình. Ta nguyện ý đi với người tới chân trời góc biển. Ta không dám nói sẽ

đem lại vinh hoa phú quý cho người, nhưng tối thiểu Long Đồ Bích không thất lòng với người nhưng ta có thể cho người”

Âm thanh của nàng bẽ tan tành nói “Nhưng ta vĩnh viễn cũng không thể yêu người, có lẽ ta sẽ hận người cả đời...”

“Ta biết”

Trên mặt Nguyệt Lăng Lăng nước mắt rơi xuống, nàng cũng không chớp mắt lấy một cái nhìn chăm chăm bầu trời đêm chậm rãi lấy ô ra đi một vòng cũng không nói lời nào.

Hết trọn bộ

Table of Contents

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)